

All In Love

Contents

All In Love	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02 - 03	4
3. Chương 04 - 05	9
4. Chương 06 - 07	13
5. Chương 08 - 09	19
6. Chương 10	25
7. Chương 11	30
8. Chương 12	35
9. Chương 13 - 14	41
10. Chương 15	49
11. Chương 16 - 17	54
12. Chương 18 - 19	63
13. Chương 20 - 21	68
14. Chương 22 - 23	76
15. Chương 24 - 25	81
16. Chương 26 - 27	87
17. Chương 28 - 29 (hết)	93

All In Love

Giới thiệu

Từ Vi Vũ tính hơi hơi ưa sạch, da mặt cũng hơi hơi dày, ngoài ra còn hơi hơi bí ối, nhưng anh trước

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/all-in-love>

1. Chương 01

Chương 1: Em phản đối hai người kết hôn!

#1

Chuyến này đi Anh, khi về còn vác theo một “cục nợ” to đùng.

Em trai ở Anh hơn tám năm, xuất ngoại từ lúc mười tuổi nên chất uyên bác cao thâm của dân tộc Trung Hoa không được giữ gìn cẩn thận đã bị vấy bẩn.

Trưa nay trời hoa, tôi nghe thấy nó đang nói chuyện điện thoại với bạn, còn thấp thoáng một câu “son of a bitch”, tôi nhú mày, cầm gối ôm trên sofa quăng về phía nó.

Em trai giật mình, trợn mắt nhìn tôi, có lẽ người ở đầu giây bên kia hỏi có chuyện gì, nó uất ức trả lời: “My dear sister...” ngồi nghĩ hơn nửa ngày, “Chị ấy đánh tao!”

Tôi cười lạc cả giọng.

#2

Ăn trưa xong Từ Vi Vũ gọi điện đến, hỏi tôi có rảnh không? Tôi nói đang ở cùng em trai. Vi Vũ hỏi: “Em trai bao nhiêu tuổi?” Biết thừa rồi còn hỏi.

Tôi trả lời: “Mười tám.”

Vi Vũ đáp: “Đủ tuổi làm người lớn rồi, thả nó đi, chẳng sao đâu.”

Em trai ngồi cạnh nhìn tôi nói chuyện điện thoại, đến khi tắt máy mới thông thả buông một câu: “Em phản đối hai người kết hôn!”

#3

Nhớ Tết âm năm ngoái tôi ra sân bay đón nó, đợi nửa tiếng mới thấy em trai yêu quý mặc áo khoác liền mũ, đeo kính râm, tay kéo vali đi ra từ cửa chính, trông rất show off[1].

([1] Nguyên văn zhuangbility = khoe khoang, show off.)

Chàng ta đang chuẩn bị vuốt tóc đón gió thì tôi bấm còi, vừa thấy xe chị gái, em nhỏ lập tức rụt lại một cách đáng khinh, chạy đến nịnh nọt: “Chị, chị đến rồi!”

Tôi cau mày: “Mới tí tuổi đầu mà bày đặt đeo kính râm làm gì? Một tay còn đeo hai nhẫn? Tóc tai lượt thà lượt trượt che hết cả mắt, nhìn xấu chết đi được!”

Em trai nhỏ bị mắng cho cụp đuôi, cam chịu nhìn ai đó đang ngồi bên ghế lái phụ cúi đầu nhin cười.

Yên vị trên xe, nó không dám cãi lại tôi, đành nổi bão với Từ thiếu dám to gan cười nhạo mình: “Anh cười tôi cái gì? Cẩn thận tôi không để chị tôi gả cho anh nữa đấy!”

Vi Vũ “Ồ” một tiếng, trước nay anh rất để ý đến chủ đề này, ai có thái độ - giết không tha, kể cả em ruột cũng không ngoại lệ, tôi hơi lo lắng nhìn anh một cái, chẳng ngờ đến câu trả lời của anh: “VẬY anh gả cho chị em là được.”

Chậc...

#4

Lần này tôi qua chỗ em trai du lịch, còn ở lại chơi những một tuần, vậy nên tối đó Từ Vi Vũ đến đón tôi đi ăn cơm, ăn xong lên xe, anh hỏi: “My heart, when we... sex?” Vi Vũ ở Đức sáu năm, tiếng Đức chỉ bình thường nhưng tiếng Anh lại rất tốt.

Tôi dè dàng trả lời: “Anh ở Đức lâu như thế mà không học được chút ưu điểm nào của họ sao?”

Vi Vũ tủi thân hỏi: “Ưu điểm gì cơ?”

“Nghiêm túc, cẩn thận, biết tự kiềm chế.”

“ ... ”

#5

Nghĩ kĩ thì từ nhỏ tôi và anh đã quen nhau, Vi Vũ không phải tuýp người khéo mồm khéo miệng, sau khi đi Đức thì càng... không, nhưng lại có niềm say mê đặc biệt với tôi.

Vẫn nhớ có lần, anh thấy tâm trạng tôi có vẻ tốt liền to gan hỏi: “Dear Tiểu Khê, em biết không, từ khi học tiểu học anh đã có tình cảm với em rồi.”

Tôi ngạc nhiên: “Tình cảm của anh dậy thì sớm thật.”

Từ Vi Vũ bị tổn thương, nhưng chắc lại cảm thấy một lần đau là đau, hai lần đau vẫn là đau, vậy nên “một liều ba bảy cũng liều”, hỏi: “Vậy em để ý đến anh từ lúc nào? Nói!”

Tôi đau khổ nghĩ ngợi một hồi, “Có lẽ là từ tiểu học, cứ tan trường anh lại chạy đến trước mặt em đi theo hình chữ S.”

“ ... ”

#6

Lại nhắc đến tiểu học, có lần về thăm trường cũ, tôi thấy trên cây ngô đồng trước kia hay tựa vào trò chuyện cùng bạn bè có hai dòng chữ khắc bằng dao:

Cố Thanh Khê

Từ Vi Vũ

Nói không cảm động là nói dối, vì... ôi, mới lãng mạn làm sao!

Nhưng có điều, ngô đồng quê là cây của thành phố, nghe đâu còn được bảo vệ. Thiếu gia họ Từ, sau này có khắc thì phiên anh để tên em bên dưới được không, em thấy không an toàn chút nào.

#7

Nhưng so với tôi, dường như Từ Vi Vũ mới chính là người thiếu cảm giác an toàn, mỗi khi ra ngoài anh phải hỏi đi hỏi lại: “Thanh Khê, anh mang chìa khóa chưa? Thanh Khê, gọi điện thoại cho anh đi, xem anh đã cầm điện thoại chưa?”

Mỗi lần như vậy tôi đều bị đánh thức khi đang say giấc nồng, nhận điện thoại của mình, nỗ lực vượt khó gọi cho Vi Vũ, sau đó nhìn anh vừa rút điện thoại trong túi áo vừa đi ra ngoài.

Miệng còn lải nhải: “Ồ, mới sáng ra đã nhớ anh rồi sao.”

Hình như không phải Từ Vi Vũ thiếu cảm giác an toàn... mà là thiếu đòn thì phải?

#8

Từ Vi Vũ tính hơi hơi ưa sạch, da mặt cũng hơi hơi dày, ngoài ra còn hơi hơi bỉ ỉ, nhưng anh trước mặt mọi người luôn luôn là một Từ Vi Vũ trắng thanh gió mát, tách biệt xa lạ, trong kiêu ngạo có lạnh lùng, trong lạnh lùng có xa cách, trong xa cách có cao sang. Nhưng vấn đề là ở Từ Vi Vũ khi về nhà, vừa bước qua cửa, anh liền bắt đầu điệp khúc “tắm tắm tắm tắm”, mấy phút sau, trong phòng tắm vọng ra tiếng hỏi “Cố Thanh Khê, em có muốn đến chà đạp anh không?”

Tôi nghĩ, liệu người này có thể bỉ ỉ hơn được nữa không?

#9

Nhưng mỗi khi ấn tượng của anh trong tôi down đến âm vô cùng, anh lại xuất hiện và làm cho người ta cảm thấy xúc động theo một cách nào đó. Nhớ ngày còn ở Đức, một lần gọi điện cho tôi, anh nói: “Thanh Khê, anh muốn về nhà.” Sau đó lặp lại bằng tiếng Đức “Anh nhớ em”.

Tôi trả lời: “Em có hiểu đâu.”

Anh cười đáp: “Anh biết.”

Dù như vậy vừa khác người lại vừa dễ mềm lòng nhưng mỗi khi nhớ đến tôi lại hơi phảng phất buồn.

#10

Có lần tôi chủ động thổ lộ với Từ Vi Vũ: “Thực ra chúng ta cũng đẹp đôi đấy chứ, anh thích mua sách em thích đọc, anh thích hát em thích nghe, anh thích ngắm hoa em thích trồng, anh muốn cưới em sẵn lòng gả, trời sinh một đôi.”

Vi Vũ liếc tôi một cái, đáp: “Thế mà trước kia em còn trái ý trời rõ lâu.”

Chính vì vậy, cuối cùng chúng tôi cũng thuận theo ý trời và chuẩn bị kết hôn.

2. Chương 02 - 03

Chương 2: Nhớ khi còn bé

#11

Hồi cấp ba, Vi Vũ thuộc loại thư sinh nho nhã yếu ớt nhưng học siêu giỏi – huyền thoại cơ mà. Vấn đề duy nhất của anh là môn thể dục, nếu nó không xuất hiện trên đời thì hẳn anh đã thành học sinh xuất sắc toàn diện. Vì thế nên chẳng ai ngờ người như Từ Vi Vũ lại “thích” bon chen chơi bóng với những cậu bạn cao to vạm vỡ. Dù có hơi lệch nhịp.

Có người hỏi: “Vi Vũ, đã không thích bóng rổ, mỗi lần chơi được tí còn mệt bỏ hơi tai, tội gì phải khổ? Thôi, về học đàn violin đi, anh em không cười mày đâu.”

Nghe nói lúc ấy câu trả lời của Từ thiếu là một tiếng hừ lạnh, “Ai bảo Cố Thanh Khê thích con trai giỏi thể thao?”

#12

Từ lớp mười một, trường chia làm hai ban tự nhiên và xã hội, trước khi chia lớp, tôi nhận được một bức thư, nội dung vồn vện: Học tự nhiên, học tự nhiên, học tự nhiên, học tự nhiên!

Tôi nghĩ đó chỉ là thư nguyên.

Nên, không tin vào những lời quỷ quái ấy.

Cứ thế, tôi và Vi Vũ rẽ ngang, mỗi người một ngã trên con đường “tự nhiên - xã hội”.

Nhưng chúng tôi vẫn giữ mối quan hệ bạn bè thuần khiết...

#13

Năm lớp mười một, có lần xe đạp hỏng, Vi Vũ đưa tôi về. Hôm đó tôi phải về nhà cũ, mà đường thì không hề gần.

Giữa trời tháng mười một, Vi Vũ cật lực đạp xe trên đường. Thực ra nhìn tóc nơi cổ áo anh mướt mồ hôi tôi cũng xót lắm, nhưng vào năm tháng ấy, thời điểm ấy, mọi tư tưởng, suy nghĩ vẫn còn rất ngây thơ, tôi và Vi Vũ là bạn học nam nữ đảng hoàng, chở nhau trên một chiếc xe đã là quá lắm rồi. Vậy nên cả đường tôi đành bấm bụng trong xót xa và lo lắng: về càng gần đến nhà thì càng dễ gặp người quen, nếu chẳng may có gặp thật thì biết giải thích sao đây?

Đúng như “mong đợi”, tôi gặp một cô hàng xóm đang mãi mê cày cấy trong cánh đồng cải dầu, chưa đến gần, cô đã chào tôi rõ to: “Thanh Khê, mới tan học à!”

Khi ấy tôi còn đang mãi tụng kinh trong lòng: “Chúng cháu chỉ là bạn học, chúng cháu chỉ là bạn học...”

Vậy nên vừa nghe thấy tiếng gọi, tôi tuân một tràng theo phản xạ: “Cô, cháu với cậu ấy chỉ là bạn học nam nữ bình thường thôi ạ, xe cháu hỏng nên cậu ấy đưa cháu về ấy mà.” Sau đó, tôi còn tự tin rằng mình rất thông minh, đánh trống lảng, “Cô đang trồng cải dầu ạ.”

Cô ấy “à” một tiếng đầy ẩn ý, không biết tiếng “à” này là dành cho hoa cải hay là “à” cho bạn học.

Lát sau, đi qua đó một đoạn, người phía trước quay lại hỏi tôi: “Cô ấy chỉ bảo cậu tan học à, sao cậu nói nhiều chuyện ‘không liên quan’ thế?” Bây giờ nhớ lại chợt thấy từ “không liên quan” trong câu trên có vẻ đặc biệt sâu xa.

“...” Đó là lần đầu tiên tôi xấu hổ.

Sau đó, Vi Vũ còn thì thầm bổ thêm một câu: “Trồng cải dầu? Ừ cậu cũng thông minh[1] thật đấy.”

([1] Nguyên ở đây là “cải dầu”. Từ Vi Vũ dùng từ ‘có tài’, ‘thông minh’ /yǒucái/ đồng âm với ‘cải dầu’ /yóucài/)

“...”

#14

Tôi thấy có lúc Vi Vũ nói chuyện rất thẳng thắn, nhưng đôi khi lại kín đáo quá nhiều.

Tôi từng lập một hộp thư từ lâu lắm rồi, khoảng cấp ba thì phải.

Tốt nghiệp xong chẳng mấy khi dùng nên dần bị chìm vào quên lãng.

Mãi về sau, qua bao nhiêu năm, khi đăng ký nhận đồ bằng mail, cả hai hộp thư thường dùng đã nhận hết, tôi xoắn xuýt mãi mới nhớ ra hộp thư “già cỗi” bị bỏ bê bao lâu này.

Vừa đăng nhập, hộp thư đến báo có gần một trăm thư chưa đọc, đều được gửi từ nước ngoài.

Ấy thế mà chưa bao giờ thấy Từ Vi Vũ hỏi han hay nhắc nhở gì về nó cả.

Tôi mất nguyên ngày để đọc trọn vẹn gần một trăm bức thư, sau đó lại ngồi lưu tâm thận từng cái một.

Thật đúng là ai đó đã rối loạn[2] đến một mức độ nhất định rồi.

([2] Từ ngữ lưu hành trong giới trẻ, dùng để chỉ những người không thể hiện rõ ràng tình cảm cá nhân, nhìn có vẻ lạnh lùng, ít nói nhưng thực ra bên trong suy nghĩ rất nhiều)

#15

Giờ nhớ lại những tháng ngày xanh mướt ấy, tuy ngắn ngủi nhưng cảm động biết bao.

Nhớ khi còn bé, anh thích nói chuyện tôi thích cười, từng sóng vai ngồi dưới gốc cây đào nghe gió thổi đầu rừng, chim vang tiếng gọi, không biết ngủ quên từ lúc nào.

Nhớ khi còn bé, chưa hiểu tình, chưa biết yêu, đi dưới hàng cây ngô đồng, lặng nghe mưa rơi tí tách trên tán lá, nhìn nhau cười ngô nghê.

Nhớ khi còn bé, không hiểu thế nào là chia ly, thế nào là gặp lại, cũng không biết có một khoảng cách tên “xa xôi cách trở”, gió chỗ anh không thổi đến nơi tôi, chỉ biết rằng lại một năm xuân đi thu đến[3].

([3] Trích “Hoa rơi trong mộng biết bao nhiêu” () – Tam Mao)

Chương 3: Tình yêu của một cậu bé

#16

Hai ngày trước, khi tâm sự với bạn về chuyện tình cảm, nó thừa nhận rằng bản thân thuộc kiểu “tình yêu mì ăn liền”, nhìn vừa mắt, hợp nhau trên giường, thế là OK. Còn tôi thì khác, tôi cần có sự thấu hiểu, đủ thấu hiểu để nhận ra rằng tình cảm của người đó là chân thành và đủ để người đó biết rằng tôi cũng quan tâm đến anh. Tôi phải suy nghĩ xem tình yêu này có thể bắt đầu được không, đã hợp lý chưa, phải suy nghĩ về gia đình, về cuộc hôn nhân tương lai cần cả hai vun đắp thế nào mới được dài lâu và bền vững.

Bạn tôi nghe xong lắc đầu cảm thán: “Cậu thực tế quá.”

Đúng, tôi sống rất thực tế, chính vì vậy anh người yêu theo chủ nghĩa lãng mạn của tôi thường than phiền rằng bạn gái mình là người phụ nữ lạnh lùng, tàn nhẫn, vô tình biết bao và năm xưa tôi đã làm tan vỡ trái tim “thiếu nam” của anh như thế nào.

Tôi... nghĩ lại, ừm cũng phải.

Tôi đã quên ấn tượng đầu tiên khi gặp Từ Vi Vũ, chỉ nhớ là chúng tôi có quen nhau. Bắt đầu từ tiểu học, ngay cả năm nào cùng lớp, năm nào khác tôi cũng chẳng có ấn tượng gì.

Lên cấp 3, sau khi tôi chọn ban xã hội, anh gọi tôi ra ngoài, kéo một mạch về phía sau dãy nhà học rồi đi qua đi lại, cầu nhàu nửa ngày, “Sao cậu lại chọn thế, sao cậu lại chọn như thế...”

Anh giỏi các môn xã hội. Tôi lại thích ban tự nhiên.

Anh, theo ý tôi chọn tự nhiên, tôi, tránh nguyên rủa - chọn xã hội, đúng là sai sót ngẫu nhiên.

Tôi nói: “Vi Vũ, tớ đã chọn rồi.”

Anh càng giận, trợn mắt nhìn tôi, đó cũng là lần đầu tiên anh nói với tôi bằng giọng điệu lạnh lùng như thế: “Cố Thanh Khê, cậu có nhất thiết phải hờ hững đến vậy không?”

Tôi nhìn anh bỏ đi, không biết nên làm gì, chỉ tự cảm thấy rất tội lỗi.

Lãng mạn như vậy, sao tôi lại không nhận ra tình cảm của anh, nhưng khi đó cả hai còn nhỏ, đâu có sắt son bền vững gì nhiều, cùng lắm là hơi hơi xúc động, hơi hơi mơ hồ, nhưng đâu có thể nào thì tình cảm vẫn còn chưa đủ chín. Tình yêu của tuổi trẻ là thứ tình cảm cho dù có tự ném trái hay để vụt mất thì sau này, khi nhớ lại, tất cả những gì bạn dành cho nó chỉ là một nụ cười, có thể là nụ cười dịu dàng mà cũng có thể là cười nhạt nhẽo cho qua.

Lớp mười một, trường tổ chức đi du xuân ở Vụ Nguyên, Giang Tây, coi như một món quà cho học sinh cấp ba đang cực khổ cày cấy trong quãng thời gian “nước sôi lửa bỏng”. Không biết phải ngồi trên xe buýt bao lâu, khi xuống xe, tôi hơi choáng váng, bạn cùng bàn chạy lại đỡ tôi hỏi han: “Thanh Khê, trông cậu nhợt nhạt lắm, tớ lấy cho cậu chai nước nhé?”

Tôi nói mình đứng hóng gió một chút sẽ ổn thôi.

Bạn cùng bàn của tôi là một cô gái dịu dàng, ít nói, có phần giống tôi nên cả hai rất hợp nhau. Chúng tôi tụt lại sau cùng trong đoàn học sinh, dù đám nam sinh phía trước có ồn ào thế nào thì cảm giác đi trên con đường nhỏ ở miền quê này vẫn có gì đó rất nhẹ nhàng, thanh thản. Đi một lát, phía sau có người vỗ vai tôi, quay lại thì thấy Từ Vi Vũ, tôi quên mất hôm nay bạn anh cũng đi cùng, bạn xã hội đi trước bạn tự nhiên đi sau. Anh đưa bình nước cho tôi, mặt không cảm xúc, “Uống nước đi.”

Tôi ngệt ra một lúc mới phản ứng lại: “Tớ không khát”. Nhưng thực ra là không uống được, trong ngực vẫn còn cảm giác buồn nôn.

Anh nhíu mày, nói: “Mặt cậu trắng bệch như ma ấy!”

Tôi...

Bạn cùng bàn của tôi thấy là lạ, lo lắng nhỏ giọng hỏi: “Thanh Khê, chúng mình có cần đi nhanh lên không?”

Tôi còn đang phân vân thì vài nam sinh bạn tự nhiên đã chạy đến, ồn ào, “Vi Vũ, thảo nào đi nhanh thế, hóa ra là tìm người yêu!”

“Bạn ơi, Từ thiếu một lòng một dạ với bạn đấy, cả đường đi nó chỉ chăm chăm nhìn đồng hồ thôi, ha ha, ha ha!”

“Anh Vũ, thể hiện rõ ràng quá! Thầy giáo đến bây giờ đấy, vừa vừa thôi nhé!”

Từ Vi Vũ thấy tôi lạnh nhạt liền cản bạn lại, “Thôi được rồi!”

Thấy vậy, họ không ầm ĩ nữa, cười cười nói nói chạy trước.

Từ Vi Vũ nhìn tôi, hơi do dự: “Đi cùng nhé?”

Bạn cùng bàn của tôi tinh ý, bỏ lại một câu vô tình “Tớ đi tìm XX đây” rồi chạy biến.

Từ Vi Vũ đi tới đỡ tay tôi, tôi từ chối, mình có thể tự đi được.

Anh nghiêng rằng: “Cậu cứ chịu một mình đi.”

Này! Dù đang khó chịu nhưng nhìn anh âm ỉ như vậy tôi cũng chẳng thoải mái hơn, thấy phía sau có rất nhiều bạn học bạn tự nhiên chậm chậm đi đến, tôi vội vàng: “Đi thôi.”

Đi giữa đám đông làm tôi rất mất tự nhiên, Từ Vi Vũ từng nói: tôi lo giữ thể diện còn nhiều hơn cả yêu anh. Thực ra tôi chỉ không thích bị người khác chú ý, không thích nổi bật hay trở thành tiêu điểm của bất cứ thứ gì. Tính cách hình thành từ nhỏ, được vun đắp quanh năm suốt tháng, không phải bảo một câu “thay đổi đi” là đơn giản có thể thay đổi được. Hôm ấy, khi đã bắt kịp nhóm bạn cùng lớp, tôi vừa định chào tạm biệt thì bị anh kéo lại, nói: “Thanh Khê, sang năm tớ đi rồi.”

Tình cảm Từ Vi Vũ dành cho mối quan hệ này chắc chắn là nhiều hơn tôi, từ trước tới giờ vẫn vậy. Và hẳn là anh cũng hiểu chuyện sớm hơn tôi rất nhiều. Một trong những câu được Vi Vũ lặp lại nhiều nhất là: Em bắt anh chờ lâu đã quá, suýt chút nữa anh còn tưởng phải đợi đến khi tóc bạc răng long em mới hiểu được! Kiếp sau đừng để anh gặp lại em!

Lớp mười hai là năm học đau đớn nhất trong đời học sinh, tôi sẽ không bao giờ quên những ngày buồn ngủ chết mê chết mệt, hàng đồng đề chong chóng làm mãi chưa xong, đầu óc lúc nào cũng quay vòng vòng, chuông reo còn không phân biệt được đâu là chuông vào lớp, đâu là chuông hết giờ. Nhưng khoảng thời gian đó cũng trôi qua rất nhanh, nhanh đến mức vào một ngày nào đó giữa tháng sáu, tôi chợt nhận ra rằng cuộc đời học sinh cấp 3 của mình đã đặt dấu chấm hết từ lúc nào.

Hè năm ấy, em trai sang nước ngoài với bố, tôi và mẹ tiễn hai người qua bên ấy. Đó là lần đầu tiên tôi ra nước ngoài, cảm nhận gói gọn chỉ trong mấy từ “xa lạ” và “không hợp”. Vậy mà em trai tôi mới mười tuổi, mười tuổi, chắc nó phải thấy sợ hãi và lạc lõng hơn tôi nhiều. Nhưng khi đó, nó lại kéo tay tôi cười nói ríu rít: “Chị, em đi nước ngoài này, he he, sau này em về sẽ mua cho chị thật nhiều quần áo đẹp nhé!”

Tôi chỉ biết ừ.

Về nước, bác hàng xóm gọi tôi, hỏi: “Thanh Khê, gần đây cháu với mẹ không ở nhà à?”

Tôi đáp vâng, có việc đi xa ạ.

Bác kể: “Hai tuần trước, có một cậu bé ngày nào cũng đến đây chờ cháu. Bác thấy nó đợi suốt từ sáng đến chiều nên ra bảo có lẽ cháu đi xa, cả hè không về nhà. Chắc, giờ cháu về rồi thì xem thế nào gọi cho nó đi, đã biết là ai chưa?”

Tôi dạ dạ vâng vâng.

Từ Vi Vũ cũng đi du học, ở thời đại này, đi nước ngoài chỉ đơn giản như ra quán ăn một bữa KFC vậy.

Lên đại học, tôi chơi với một nhóm bạn rất thân, đứa thì cá tính hoặc hòa đồng, đứa thì khéo mồm khéo miệng, đứa lại ‘mặt dày như tường thành’. Có người nói đại học là thánh địa của tình yêu, chính vì vậy mà chưa qua kỳ hai năm nhất, bạn bè quanh tôi đã nhanh chóng ‘có nơi có chốn’ hết, chỉ còn lại mình tôi sống cô đơn trong những bài dạy dỗ và khinh thường của chúng nó. Cho đến một ngày, trưởng phòng ngủ ký túc xá thần thần bí bí đưa điện thoại cho tôi, bảo: “Khê tử, có người tìm này, là con trai đấy nhé.”

Tôi nhận điện thoại trong nghi ngờ, “A lô” một tiếng.

Người ở đầu dây bên kia lặng rất lâu mới thốt lên hai chữ: “Tớ đây.”

Và sau đó, tôi có “bạn trai tin đồn”. Mọi chuyện bắt nguồn từ cuộc gọi thứ hai của Từ Vi Vũ, trưởng phòng hỏi: “Khai mau, cậu là gì của Thanh Khê nhà tôi? Nói thật được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị!”

Anh trả lời: “Cậu ấy nói tôi là ai thì tôi là người đó.”

Phòng trưởng bật cười: “Vật sở hữu hả! Ha ha, rồi, biết rồi, là vật sở hữu[1] của Thanh Khê!”

([1] Ở đây trưởng phòng ngủ cổ tình lái từ ‘ai thì’ /shuíjiù/ trong câu của Vi Vũ thành từ ‘sở hữu’ /suǒyǒu/)

Anh nói: “Thanh Khê, lên đại học rồi, giờ thì cậu đã yêu được chưa?”

Tôi không phải một cô gái nổi bật, nói đến ưu điểm, chắc là yên tĩnh, có bổ sung thêm thì may ra được cái tính tình hiền lành tốt bụng.

Làm bất cứ chuyện gì tôi cũng sẽ để ý đến rất nhiều thứ, kể cả tình yêu, vậy nên khi Từ Vi Vũ thích tôi, ban đầu phải nếm không ít cay đắng. Thực ra, đầu tiên tôi nghĩ rằng tình cảm của Vi Vũ chỉ là hứng thú nhất thời, khi còn bé tí anh đã thích khoe khoang trước mặt tôi, biết đâu khi cảm giác mới mẻ trôi đi thì yêu thương cũng sẽ phai nhạt. Mà tôi lại là một người chậm nóng và đặc biệt cẩn thận trong tình cảm.

Tôi hỏi: Vi Vũ, vì sao anh thích em?

Anh nói: Không biết, khó nói lắm, chỉ cần em là em thôi.

Tôi hỏi lại: Vậy anh biết cảm nhận của em không?

Anh trả lời: Anh biết, nhưng em thì không.

Tôi nở nụ cười, thấy cả hai góc chẳng kém nhau.

#17

Bốn năm đại học, các cô gái cùng phòng đã cho tôi trải nghiệm bao tình cảm khó quên mà xưa nay vẫn được mệnh danh là tình bạn. Tôi học được cách ngủ nướng, cách chơi game vài lần một tuần và đặc biệt là cách đọc sách “vững vàng gió thổi không bay” khi các thiếu nữ còn lại trong phòng đang tru như sói. Trong bốn năm ấy có hai người theo đuổi tôi và cả hai đều bị từ chối, tuy nhiên, so với đám ong ong bướm bướm của mọi người thì tôi chẳng khác gì “vườn hoang đất vắng” cả.

Có đôi ba lần, Từ Vi Vũ đến trường tìm tôi. Vẫn nhớ lần đầu tiên gặp lại giữa khoảng cách nghìn dặm xa xôi ấy, anh mặc áo thể thao màu sáng tôn lên dáng người cao ráo, tóc ngắn tũn, đứng dưới nắng mặt trời nhìn rất sạch sẽ.

Ngó thấy tôi đến, anh cười hì hì, không hiểu sao, lúc đó tôi thấy mũi mình cay cay.

Anh chạy đến, chần chừ, tay vừa nâng lên lại buông xuống.

Tôi hỏi làm sao?

Anh nói, muốn ôm, nhưng sợ bị mắng.

Cái ôm đầu tiên là do tôi chủ động. Lúc buông tay mới thấy hốc mắt anh hồng hồng, tôi hỏi làm sao thế?

Anh trả lời: Xúc động quá.

Chúng tôi bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, tôi từng thử nghĩ về mối quan hệ này kể từ khi bắt đầu và chợt nhận ra rằng, nó chẳng khác gì một cuốn album nhạt nhẽo và dài dòng.

Từ Vi Vũ bật lại tanh tách: “Nhạt nhẽo cái gì! Cuộc đời anh còn chưa đủ chua xót sao!” sau đó tiếp tục, “Nhưng dài dòng thì đúng thật, cả tuổi thanh xuân của anh đều dành trọn cho em, vậy nên em phải chịu trách nhiệm!”

Tôi hỏi lại: “Anh học lời thoại trong phim nào thế?”

#18

Năm anh về, tôi còn đang học trong trường. Vì anh không hề nhắc đến chuyện về nước nên hôm ấy, vừa qua cổng ký túc xá, thấy anh đang đứng dưới lầu chờ tôi, chân tôi hoàn toàn bất động.

Anh bước đến ôm tôi, thì thầm: “Thanh Khê, tớ về rồi.”

Sáu năm trước, ở Vụ Nguyên, anh kéo tay áo tôi trên đường quê nhỏ hẹp, nói: “Thanh Khê, năm sau tớ đi.”

Sáu năm, nói dài không dài bảo ngắn cũng chẳng ngắn.

Mặc dù tình yêu của chúng tôi không gặp nhiều trắc trở nhưng cũng đâu phải dễ dàng. Xa cách bao năm có thể nắm tay đi tiếp trên con đường này, phần nhiều là nhờ sự kiên nhẫn của anh, và tôi vẫn luôn muốn

nói với anh rằng: Vi Vũ, cảm ơn anh vì đã luôn kiên trì.

3. Chương 04 - 05

Chương 4: Mây Vu sơn khó có mây hơn

#19

Nhìn Từ Vi Vũ lịch sự nghiêm túc thể thôi, thực ra anh gian lắm, không những gian trá mà còn gian ác.

Ở ngoài giờ tay nhắc chân đậm chất lạnh lùng, nhưng về đến nhà là bắt đầu hát: “Đừng hỏi tôi đến từ đâu? (hạ xuống thanh bậc thứ 4) Cô nương của tôi đang động phòng, vì sao giữ chàng, giữ chàng lại động phòng, giữ ~ chàng~[1].”

([1] Vi Vũ đổi lời từ bài ‘Cây Ô Liu’ - Nhạc: Lý Thái Tường, Từ: Tam Mao, Hát: Tề Dự

Nguyên là:

“Đừng hỏi tôi đến từ đâu

Quê tôi ở phương xa

Vì sao lưu lạc

Lưu lạc phương xa, lưu lạc.”

Ở đây, Vi Vũ thay từ ‘ngã đích cố hương’ (quê tôi) bằng ‘ngã đích cô nương’ (cô nương của tôi), từ ‘viễn phương’ (phương xa) bằng ‘viên phòng’ (động phòng), từ ‘lưu lãng’ (lưu lạc) thay bằng ‘lưu lang’ (giữ chàng).

#20

Có một hôm bạn thân tôi gọi đến than thở: “Tao vẫn còn là gái trinh, là thiếu nữ còn ‘tem’ sắp ba mươi tuổi đầu rồi đây, trời ơi! Muốn tìm một thằng đàn ông để dang quách cái lần đầu tiên này đi cho xong cũng không có!”

Tôi lau mồ hôi, an ủi: “Vết bồ thương kẻ ăn đong[2], tao cũng còn ‘nguyên đai nguyên kiện’ đây này.”

([2] Nguyên văn ‘Đồng bệnh tương liên’: thông cảm những người cùng cảnh ngộ.)

Đúng lúc ấy, Từ Vi Vũ vừa tắm xong, đang lò dò ra ngoài, nghe tôi nói thế lập tức ngẩn ngơ tại chỗ rồi làm bộ thẹn thùng, “Anh đã sẵn sàng.”

Tôi...

#21

Có lần nói chuyện với bạn bè, nhắc đến vấn đề “tầm quan trọng về sự hài hòa của ‘chuyện ấy’ trong đời sống vợ chồng và những người yêu nhau”, bất giác tôi nhớ đến ai đó, lòng thông cảm trào dâng thúc đẩy tôi nhắn cho Từ thiếu một tin: “Tối nay chúng ta có cần... không?”

Từ Vi Vũ nhún vai: “Cần gì cơ?”

Tôi rất xấu hổ nhưng vẫn trả lời: “Động phòng.”

Một giây sau Từ Vi Vũ gọi thẳng điện thoại đến, nói chuyện rất máy móc, chắc đang có đồng nghiệp trong văn phòng: “Tôi không có ý kiến, hạng mục công việc cụ thể tối nay chúng ta sẽ nói tiếp, hi vọng quý khách hàng... giữ lời.”

Cuối cùng hôm đó kinh nguyệt của tôi đến sớm.

Khi về nhà, biểu cảm của Từ Vi Vũ rất đa dạng, từ mặt mũi đỏ bừng sang trắng bệch hải hùng rồi uất ức tủi thân và cuối cùng là cô đơn lạc lõng, anh chốt lại một câu: “Lãng trí xử tử cũng không đến mức này.”

Rồi mau mau chóng chóng chạy vào phòng tắm đổ nước đầy túi chườm ấm cho tôi, xong xuôi lại tí tởn vào bếp pha trà hồng đường.

#22

Mỗi ngày của tôi, ngoài đi học, là làm thêm, viết lách hoặc vẽ vời nên cũng có thể coi như tương đối bận rộn; mỗi ngày của Từ Vi Vũ ngoài đi làm là nhắn tin hỏi tôi đang làm gì - ở đâu - đi ăn cơm cùng anh không - có cần đón không, nên có vẻ khá buồn tẻ.

Tôi cứ lo Vi Vũ sẽ thất nghiệp, trong khi đó anh lại như mặt trời giữa trưa, còn tôi mới là người thường xuyên phải đối diện việc làm thêm vì mỗi học kỳ lại thay thời khóa biểu một lần.

Một hôm, anh cầm thời khóa biểu, kéo tay tôi, e lệ thẹn thùng hỏi: “My darling, bao giờ em mới xếp một tiết thực hành Từ Vi Vũ?”

Tôi... bình tĩnh trả lời: “Hiện tại còn chưa có ý định thêm khóa học này.”

Ai đó bắt đầu PR nhiệt tình: “Chỉ cần có anh là 100% em qua môn, không những thế còn hoàn toàn được miễn học phí! Ngoài ra trong suốt thời gian học tập sẽ được anh tự hướng dẫn, không hiểu dạy lại, vẫn không hiểu thì tiếp tục dạy lại, đến khi hiểu mới thôi, đảm bảo quý khách sẽ hài lòng!”

Đôi khi nghĩ lại... thực sự công tử thanh nhã trong huyền thoại này quá lưu manh.

#23

Gần đây Từ Vi Vũ mua rất nhiều dụng cụ cắm trại, lều trại, túi ngủ,... trong thâm lặng. Một ngày nọ, chắc là đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, Vi Vũ đẩy cửa phòng sách đăm đúi đưa tình hỏi tôi: “Thanh Khê, bao giờ em mới được nghỉ phép?”

Tôi trả lời: “Trong thời gian tới thì không có.”

Từ Vi Vũ nghe xong, ủ dột về phòng.

Tối ấy, anh ôm tôi, chỉ lên trần nhà nói: “Nhìn kia, sao.”

“...”

Hôm sau cả hai đi cắm trại.

#24

Đạo gần đây Từ Vi Vũ rất bận, nghe đâu còn sắp đi công tác phía Bắc, ngày ngày buồn bã chán chường: “Nghĩ đến phải lên máy bay là đã thấy xa em một vạn tám nghìn dặm, giống như quay về ngày xưa ấy, tưởng tượng thôi đã thấy khó chịu rồi.” Sau đó nói tiếp, “Thanh Khê, em an ủi anh đi.”

Tôi nói: “Lại đây, người ta sờ một tí.”

Từ Vi Vũ sững sốt, tai đỏ bừng, quăng một câu: “Đồ bỉ ổi!”

Tôi...

#25

Từ thiếu đi phía Bắc công tác, trước khi lên máy bay nhắn tin cho tôi: “Anh đang vào cửa an ninh đây.” Lên máy bay nhắn tiếp: “Anh phải tắt điện thoại rồi.” Hai tiếng sau máy tôi có tin nhắn đến: “Anh xuống máy bay đây!” Một tiếng nữa điện thoại lại rung: “Đã đến khách sạn.” Lúc ăn cơm tối, nhận được: “Anh ở khách sạn xx phòng xx.” Tôi đang gà gât sau khi xem xong hai bộ phim, anh nhắn: “Thanh Khê, anh không ngủ được thì YY em có được không?”

“...”

#26

Hôm sau đang lướt web, tôi tình cờ đọc được đoạn truyện kinh điển trong tiểu thuyết Quỳnh Dao được đăng lại trên một diễn đàn.

Khi đọc: “Ngày đầu tiên Thư Hoàn đi, nhớ anh.”

“Ngày thứ hai Thư Hoàn đi, nhớ anh nhớ anh.”

“Ngày thứ ba Thư Hoàn đi, nhớ anh nhớ anh nhớ anh.”

Tôi thấy rất thú vị nên kể cho Từ Vi Vũ.

Ai đó trả lời rất nhanh, “Em xem bạn gái người ta rồi nhìn lại chính mình đi!!”

Sau đó bắt đầu thao thao bất tuyệt so sánh, “Ngày đầu tiên anh đi, gửi tin nhắn cho em, em nhắn lại: Đang ăn cơm, có gì tới gặp sau. Ngày thứ hai anh đi, gọi điện cho em, em trả lời: Đang đi chơi với bạn, phải lái xe, tí... tí... tí... Ngày thứ ba anh đi, nói với em: Ngày kia anh về rồi. Em đáp: Ô? Nhanh thế à?”

Kết lại bằng một câu: “Tôi phải sống thế nào đây!”

Tôi... vì trước khi đi, anh cứ lượn qua lượn lại trong nhà, lấm bắm, lần này nhất định phải đi hai tuần, những hai tuần!

#27

Đi công tác về, câu đầu tiên anh nói với tôi là: “Đã ra biển, sông hồ coi nhẹ/ Mây Vu sơn khó có mây hơn[3].”

“ ... ”

([3] Trích hai câu trong bài “Ly Tứ” - Nguyên Chấn, bản dịch của Nguyễn Minh:

Đã ra biển, sông hồ coi nhẹ

Mây Vu sơn khó có mây hơn

Gặp giai nhân, ngộ như không

Phần đang tu tỉnh, phần lòng thờ em)

Chương 5: Đính hôn

#28

Ngày đính hôn, Từ Vi Vũ ăn mặc đặc biệt... điển trai và lịch lãm. Vừa nhìn thấy tôi đã hỏi “trông anh thế nào?” Tôi trả lời, cũng được. Lúc ăn cơm quay sang, hỏi “trông anh thế nào?” Tôi đáp, cũng đẹp. Một lần nữa khi rót rượu lại tiếp tục bài ca “trông anh thế nào?” Tôi mất kiên nhẫn, nói, đẹp trai lắm! Mọi người xung quanh quay sang nhìn, Từ Vi Vũ cười: “Không có gì đâu, vợ tôi khen tôi đẹp trai ấy mà.”

“ ... ”

#29

Sau khi đính hôn, Từ Vi Vũ đòi đi du lịch, đăng kí lịch trình xong xuôi.

Vừa lên xe anh đã tựa vào vai tôi ngủ, tôi thấy rất khó hiểu, người âm ỉ đòi đi du lịch bằng được là anh mà người lên “xe du lịch” chưa được bao lâu đã lăn quay ra ngủ cũng chính là anh.

Tôi đẩy đẩy đầu Vi Vũ nói: “Anh nghĩ cái gì thế?”

Anh cười ha hả: “Để anh hồi tưởng lại cảnh em ngồi xe trước anh ngồi xe sau năm xưa một tí, hôm ấy lượn kiểu gì cũng không gặp được nhau, vậy nên bây giờ thỏa mãn anh chút đi.”

Tôi im lặng một lúc rồi nói: “Câu vừa rồi của anh có lỗi ngữ pháp đấy.”

Vi Vũ: “ ... ”

#30

Hai ngày nay trời oi bức, Vi Vũ chỉ mặc quần dài, để trần đi đi lại lại trong phòng, thấy tôi liếc qua đôi lần, anh nhăn nhó tung ra một câu: “Đừng giở trò lưu manh đấy nhé.”

Nhưng khi không nhìn nữa, anh lại lượn là lượn lơ không yên trước mặt tôi.

Cuối cùng tôi đành đầu hàng: “Được rồi, anh muốn làm gì?[1]”

([1] Câu này của Thanh Khê còn có thể hiểu là “Được rồi, anh muốn làm à?”)

Anh đỏ mặt trả lời: “Muốn.”

Tôi mất một khoảng thời gian tương đối dài để tiêu hóa xong câu trả lời của anh.

Khi đó mới thấu hiểu câu nói “Không sợ lưu manh, chỉ sợ lưu manh có văn hoá”.

#31

Tài khoản, mật khẩu MSN, QQ hay mailbox của tôi, Từ Vi Vũ đều biết hết từ A đến Z, tôi cũng thường để anh đăng nhập hộ. Về vấn đề này, bạn thân tôi cảm thán: “Sự tin cậy và tự tin như thế chẳng còn tồn tại bao nhiêu trong xã hội này.” Rồi hỏi tiếp, “Mày đã vào tài khoản của người yêu bao giờ chưa?”

Tôi đáp chưa. Sau đó, nó bắt đầu ra sức giật dây tôi đi tìm hiểu. Thấy bạn mình nói say sưa, tôi cũng không nỡ làm nó phật ý đành thuận miệng ừ. Hôm ấy về nhà, khi mở máy tính tôi cũng tiện hỏi một câu: “Vi Vũ, có cần em đăng nhập MSN hộ không?”

Anh ghệt ra: “Không cần!”

Tôi thấy là lạ, nghĩ thầm, chẳng lẽ anh giấu diếm gì đó thật? Nhưng lúc ấy cũng chẳng mấy để tâm, sau này, có một hôm, tôi vào phòng sách thấy máy tính đang mở, không thấy tăm hơi Từ Vi Vũ đâu. Rất trùng hợp là tài khoản của anh đang online, tôi vô tình đọc được cửa sổ hiển thị trên màn hình:

“Lão Từ, hôm nào có thời gian ra ngoài ăn cơm đi, nhớ mang theo bạn Tiểu Cố của mày nữa!”

“Ông không có thời gian, Cố Thanh Khê lại càng không có thời gian.”

“Chúng mày đang tích cực sản xuất báo đáp nước nhà hay sao mà bận rộn thế? Anh em muốn thấy vợ chú là chính, lâu lắm rồi không gặp.”

“Mày thân thiết lắm à mà đòi gặp?”

“Đồng chí Từ, đừng ngang bướng, cẩn thận gặp vợ đồng chí tôi sẽ báo cáo tình hình thời cấp 3, ngày nào đồng chí cũng YY người ta trong phòng ngủ! Vi Vũ, ôi hình tượng cao quý của mày ha ha ha ha ha!”

“Ồ, vậy ít nhất mày phải gặp được cô ấy đã chứ.”

“... Vũ, đôi khi, mày thực sự rất độc ác.”

Tôi... đóng cửa sổ, nhìn phân loại trong MSN của anh: Bạn học, đồng nghiệp, nước Đức, người thân, người yêu. Trong “người yêu” chỉ có một tài khoản, là của tôi, được Từ Vi Vũ ghi chú: My Love!

Tôi trầm nghĩ, thật đơn giản dễ hiểu.

Khi đang đứng lên, bỗng tôi bị người phía sau nhấn xuống, nói thật là lúc ấy tim tôi có đập nhanh hơn một tí tí. Ngẩng đầu thấy Từ Vi Vũ đang nhìn tôi, cười tủm tỉm, vui vẻ lan từ chân mày sang khóe mắt, nói: “Cuối cùng cũng đợi đến một ngày em kiểm tra tài khoản của anh, anh rất xúc động.”

“...”

#32

Cuối tuần tôi đến trường xử lý một số chuyện, Vi Vũ cũng đi theo. Anh không thích lái xe, trước giờ toàn dính lấy ghế phụ, hôm nay hiếm hoi được buổi tự làm tài xế, tôi ngồi cạnh nhìn anh một cái đầy nghi ngờ, Vi Vũ vui vẻ nói: “Gia[2] hôm nay rất vui.”

([2] Gia: Cách gọi của quan lại, địa chủ thời xưa.)

Gần đây, câu cửa miệng của Vi Vũ là: Gia...

Trước kia tôi từng hỏi, “Anh học từ này ở đâu thế?”

Anh trả lời: “Cậu em trai ‘sói hoang’ của em tự xưng là tiểu gia, được, vậy anh đây phải là đại gia, nhưng ngẫm lại thấy đại gia nghe không đáng tin cho lắm, vậy nên rút lại thành gia, tuyệt không? Rất phù hợp với hình tượng của anh phải không?”

Tôi nhìn người bên cạnh, trước mặt tôi tính cách của Từ Vi Vũ vẫn luôn giống như thời cấp ba. Tôi không nhận được sờ sờ gò má anh, anh hỏi: “Em sao thế?”

“Không có gì.” Chỉ là tự cảm thấy mình vô cùng may mắn, không có anh, hẳn là cuộc đời tôi sẽ rất nhạt nhẽo và buồn tẻ với học hành, tốt nghiệp, tìm một công việc ổn định, rồi đến độ tuổi nào đó được cha mẹ sắp xếp đi xem mặt, và có thể sẽ kết hôn với một người nhìn vừa mắt dù tình cảm chẳng có bao nhiêu.

Tôi nói: “Vi Vũ, anh đẹp trai lắm.”

Anh mỉm cười, “Bây giờ em mới phát hiện ra sao!”

Một người chưa bao giờ thiếu thốn sự tự tin.

4. Chương 06 - 07

Chương 6: Mùa hè đầu tiên

#33

Trước khi trang trí nhà, mẹ dặn tôi vẽ hai bức tranh treo trong phòng khách, đồ phải đi mua, phí tiền. Thế là tôi bắt đầu loay hoay vẽ tranh, nhưng có vấn đề mới nảy sinh: màu dính khô đặc, vải vẽ đã “xử lý” hết từ khi chuyển nhà nên hôm sau tôi đành lọ mọ đi chợ mua vật liệu. Đang mua thì em trai gọi điện đến, vừa nghe: “Where are you?”

Tôi nói đang mua sắm, nó lại hỏi tiếp: “When back?”

Tôi cảnh cáo: “Nói tiếng Trung đừng hoang vào cho chị!”

Em trai ném điện thoại, “Ai đó nói tiếng Anh sao chị không mắng? Anh ta còn nói tiếng Đức nữa đấy! Quá bất công, quá vô lý, sao chị lại thiên vị như thế? Em là em trai chị cơ mà!”

Một tay xách bàn vẽ, một tay linh kính ôm màu nên tôi phải kẹp di động dưới tai, nghe vậy, cậu: “Thì sao hả, anh ấy là chồng chị!”

Bên kia im lặng vài giây, sau đó tôi nghe thấy giọng Từ Vi Vũ, “Ha ha, nhóc, sẵn sàng đánh cược, chấp nhận chịu thua, nhả tiền ra đây! Đấu với anh? Chú em còn gà lắm.”

Tôi...

#34

Ngày thứ hai về nhà, tôi thấy chữ ký trên QQ của em trai đổi thành: “Về nhà thật là chán quá đi! Còn chán hơn ở trường nữa.”

Lập tức, tôi chạy sang phòng, nhéo tai nó: “Còn chán không? Chán không?”

Em trai nhỏ gào oa oa thảm thương: “Chị gái dịu dàng là người xấu!” Sau đó gọi mẹ cứu mạng!

Tôi phản ứng vô thức: “Gào rách cổ họng cũng không có ai đến cứu đâu!”

Nhưng vừa ngẩng đầu lên thì thấy Từ Vi Vũ đang chinh inh trước cửa, bình tĩnh hỏi: “Anh phải cứu ai?”

Tối đó, tôi bị Từ Vi Vũ kéo sang phòng, anh vừa tắm xong, nằm trên giường, vạt áo he hé mở, chớp mắt quyến rũ nói: “Thanh Khê, em cũng nói một câu ‘Gào rách cổ họng cũng không có ai đến cứu đâu’ với anh đi.”

Thật là...

#35

Em trai cuối cùng không thể ngồi ở nhà thêm nữa, chưa được bao lâu đã âm ỉ kêu sắp mốc lên rồi, muốn ra ngoài đi lại! Sau đó lỗi tôi cùng lượn đường.

Nó ngó nghiêng đủ kiểu người đẹp, chân dài, mặc quần áo thời thượng tấp nập trên đường, quay sang nhìn tôi, sau đó nhìn người đẹp, rồi lại nhìn nhìn tôi, cuối cùng chân thành đặt một câu nghi vấn: “Sao Từ Vi Vũ có thể thích chị mình được nhỉ?”

“...”

#36

Một tối, đi xem phim với em trai và người yêu, em trai muốn xem “X”, người yêu phản đối: “Xem ‘Y’ có vẻ hay hơn.” Tôi đề nghị: “Vậy thì xem ‘Z’ nhé?” Cả hai đều đồng ý.

#37

Hồi ở nước ngoài, Từ Vi Vũ chơi game khá nhiều.

Tên nhân vật của anh là: Người đàn ông của Thanh Khê. Khi bắt gặp, tôi được dịp “đông cứng” một phen.

Có đôi lần em trai âm ỉ đòi chơi game với anh, vì không giết được ngoài đời nên đành xả hận trong game!

“Chẳng qua vì... anh ta dùng tên chị nên em không giết được thôi, nhưng, mẹ kiếp, nhìn chữ ‘người đàn ông’ dính đằng sau em lại đặc biệt ngứa tay!” Mỗi khi chơi game xong, nó lại gào khóc y một câu như vậy. Cho đến một hôm, không nhịn được nữa, nó nổi bão: “Từ Vi Vũ, anh có phải đàn ông không hả?! Thuở đời lại đặt cái tên như thế, sửa ngay cho tôi!”

Vi Vũ thản nhiên nói: “Anh là đàn ông, ghi rõ rành rành ở tên tài khoản còn gì?”

Em trai: “Anh không đặt nổi cái tên nào bình thường được à!?”

Vi Vũ: “Ý em là tên ‘Thanh Khê’ không bình thường?”

Em trai: “Anh đừng có ngậm máu phun người! Tôi nói tên chị tôi không bình thường bao giờ! Aaaa tức chết, anh mới không bình thường! Cả nhà anh mới là không bình thường!”

Vi Vũ quay lại phía tôi nói: “Thanh Khê, em trai em nói nhà mình toàn người không bình thường, bây giờ anh là người của em, em xem có phải nó đang nói em không...”

Em trai học máu: “Anh, anh, anh... Chị kìa!!!!!!”

Em trai đáng thương trước nay chưa bị ai bắt nạt bao giờ, nhưng hễ về nhà lại tức đến gờ chân vì Từ Vi Vũ, nó cứ thua là đánh, cứ đánh là thua. Tôi rất muốn nói với nó rằng, em không thắng được đâu, Vi Vũ là loại người có thể khen một bí thư thành phố rằng “Kiểu tóc được đây” trong khi vị lãnh đạo kia đầu trọc lốc, nghe nói lúc đó cha Vi Vũ còn “phì” luôn tại chỗ.

#38

Thời gian em trai ở nhà trôi qua rất nhanh, lúc sắp đi nó mới bắt đầu thấy tiếc, ký tên trên QQ cũng đổi thành: “Không muốn đi.”

Nhưng không muốn cũng phải đi, ngày cuối, tôi tiễn nó lên máy bay, chàng trai cao hơn tôi hai cái đầu ôm chị gái thật chặt, mắt đỏ hoe: “Chị, em đi nhé, chị phải nhớ em đấy.”

Tôi hứa: “Sẽ nhớ.” Sau đó nhắc nhở: “Sang bên ấy đừng có đua đòi xăm trổ, uống rượu hút thuốc, trẻ con uống rượu người ta chỉ thấy học đòi người lớn thôi, chẳng tăng thêm phẩm vị của em đâu. Thích ai thì có thể theo đuổi, nhưng cấm có quan hệ nam nữ lung tung. Tóc dài phải đi cắt, sao cho người khác thấy mắt mình. Học hành cẩn thận, tự biết giữ gìn sức khỏe.”

Em trai tủi thân: “Chị còn dài dòng hơn cả mẹ.”

Nhưng cả nó và tôi đều biết, ngoài nó ra, tôi có nói nhiều với ai bao giờ.

#39

Sau khi về trường, em trai gọi điện cho tôi, hỏi: “Chị, Từ Vi Vũ có ở đây không?”

Tôi trả lời: “Tìm anh ấy à, đợi một chút.”

Nó vội vàng la toáng lên: “Ai thèm tìm anh ta! Em hỏi xem anh ta có ở đây không để nói chuyện cho dễ thôi.”

Chẳng hiểu sao hai người này đặc biệt không hợp nhau, tôi đáp: “Sao thế? Chắc giờ anh ấy đang lên mạng trong phòng sách.”

Thế là nó lập tức bắn như súng liên thanh: “Chị, chị không thấy dính hôn như thế là sớm quá à? Mà chị không thấy Từ Vi Vũ giả nhân giả nghĩa sao? Chị ở cùng với anh ta, chắc chắn sau này sẽ chịu thiệt thòi!”

Tôi hỏi: “Giả nhân giả nghĩa thế nào?”

Em trai vội nói: “Chị đợi týt, em gửi cái này cho xem!”

Hai phút sau, có tiếng Từ Vi Vũ gọi tôi từ phòng sách, anh nói: “Thanh Khê, em vào đây một lát.”

Tôi vào phòng, nghi ngờ: “Sao thế?”

Từ Vi Vũ cười chỉ chỉ máy tính, trên QQ của tôi hiển thị ảnh chụp màn hình em trai gửi đến.

“Em trai: Nói cho anh biết, đừng tưởng rằng anh với chị tôi yêu nhau là tôi sẽ gọi anh bằng anh!”

Từ Vi Vũ: Khỏi cần gọi anh, anh rể luôn đi.

Em trai:...Tôi dựa vào[1]!

Từ Vi Vũ: Dựa vào anh thà tự dựa vào chính em.

([1] Nguyên là (Kháo, KAO)

Từ không có nghĩa, được sử dụng nhiều trên mạng, đại ý thể hiện sự không hài lòng, ngạc nhiên hoặc không quan tâm. Gần như được dùng thay cho “Ngất”, “Mẹ kiếp”,...

Ngoài ra, ở một số khu vực phía Bắc, từ “kháo” đồng âm với “Thao ()”.)

Em trai: Tôi... Fuck[2]!

([2] Nguyên là (Thao), được dùng tương đương “fuck”, “mẹ kiếp”, “chết tiệt”.)

Từ Vi Vũ: Em tự ‘fuck’ từ từ.”

“Chị, chị xem đi, anh ta nói chuyện lưu manh, lưu manh, quá lưu manh! Không phải quân tử, chắc chắn không phải quân tử! Em đã thử nghiệm ra giúp chị rồi!”

Tôi nghĩ thầm, em trai à, những lời còn lưu manh hơn thế chị nghe suốt rồi...

Sau đó tôi thấy Từ Vi Vũ nhấn lại một câu, “Anh chuyển lời đến chị em rồi, không cần cảm ơn đâu.”

“...”

Không biết đến mùa xuân nào hai người này mới hòa thuận được.

#40

Em trai kể nó đang học lái xe, cần hỏi tôi một số thứ, tôi nói: “Quy định bên này khác bên em.” Chợt nghĩ ra Từ Vi Vũ mới đầu cũng học lái xe ở nước ngoài nên hỏi nó: “Hay là em nhờ Từ Vi Vũ?”

Đầu dây bên kia trả lời rất kiên quyết: “NO!”

Tôi vừa buồn cười vừa tò mò, “Sao em không thích anh ấy?”

“Anh ta cũng có thích em đâu! Chị, chị không biết Từ Vi Vũ độc ác thế nào thôi! Anh ta dám bảo em là: nếu em không đạt học bổng thì đâm đầu vào đậu phụ chết đi cho lành! Anh ta làm như học bổng dễ lấy lắm không bằng, chưa thử sao biết!”

Tôi thật thà nói: “Năm nào anh ấy cũng có học bổng.”

Em trai sững sờ một lúc, “Anh ta không phải là người!”

Từ Vi Vũ vẫn luôn tựa vào vai tôi, bây giờ mới “a” một tiếng, nói: “Con nhà giàu.”

Tôi đẩy đẩy đầu anh, nhắc nhở: “Em là chị của con nhà giàu.”

Giọng em trai vang lên xen lẫn nghi ngờ, “Chị này, không phải anh ta đang ngồi cạnh chị đấy chứ?!”

“Ừ.”

“Họ Từ, anh quá tiểu nhân (bỉ ổi)! Nghe lén người ta nói chuyện mà là quân tử à?”

Từ Vi Vũ đưa tay nhận điện thoại, tôi vui vẻ nhẹ nhõm đi sang một bên, nghe anh thông thả nói: “Ông nói ông là quân tử lúc nào?”

“Vậy là tiểu nhân?!”

“À, đại hơn em.” (“À, lớn hơn em.”)

“... Đại gia anh!” (“... Lớn cái đầu bố nhà anh!”)

“Ồ, cái này nghe hay đấy, gọi thêm mấy tiếng đại gia nghe.”

Hắn là bây giờ em trai đang tức giận chần, còn nghe loáng thoáng tiếng gào từ bên kia: “Đưa điện thoại cho chị tôi! Tôi không muốn nói chuyện với anh!”

Không hiểu sao hai người này làm cho tôi nghĩ tới câu... “yêu nhau lắm cắn nhau đau”.

Chương 7: Lời ngon tiếng ngọt

#41

Hôm nọ vẽ màu nước, phác qua một bóng người, dùng màu xám chì nên nhìn có gì đó rất lạnh lẽo, thê lương. Tôi bỗng nổi hứng, đề vài dòng bên cạnh: “Anh không muốn nhìn em, vậy thì đời này kiếp này hãy để em được chết cùng anh, kiếp sau em sẽ không xuất hiện trước mặt anh, cũng không thể tìm anh được nữa, vì em, chưa từng luân hồi.” Viết xong tôi cũng thấy hơi “lạnh”.

Sau khi Từ Vi Vũ đọc được mấy dòng này, anh nhìn chằm chằm tờ giấy Tuyên Thành rồi lại nhìn tôi lâu thật lâu, cuối cùng thả một câu: “Vậy để anh đi tìm em.”

... Khả năng gây “đông cứng” của người này còn kinh khủng hơn tôi nhiều.

#42

Tôi đoán không biết có phải ở ngoài Từ Vi Vũ càng ngày càng lạnh lùng hay không mà trong nhà, anh càng ngày càng như đứa trẻ.

Sáng, anh đập bẹp dí một con muỗi, máu me be bét trên giường, lấm bầm, “Dù em đã mang trong mình giọt máu của anh nhưng anh buộc lòng phải giết em. Anh đã có người yêu rồi.”

“...”

#43

Rất nhiều bạn bè của tôi thường hỏi Từ Vi Vũ các vấn đề về kinh tế, ngay cả giá thịt năm nay, lượng mưa năm sau cũng không tha.

Có lần, trưởng phòng ngủ thời đại học của tôi hỏi: “Từ thiếu, có thể bơi trong sông Hoàng Hà được không nhỉ?”

Vi Vũ trả lời: Mất cậu có vấn đề gì à?

Trước kia, bạn cùng bàn của tôi là một cô gái rất dịu dàng, ít nói, giờ thì hoạt bát hơn nhiều, nó từng hỏi Vi Vũ: “Từ Vi Vũ, cậu ở Đức lâu thế chắc hiểu biết nhiều lắm nhỉ? Tốt nghiệp xong tớ muốn ra nước ngoài tiếp tục phát triển, Đức có hợp không?”

Vi Vũ giải đáp: “Ồ đấy, nếu không có gì lo lắng thì không tệ. Nếu có thì thà sống trong tù còn hơn.”

#44

Từ Vi Vũ chơi game. Tôi ngồi xem TV bên ngoài, thỉnh thoảng qua phòng sách lấy đồ, tiện đứng sau anh ngó nghiêng một chút.

Thấy thế, anh ngẩng lên nhìn tôi nghiêm túc: “Thanh Khê, em có thể đứng xa anh ra không?”

Tôi nghĩ thầm, mình bị kỳ thị à? Rồi hỏi lại: “Bởi vì...?”

Anh thẹn thùng: “Nhiều loạn lòng quân.”

“...”

#45

Từ Vi Vũ hay nghiên cứu “tình hình kinh tế” nên mỗi khi tụ tập cùng bạn bè, luôn có người hỏi anh: “Vi Vũ, mày nói xem nên đầu tư cổ phiếu gì thì an toàn nhất? Để cơm no áo ấm, hết ăn lại nằm, miệng ăn núi lở ấy.”

Dịp đó tôi cũng đi cùng Từ thiếu, anh chỉ vào tôi - người đang say sưa “thưởng thức” hoa quả: “Cưới vợ, đầu tư không lỗ tí nào.”

Hôm ấy tôi... chưa ăn sáng, đói gần chết, ăn không dừng miệng, trong khi ấy trên bàn toàn hoa quả, bánh kẹo, hạt dưa, nếu không thì cũng là đồ uống, mà uống nước nhiều thì chỉ tổ đói thêm.

Nhưng hôm ấy coi như tôi ăn đủ.

#46

Đám bạn của Từ Vi Vũ tự tổ chức đi du lịch, lần đó, sau khi tập trung, người dẫn đầu thông báo: “Mọi người chuẩn bị sẵn sàng đồ dùng cần thiết của mình nào, chúng ta xuất phát!”

Từ Vi Vũ quay lại nhìn tôi, mỉm cười nói: “Đi nào, cô gái ‘đồ dùng cần thiết’.”

#47

Thất Tịch. Từ Vi Vũ tặng cho tôi một chậu hoa, ngọt ngào: “Dù hoa hồng đẹp nhất trong một ngày, nhưng nó có thể sống tới một năm, rồi năm sau anh lại tặng cho em một chậu hoa nữa, em xem, thế là tình yêu của đôi ta lúc nào cũng tươi tắn, ngập tràn sức sống phải không?”

Có “lạnh gáy”, và tất nhiên cũng có cảm động.

Hôm sau, tôi thấy Từ Vi Vũ đứng lắc đầu nhìn chậu hoa nọ.

“Sao mới một ngày mà đã rụng lá rồi? Biết thế tao mua xương rồng cho xong!”

“...”

#48

Từ Vi Vũ khi nhắc đến tên tôi và tên anh.

Từ Vi Vũ: “Em nghe nhé, anh, Vi Vũ (mưa nhỏ), rơi xuống, từ từ chảy thành Thanh Khê (suối trong).”

Tôi sững sờ một lúc rồi nói: “Đừng giở trò lưu manh!”

Từ Vi Vũ: “...”

Đó là một lần nghiêm túc hiếm hoi, kèm theo lảng mạn hoàn hảo của anh.

Tôi...

#49

Tôi không cẩn thận tự làm mình bị thương là “chuyện thường ngày ở huyện”, hết chân sang tay, từ bé đến lớn chẳng tránh được bao giờ. Hôm trước tôi bị trẹo chân, không hiểu kiểu gì lại ảnh hưởng đến cả gân. Đi bệnh viện, bác sĩ bình tĩnh nhìn tôi, nói: “Cô gái trẻ, cháu trẹo chân hay đấy.”

“...”

Trong khi đó, Từ thiếu vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng, lấy thuốc, trả tiền rồi ra đón tôi.

Thực ra tôi có thể đi lại được, nhưng nhìn Vi Vũ, tôi đành ngoan ngoãn leo lên lưng anh.

Vừa ra bệnh viện, người công tôi đã bắt đầu dạy dỗ: “Sao em lại không cẩn thận thế? Đi đường cũng bị treo chân, em mới lên ba à?...”

Tôi rất mệt, chân cũng rất đau, bám trên lưng anh, nói: “Vi Vũ, em buồn ngủ.” Anh ngăn ra: “Vậy em ngủ đi, anh nói tiếp...”

Từ Vi Vũ không ít lần nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng nhiều khi, những câu “siêu ngọt” của anh lại đặc biệt dễ khiến tôi cảm động.

#50

Mấy hôm nay đi đứng bất tiện, phải dưỡng thương trong nhà, tối đi ngủ cũng rất khó chịu. Từ Vi Vũ nằm cạnh nói: “Hay là anh xoa bóp cho em nhé?”

Tôi nói: “Thôi đừng, càng xoa càng đau. Anh nói gì làm em không nghĩ đến nữa đi.”

Anh nghĩ ngợi một lúc, bắt đầu kể chuyện: “Ngày xưa có cậu bé thích đi trước một cô bé theo hình chữ S, ai ngờ cô bé đó lại nghĩ rằng cậu đang khoe khoang.”

Tôi: “Phì.”

“Em đừng có cười, người thật việc thật đấy, tí nữa thế nào em cũng cảm động cho xem.” Sau đó anh nghiêm túc kể tiếp, “Một lần, nhà cô bé kia có chuyện, xin phép nghỉ học. Khi tan lớp cô giáo hỏi có ai ở gần nhà xxx không? - tức là nhà của cô bé kia í, mang bài tập về giúp bạn. Cậu bé thấy vậy vội vàng xung phong la toáng lên, em đi, để em đi! Cả lớp được trận cười ầm ĩ, ha ha...”

Tôi thắc mắc: “Nhà em với nhà anh một nam một bắc chứ?”

Từ Vi Vũ lườm tôi một cái: “Anh đang kể chuyện cơ mà.”

“Chậc... ừm, sau đó thì?”

Từ Vi Vũ tiếp tục: “Khi cậu bé đến gõ cửa nhà cô bé kia, người mở cửa là mẹ cô. Cậu bé rất hồi hộp, ‘Chào cô’, rồi nói ‘Cháu đến đưa bài tập cho xxx’, mẹ cô bé bảo cụ cô bị ốm, muốn gặp cháu gái nên cô bé phải về quê. Mẹ cô còn hỏi cậu có muốn vào ngồi chút không, chắc cô bé cũng sắp về rồi. Cậu hơi phân vân, vừa muốn gặp lại vừa xấu hổ. Cuối cùng cậu vẫn vào nhà, ngồi trong phòng khách. Mẹ cô còn rót cho cậu một cốc nước trái cây. Không biết có phải trùng hợp không mà bà lấy cho cậu cốc sứ có in tên cô bé, trên đó còn có hình chibi một cô nhóc, chắc đó là cốc của cô. Sau khi phát hiện ra, mặt cậu bé đỏ tới mang tai, cứ uống một ngụm mặt lại đỏ thêm một chút. Lát sau, cô bé về nhà. Cô được họ hàng đưa về, nhìn mặt rất buồn, cô không thấy cậu, hoặc là có thấy nhưng không muốn nghĩ nhiều, chẳng dă động gì lặng lẽ lên phòng. Cậu bé ngơ ngác đứng đó, mắt bị cô đơn lấp đầy như...”

Tôi xen vào: “Sao em không nhớ?”

“Em thì nhớ được cái gì!” Hình như ai đó cũng quên mất mình đang kể chuyện.

Tôi cười hỏi: “Thế sau đó thì sao?”

Từ Vi Vũ cắn hận nói: “Sau đó cậu bé lòng đau như cắt, nuốt nước mắt về nhà!”

Tôi hỏi: “Có thể thôi á?”

Anh nhảy dựng lên, “Em còn muốn thế nào? Với cậu bé thuần khiết trong trắng như tuyết, vết thương ấy mới tàn nhẫn biết bao...” Oán hận là chính, xin an ủi là phụ.

Tôi thấy hình như chân tôi càng đau thêm...

#51

Bạn bè gặp mặt, nói về quãng thời gian đẹp nhất của mình.

Đến lượt tôi, tôi nhớ lại: “Bốn năm đại học là thời gian khó quên nhất.”

Bạn thân: “Đúng mấy năm Từ thiếu không ở đây à?”

Tôi: “...”

Từ Vi Vũ - người đến ăn ké: “...”

Bạn thân: “...”

Mọi người cười ầm lên, “Anh Vũ thật đáng thương!”

Từ Vi Vũ trả lời gọn một chữ, “Biến!”

Đến Từ Vi Vũ, anh nói: “Mấy năm ở nước ngoài...”

Tôi nghĩ thầm, trả thù à?

Vi Vũ thêm vào về sau: “Là những năm khó khăn nhất.”

...

Với anh từ không yêu, yêu đến yêu tha thiết là lẽ thường tình.

5. Chương 08 - 09

Chương 8: Vấn đề quyền sở hữu

#52

Lần trước Từ Vi Vũ công tác phía Bắc, tôi đi gặp bạn bè. Chúng nó đều dẫn người yêu đi cùng, chỉ có mình tôi cô đơn lẻ bóng.

A lấy di động cho cả lũ xem ảnh xe chồng nó mới mua, B tay cầm Iphone 5 xem tin tức thỉnh thoảng mới bình luận một câu, C lại dính trong lòng bạn trai nũng nịu: Chồng, khi nào mua cho em một chiếc LV nhé?

Tôi... nhìn chiếc điện thoại “quê mùa” của mình rồi biết thân biết phận uống nước trái cây trong im lặng, thỉnh thoảng thêm thất mấy câu có vẻ “xe đẹp thế”, “LV đắt lắm đấy”...

Bạn A dành chút thời gian cho tôi: “Thanh Khê, giai nhà mày đâu rồi?”

Tôi nói đi công tác.

B: “Điện thoại đâu tao xem nào.”

Tôi đưa ra.

Bạn C nói: “Khê nhi, đổi luôn đi, đời nào rồi còn dùng loại 09.”

Tôi đáp rằng mình dùng cái này quen rồi, hơn nữa còn dùng được thì cứ dùng, đã hỏng hóc gì đâu.

B “Cắt” một tiếng: “Điện thoại á, cũng giống như đàn ông vậy, vấn đề không ở chỗ hỏng hóc hay xấu xí mà là có giúp mình đẹp mặt hay không thôi.”

Đúng lúc đó điện thoại tôi vang lên, báo có tin nhắn, vừa khéo là của Từ Vi Vũ, gửi một tấm ảnh chụp khi mới tắm xong (bình thường chẳng thấy gửi bao giờ), gần như trời cho bao nhiêu khoe hết bấy, tóc vẫn đang ướt sũng, may là còn có tý lý trí, quàng cái khăn bên dưới.

Hôm ấy cả A, B và C đều bày tỏ rằng đời này Cổ Thanh Khê không cần đổi “điện thoại”!

“...”

Sau sự kiện ảnh ọt này, đám bạn tôi đứa nào đứa nấy đều lưu về máy một tấm, gặp ai cũng khoe: “Đây là bạn trai tao!”

Về sau Từ Vi Vũ biết chuyện này, tủi thân nói: “Anh có nhiều bạn gái như thế từ lúc nào mà không biết.”

Tôi nhìn anh một cái, cười hỏi: “Giờ biết rồi thì thấy thế nào?”

Anh yếu ớt phát biểu cảm tưởng: “Anh thích chế độ một vợ một chồng!”

#53

Từ Vi Vũ có một nhóm bạn rất thân, cứ rảnh rỗi lại tụ tập, được gọi là Hội Đàn Ông.

Có lần, đi ăn BBQ ngoài trời, được mang theo người thân, Từ Vi Vũ đưa tôi đi cùng, vừa đến nơi đã bị một đám người vây kín.

Thực ra những người này tính kỹ thì cũng gọi là quen biết, dù sao toàn bạn học của Vi Vũ cả, mà xưa nay, tôi và Vi Vũ gần như là học cùng trường.

Có người cười nói với tôi: “Bạn này, cậu là tình nhân trong mộng từ bé đến lớn của lão Từ đấy!”

Sau đó, bạn ấy kể chuyện, trong đó có sự xuất hiện của tôi nhưng tôi hoàn toàn không nhớ.

Rằng, có lần tôi đi qua hành lang lớp họ, thấy Từ Vi Vũ đang hí hoáy dán giấy tờ gì đó, vì phải với lên cao nên có vẻ hơi run run. Tôi hỏi: “Tớ đỡ cậu nhé?”

Anh quay lại thấy đằng sau là tôi, ấp úng thẹn thùng nói: “Cậu đỡ tớ á? Ai lại làm thế... à thực ra thì... cũng không sao.”

Tôi bước lại, nhưng thứ được đỡ là... chiếc ghế dưới chân anh.

Anh ngẩn ngơ không biết bao lâu, cuối cùng lặng lẽ quay về tiếp tục công việc dán giấy của mình.

Tôi nghe cậu bạn kia kể xong cũng im lặng, trong bộ nhớ không có thông tin gì về chuyện này.

Từ Vi Vũ nhin cười, chọc chọc lưng tôi, nói: “Lừa gạt tình cảm thiếu nam đấy nhé.”

“...” Thực ra tôi định trả lời, ai bảo tại anh nghĩ nhiều quá đấy chứ?

#54

Trong khi ăn BBQ.

Trước mặt tôi, Từ Vi Vũ dù múa thoát y, mặt cũng không đổi sắc, nhưng cứ ra ngoài là trở về với cái vẻ “bình tĩnh lạnh nhạt” của mình, không hẳn nói đó là giả vờ, vì cơ bản, trong anh vốn đã có gì đó rất bình thản, trầm lặng rồi.

Ví dụ như, khi nướng cánh gà, anh “bình thản” nhìn tôi: “Thanh Khê, nướng cánh gà chín một chút.”

Được... Nướng xong, đưa cho anh, thiếu gia lại “bình thản” nói: “Anh muốn ăn ngô.”

Tôi thấy chẳng sao, bình thường anh toàn thích giả vờ giả vịt quấy tôi như thế, nhưng người khác thì không giống vậy, trêu đùa: “Không chơi ân ái trước mặt bạn bè thế nhá!”

Từ Vi Vũ nói: “Thế mà là ân ái à? Đây là thể hiện quyền sở hữu.”

Trên mặt mấy ông bạn còn lại chỉ thiếu điều khắc chữ: anh Vũ đúng là anh Vũ! 100% giữ vững chủ quyền!

Từ Vi Vũ liếc bọn họ một cái, nói: “Tao thuộc quyền sở hữu của Cố Thanh Khê. Tao chỉ ăn đồ cô ấy nấu.”

“...”

#55

Có người rủ Từ Vi Vũ đi ăn cơm, cơ bản anh đều trả lời: “Phải hỏi vợ anh.”

Sau đó anh đi quanh nhà đúng một vòng rồi về nghe điện thoại: “Vợ nói dạo này đồ ăn ngoài không đảm bảo an toàn, phải về nhà ăn cơm.”

Tôi...

Có người từng hỏi: “Vi Vũ, bạn gái anh quản lý chặt lắm à?”

Anh ung dung nói: “Tất nhiên phải chặt rồi, thời nay đàn ông tốt ít lắm, không quản chặt sao được?”

“Cũng phải! Anh Vũ văn võ song toàn, biết kiếm tiền lo cho gia đình, cái gì cũng hiểu biết thông thạo! Chị dâu không giữ cẩn thận có khi bị cô nàng nào đó cướp mất cũng nên.”

Từ Vi Vũ dừng một lúc rồi khinh bỉ: “Mày có bị ảm IC không? Anh nhất định phải để cô ấy quản chặt, lỏng lẻo tí là anh đây thấy mất an toàn!”

“...”

Nói đến suy nghĩ, sao tôi lại thấy... suy nghĩ của Từ thiếu mới có vấn đề?

#56

Căn bản lâu nay các tư tưởng tạp nham đều xuất phát từ anh cả.

Có mấy lần, Từ Vi Vũ nằm trên giường, ôm tôi hỏi: “Thanh Khê, em có yêu anh không?”

Tôi trả lời: “Yêu chứ.”

Anh hỏi: “Yêu lắm lắm không?”

Tôi sờ trán anh, “Anh bị sốt đấy à?”

Anh im lặng quay đi chỗ khác, một lúc sau lại quay sang ôm tôi cười tí mắt: “Thanh Khê, em thấy anh có đẹp trai không?”

Tôi đáp: “Đẹp.”

Anh vội vàng hỏi: “Đẹp trai lắm lắm không?”

Không biết hôm nay anh làm sao nữa, tôi trả lời: “Rất đẹp trai.”

Anh vui vẻ cọ cọ, nói: “Thế em thích trai đẹp không?”

Tôi nghĩ một lúc rồi trả lời: “Không.”

Anh im lặng quay đi chỗ khác. Một lúc sau lại quay về, “Lấy chồng theo chồng, gả chó theo chó, Thanh Khê, anh theo em lâu như thế nên dù anh là con gì em cũng phải dắt anh đi.”

“...”

Đạo gần đây hình như người này hơi rảnh rỗi thì phải.

Chương 9: Tình bạn vĩnh hằng

#57

Năm Từ Vi Vũ về nước, sau khi được “chính thức xác nhận danh phận”, anh mời nhóm bạn cùng phòng tôi đi ăn cơm.

Câu đầu tiên khi trưởng phòng ngủ nhìn thấy Từ Vi Vũ là: “Sao người ở cùng xóm với cậu không phải là tôi?!”

Từ Vi Vũ đáp lại rất lịch sự: “Dù có cùng một xóm thì chúng ta cũng chỉ có thể làm anh em.”

“...”

Sau đó, nhận xét mà trưởng phòng ưu ái dành cho Từ Vi Vũ là: “Vừa có sự trưởng thành của một người đàn ông, vừa có sự dễ thương của một cậu bé!”

Không biết là nó suy từ đâu ra.

#58

Hai ngày trước, trưởng phòng đại học gửi tin nhắn cho tôi, khoe: Cuối cùng cũng yêu rồi!

Ngay hôm sau, nó lại gửi tin: Như “chuyện thường ngày ở huyện”, tao lại thất tình!

Hỏi nguyên nhân của sự “siêu chớp nhoáng” này.

Nó trả lời: Anh ta yêu tao vì biết bố tao làm sếp, bố anh ta cũng là sếp đấy, nhưng chức vụ thấp hơn. Anh ta chia tay vì biết bố tao làm cán bộ Cục Phòng chống tham nhũng! Có nhất thiết phải vội vàng chứng minh bố mình là quan tham như thế không?!

“ ... ”

#59

Một người bạn thân khác thời đại học của tôi từng đi phẫu thuật thẩm mỹ, trước kia nó vẫn hay tự xưng là “Đạt Nhân thẩm mỹ”, khi về, con bé tâm sự rằng muốn theo đuổi chàng trai hàng thẩm thương trộm nhớ, phần đầu hoàn thiện giấc mơ thiếu nữ của mình.

Tôi trả lời: Kính chờ tin lành.

Hôm sau nó kể, người kia đồng ý!

Tôi chúc mừng.

Nó nói tiếp: “Nhưng tao không đồng ý!”

Tôi hỏi vì sao, nó thở dài một hơi, phát biểu: “Khi xưa rung động, ầu ơ cũng là vì chưa trải được mấy sự đời.”

“ ... ”

#60

Đạt Nhân thẩm mỹ: “Khê tử, tao muốn đi phẫu thuật thẩm mỹ tiếp!”

Thẩm mỹ, đi tỏ tình với người trong mộng thuở nào, rồi thấy mình của ngày xưa không những ngây thơ mà còn ngu ngốc, hẳn con bé này lại “nổ” ra ý tưởng gì đây.

Tôi khuyên: “Sao mày phải giữ mãi trong lòng thế.”

“Sau khi soi gương nửa ngày, tao nhận ra rằng, cuộc đời này chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Đang yên đang lành tự nhiên đi tự hành hạ mình làm gì?”

Đạt Nhân thẩm mỹ: “ ... ”

Tôi: “ ... ”

Đạt Nhân thẩm mỹ: “Tao chỉ muốn tìm vài tia sáng thôi mà!!”

Tôi: “ ... Sau đó nhận ra rằng, tất cả chỉ còn lại vết đen[1]?”

([1] Chú thích của tác giả: Trên bề mặt mặt trời thường xuất hiện các Vết đen Mặt Trời.)

“ ... ”

“ ... ”

#61

Gần đây tôi thường ru rú trong nhà, bạn bè hẹn đi chơi đều từ chối hết, nhưng lần này, bạn thân Lan Lan đi xem mặt, bảo tôi đặc biệt bớt chút thời gian đi cùng. Nó nói, sự lặng lẽ ít lời của tôi có thể làm nổi bật tính nhanh nhẹn khéo léo của nó, vóc dáng không thể bình thường hơn của tôi rất thích hợp để làm nền cho chiều cao 1m7 siêu mẫu của nó. Tôi đồng ý. Chủ yếu là khi ấy cũng có chuyện cần gặp Lan Lan.

Một ngày sau buổi xem mặt, Lan Lan gọi điện đến, báo cáo phi vụ thất bại, “Bên kia từ chối vì thích những cô gái nhỏ nhắn xinh xắn hiền lành, tao còn chưa chê thẳng cha ấy to thì thôi chứ!”

Cuối cùng Lan Lan nói: “Thanh Khê, hẳn là thẳng đó nhầm trúng mày rồi.”

Tôi hỏi lại: “Vậy đã bảo tao là phụ nữ có chồng chưa? Còn nữa, tao rất bận khoản, trông tao bé nhỏ lắm à?”

Lan Lan: “Chẳng lẽ so ra thì tao to béo?? Rớt nước mắt, tao còn bị mày ‘thúc đẩy’ giảm những 10kg cơ mà??”

Nghĩ lại năm ngoái, khi nó còn nặng 60kg, ôm tôi than vãn: “Bao giờ cho đến 45kg đây?!”

“Lan Lan, ngực mày đê bẹp tao rồi.”

“Ngực tao còn ở bên dưới!!”

“...”

Từ đó trở đi, nó quyết tâm phấn đấu, giảm thành công 10kg trong vòng nửa năm.

Lan Lan: “Có lẽ nào tình yêu chân chính tỉ lệ nghịch với cân nặng?”

Tôi an ủi: “Mày đã thấy heo con yêu gà con gầy yếu bao giờ chưa? Chắc chắn là nó phải yêu chú heo mập mập thật thà đáng yêu rồi!”

“Sao tao chẳng thấy được an ủi tí nào cả? Vì sao hả? Cố Thanh Khê.”

“...”

#62

Hẹn trưởng phòng sống cùng một thành phố đi dạo.

Trên đường, điện thoại reo âm ỉ, nó đảo mắt qua, nhưng không nhận.

Tôi hỏi: “Sao không nhận điện thoại?:

Trưởng phòng trả lời: “Chồng cũ, chẳng có gì hay ho để nói cả.”

“...”

Một lúc sau, Vi Vũ gọi điện thoại đến. Lúc ấy, đầu óc tôi chuyển chậm một nhịp, không biết phải làm gì, cứ ngẩn ngơ nhìn điện thoại.

Trưởng phòng hỏi: “Ai đấy?”

Tôi thuận miệng trả lời: “Gian phu.”

Trưởng phòng sững sờ, rồi ôm bụng cười âm ỉ!

Tối ấy, Từ Vi Vũ đến đón tôi.

Trưởng phòng thấy anh, nhiệt tình vẫy gọi từ xa, “Gian phu Từ! Ở đây!”

Từ Vi Vũ đi đến, nhìn trưởng phòng một cái, rồi lại nhìn tôi, hỏi: “Lại lên cơn à?”

Trưởng phòng cười khanh khách, người rung bần bật.

Trên đường về, Từ Vi Vũ hỏi: “Vừa nãy cô ấy gọi anh là gì?”

Tôi bình tĩnh trả lời: “Anh rể.” [2]

([2] Trưởng phòng trả lời Thanh Khê là “Tiên phu” (Chồng cũ), Thanh Khê trả lời Trưởng phòng là “Gian phu” (Chồng ngoại tình), trả lời Vi Vũ là “Tỷ phu” (Anh rể).)

Từ Vi Vũ “ồ” một tiếng.

Một lát sau, điện thoại Từ Vi Vũ báo có tin nhắn, anh nhìn nhìn rồi nhú mồm, cười, “Gian phu?”

“...”

Trong thời gian tới tao dỗi! Trưởng phòng, không được chơi ăn gian!

#63

Một ngày, đang ăn cơm tối, trưởng phòng gọi điện thoại cho tôi, kể lể: “Lại chia tay!”

Tốc độ thay bạn trai của nó làm cho tôi quên bém mắt nó đã bắt đầu yêu từ lúc nào?

Tôi xới cơm, hết mực quan tâm hỏi han: “Sao lại chia tay?” Lý do mỗi lần chia tay của nó đều vô cùng khó đỡ, làm tôi vừa buồn cười vừa sợ.

Trưởng phòng: “Khi tao mặc váy liền áo, anh ta mặc gi-lê ngược trào lưu! Đến lúc tao chơi ngược trào lưu, anh ta lại quay sang diện âu phục! Mẹ kiếp, tao vừa cần rằng mặc đồng phục ngân hàng thì thấy anh ta phối T-shirt với quần jeans! Muốn chia tay thì nói thẳng ra, thể hiện thể làm vẹo gì, cắt đứt cho xong!”

“ ... ”

#64

Một lần đi nước ngoài, mấy đứa bạn thân nhắn tin cho tôi, cái nào cái nấy dài thườn thượt, nguyên một loạt danh sách đủ thứ đồ trang điểm. Tôi trả lời lần lượt từng người một: Lần này tao đi Châu Phi. Không thấy có phản hồi.

Tôi rất buồn, Châu Phi có n thứ hay ho, ngoài đồ trang điểm, chúng nó chẳng thích thú gì nữa sao?

Đạt Nhân thẩm mỹ đại diện cho tư tưởng chung của mọi người, trả lời tôi: Không.

#65

Trưởng phòng bỗng nổi hứng đòi đi ăn cơm với tôi. Tôi đồng ý, nó bảo gọi cả Lan Lan nữa.

Lan Lan cách nhà tôi khoảng hai tiếng lái xe, không xa cho lắm, mà lâu rồi tôi cũng chưa gặp nó nên nhoay nhoáy bấm điện thoại gọi qua. Lan Lan vội vàng nhận lời: “May quá, đến luôn đây! Mẹ, tao đang phải đi xem mặt, chị yêu giỏi cứu bạn bè trong nước sôi lửa bỏng quá!”

“ ... ”

Chắc là Lan Lan đã quay lại bàn, đầu dây bên kia loáng thoáng tiếng nó: “Xin lỗi anh, chị em sắp sinh rồi, em phải sang bên ấy luôn bây giờ!”

“ ... ”

Sau đó trưởng phòng hỏi tiếp: “Hay là gọi cả Đạt Nhân thẩm mỹ?”

Không biết hôm nay trưởng phòng lại bị trúng gió gì, nhà Đạt Nhân thẩm mỹ mãi tít phía Nam, đi khoảng hai giờ là đến, nhưng là bằng... máy bay.

Tôi hỏi nó: “Hôm nay mày sao thế? Hay có tội lỗi gì, chắc, muốn giữ lại vài lời trần trối cho bọn này?”

Trưởng phòng lườm tôi, “Thiên Yết đoán giỏi thật đấy. Đêm qua tao mơ thấy ác mộng, cả bốn đứa bị đuổi giết, đứa chết đứa bị thương, quá đau lòng nên hôm nay nhất định phải nhìn thấy chúng mày còn lành lặn!”

“ ... ”

Cuối cùng, tất nhiên Đạt Nhân thẩm mỹ không đến, khi Lan Lan tới nơi, trưởng phòng đang chơi game điên cuồng trong phòng khách.

Lan Lan vừa gặp đã thả bom: “Trưởng phòng, lại béo ra à??”

Trưởng phòng: “Áp lực của ngân hàng quá lớn.”

Lan Lan: “Áp lực mà mày còn béo được?”

Trưởng phòng vừa giết địch vừa trả lời: “Haizz, tao phát triển ngược mà.”

“ ... ”

Chỉ cần đám bạn đại học tụ tập cùng nhau là trong phòng không dứt tiếng nói cười.

Khi ăn cơm, trưởng phòng hỏi Vi Vũ: “Từ thiếu, cơ quan cậu có chàng nào đẹp trai như cậu không?”

Vi Vũ: “Không.”

Trưởng phòng thất vọng, “Gần bằng thì sao?”

Vi Vũ: “Không.”

Trưởng phòng tuyệt vọng, “Ngược lại thì sao?”

Vi Vũ nhìn nó một cái, “Rốt cuộc là muốn hỏi gì?”

Trưởng phòng cười dè: “Từ gia, giới thiệu cho chị em vài đối tượng đi?”

Vi Vũ: “Không thích.”

Phòng trưởng: “Bởi vì...?”

Vi Vũ: “Không muốn làm hại người khác.”

“ ... ”

#66

Bạn thân cấp 3: Xem ảnh chưa?? Mẹ tao ưng lắm, bắt tao đi xem mặt. Chết mất! Mà xem có giống người châu Phi không? Y chang luôn!!

Tôi: Thực là giai châu Phi đẹp trai lắm.

Bạn thân: Đạo này tao bị ép khô đến nơi rồi! Hôm qua không nhìn được nữa, bảo mẹ tao là con không thích đàn ông, con thích phụ nữ!

Tôi lau mồ hôi: Mẹ mà sợ không?

Bạn thân: Không, vấn đề là ở đây, mẹ tao bình tĩnh lắm, bà bảo “ồ”, rồi tiếp tục, “Thế mà gặp thằng bé thử xem, nó làm ăn cũng được lắm...” rõ ràng ông nói gà, bà nói vịt!

Tôi: Thế mà định thế nào?

Bạn thân: Tao đi tự tử đây!

Đôi khi nghĩ lại, bị bắt đi xem mặt như vậy chẳng phải dễ, không hề dễ, một bên là sự quan tâm của gia đình, một bên là sự kiên trì của bản thân. Áp lực lớn phải biết.

Tôi thường nói với đám bạn đang sầu não ấy rằng, chờ thêm một thời gian nữa, một chút chút nữa thôi, biết đâu hoàng tử của mà đang trên đường cưỡi ngựa trắng đến đây. Nhưng sức thuyết phục của nó như thế nào bọn tôi đều biết cả, thực ra đó cũng chỉ là một kiểu an ủi tâm lý mà thôi. Có điều tôi nghĩ, nếu giờ cưới bừa một người để rồi sau này phải mệt mỏi thì thà cứ đợi, cứ chờ thêm một chút, chẳng nào mình cũng đã đợi những hai mấy năm rồi còn gì.

6. Chương 10

Chương 10: Cô gái tên Lan Lan

#67

Lan Lan kể lại truyền thuyết về dòng họ nhà nó: “Cha tao được nhận nuôi năm bảy, tám tuổi gì đấy, ông bà nội là quan to có tiếng thời bấy giờ, chắc, kỹ thuật đầu thai rõ gà may mà còn vớt vát được một chiêu như vậy.”

“Sau khi nhận nuôi, bà nội quyết tâm ‘uốn cây từ thuở còn non’, nhưng tiếc thay cha tao không sinh ra để học, ‘ninh’ mấy năm chẳng ra cơm ra cháo gì nên ông bà đành thôi, quản lý buôn bán thì cần gì lắm chứ. Nhưng trước khi thừa kế gia sản ông bà vẫn muốn cha tao ra ngoài rèn luyện, học hỏi, thời nào người muốn vươn cao không phải ‘nằm gai nếm mật’? Thế là ông ấy hí hửng đi khắp nơi kiếm sống!”

“Hết nuôi lợn, nuôi ngọc trai thì hợp tác mở trang trại nuôi gà, mẹ kiếp, toàn bắt đầu bằng nghề nuôi! Thực ra cũng gọi là có tí thành tựu đấy chứ, nhưng trong mắt ông bà nội thì chẳng bằng cái móng chân! Cuối cùng bị mắng: Không nuôi niếc gì nữa, về nhà! Con dâu cũng chuẩn bị xong hết ày rồi!”

“Cha tao nghe xong hốt cả hoảng, con dâu á?! Đời nào rồi còn ‘cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy’! Không được, phải đứng lên đấu tranh! Bằng mọi giá phải đấu tranh! Nhất là khi nó còn liên quan đến chuyện phòng the đời sau bật đèn hay tắt đèn nữa! Thế nên cha tao vội vàng cong đuôi chạy về! Nhưng vừa nhìn thấy vợ-tương-lai một cái, ông bỗng biến thành ‘con trai hiếu thảo’ quay lại bắm ông nội, con theo ý cha!”

“Sau đó có chị tao, rồi có tao.”

“Bé ném nhau với chị, lớn ném nhau với cha, thời cấp 2, tao xưng là Hitler, ngày ngày dãi nắng dầm mưa với các anh em, sáng đi học, gửi nhờ con dao cắt dưa hấu trong quầy bán quà vặt, chiều về qua lấy dao đi chém nhau mà không hề bỏ bê sự nghiệp học hành! Mới hài hòa làm sao! Cuối cùng bị cha tao phát hiện, chửi cho lên hình! Còn đập cả TV vào tao nữa, khi ấy ngỡ phận cha con đến đây chấm dứt, cho đến ngày tao ném lại máy tính mới thấy, đúng là tao thừa duyên làm con gái ông.”

“Lên đại học, tình cha con bỗng thân thiết lạ, tao đòi gì ông già cũng cho, thậm chí còn cho thêm ấy, ôi tại chị tao ‘chống lầy’ cả, có ai thừa kế gia sản đâu, sốt ruột cũng phải! Mẹ kiếp, chị tao chạy cũng nhanh kinh, gả cho đại gia, sinh hai đứa con, sống cuộc đời trong mơ với ăn chơi-nhậu nhẹt-bài bạc của tao! Chỉ khổ đứa em này, tốt nghiệp xong cái là một sống một chết quản lí một đồng thứ, mỗi năm còn phải tự xuống xưởng trải nghiệm cuộc sống gian khổ một lần!!”

“Đồng năm ngoái, Đạt Nhân rủ tao đi Nhật tắm bồn, lúc ấy tao đang khiêng cmn đồ trong xưởng, mồ hôi như xông hơi, còn tắm tiếc bồn biếc cái gì! Giờ mỗi tháng tao kiếm được mười vạn, một mình tao, không phải cả công ty đâu, nghe oách chưa!! Nhưng vấn đề là một tháng tao tiêu chưa hết một nghìn! Lết được cái xác về đến nhà là lăn quay ra như chó, đói quá thì gặm tạm miếng bánh mì khô rồi tiếp tục nằm ngay đơ, sáng hôm sau, một vòng tuần hoàn mới của bị kịch lại bắt đầu!”

“Chúng mày xem! Sống thế thà tao đi tu luôn cho xong!!”

Trưởng phòng: Có ai thấy nghe giống như một câu chuyện dài đầy máu và nước mắt kết hợp khoe khoang trá hình không?

Lan Lan: Khoe cái đầu mày! Giỏi mày đổi chỗ cho tao xem!

Trưởng phòng: Ôi, áp lực ở ngân hàng tao cũng lớn lắm, mày thấy đấy, lúc nào tao cũng chèo kéo mày đi gửi tiền ngân hàng còn gì, ha ha ha ha ha!

Lan Lan: Tuổi xuân của ông được bao năm, sao phải chôn vùi trong những con số tăng tăng giảm giảm trên thẻ ngân hàng!!

Đạt Nhân: Ôi tuổi trẻ, giờ tao muốn đi phẫu thuật ở Hàn Quốc, biết thế trước kia không làm trong nước cho xong!

Trưởng phòng: Mày là siêu sao à, đua đòi mặt v-line mắt cá ngâm làm gì, sau này đừng có nói mày quen tao.

Lan Lan: Ô, giờ thì Thanh Khê là sướng nhất. Chồng vừa đẹp trai vừa có tiền, quan trọng nhất là còn siêu nghe lời. Công việc nhẹ nhàng, gia đình êm ấm, còn cần gì hơn nữa.

Trưởng phòng: Thanh Khê đâu rồi?

Đạt Nhân: Đừng nói nó ngủ rồi nhé?

Thanh Khê:...Tớ đang nghĩ, không nên xét nét những chuyện không vui như vậy. Còn đây người phải sống khổ cực hơn mình nhiều. Tớ thấy các cậu toàn là ăn no rồi việc, không có chuyện gì làm, tắm rửa rồi ngủ hết đi.

Lan Lan:...

Đạt Nhân:...

Trưởng phòng: Fuck, mày là ai?!

Thanh Khê: Con gái con đũa đừng động tý lại ‘fuck’ fiếc, chỉ đàn ông mới làm được thôi.

Lan Lan:...Từ thiếu à?

Đạt Nhân: ^ _ ^

Trưởng phòng:...Từ...Từ gia, anh đi công tác phía Nam cơ mà? Về sớm thế hi hi hi!

Thanh Khê:...

Lúc đi qua, ai đó đang ngồi trước máy tính bỗng ôm choàng lấy tôi, nói: “May mà em không ‘gần mực thì đen’!”

#68

Lan Lan là một cô gái nóng tính, khi xù lông hay phàn nàn với tôi, ví dụ như: “Mùa đông năm ngoái, ông già tao đi phòng tắm công cộng, để đồng hồ vàng trong tủ đựng đồ, bị trộm mất. Năm nay ông ta chưa từ bỏ ý định, sang hẳn Hồng Kông mua một cái khác rực rỡ hơn, show off hơn! Mỗi khi ra ngoài chỉ hận không đeo lên trán được. Mới đây xong, ông già không nhớ để cái đồng hồ chết dẫm ấy ở đâu, mình ngồi ăn rất oách trong nhà hàng, sai tao đang làm trong công ty đi tìm, tìm không thấy còn bị chửi nữa! Hóa ra tưởng ngủ rõ xấu, làm rơi trên sàn, sáng đi giúp việc lau nhà, vô tình đẩy vào gầm giường! Lúc về ông ta ôm cái đồng hồ kia... fuck lỗi nhà lỗi nhãi, nhìn như mất con riêng không bằng!”

Tôi: “...”

#69

Tôi từng được “mời” đến nhà Lan Lan chơi mấy ngày.

Đúng là có sự phân hóa giữa tư sản và vô sản. Lan Lan ở riêng, cha mẹ ở riêng, thỉnh thoảng mới sang thể hiện tí tình cha tình mẹ.

Nhà Lan Lan có hai người giúp việc theo giờ, cách một ngày đến dọn nhà một lần, họ không có chìa khóa nên cứ đến ngày, đúng sáu giờ là đã nghe thấy tiếng gọi cửa: “Cháu gái, xuống mở cửa! Cháu gái, mở cửa!”

Lần nào tôi cũng giật mình, hốt ha hốt hải chạy xuống.

Nói chung là ở nhà Lan Lan, tôi chưa bao giờ được ngủ ngon.

Thêm nữa, cha Lan Lan mời chúng tôi đi ăn cơm, luôn luôn vào phòng bao riêng, ôm một cô gái trẻ. Lần đầu tiên nhìn thấy, tôi khá là mất bình tĩnh!

Nhưng Lan Lan thì ngược lại, nó nói: “Một bỏ tiền, một bỏ sức, rất công bằng.”

Sau này nó kể, hồi còn ngây thơ, nó cũng để ý đấy chứ, nhưng kể từ khi biết mẹ nó chẳng quan tâm, nó còn để ý làm gì. Khinh thường ông già ấy thì thà dành lòng thương lại cho cô gái trẻ kia còn hơn. Sau, thấy những cô gái ấy bao giờ cũng vui vẻ hài lòng, nó không thể không tin rằng, trên thế giới này mọi chuyện xảy ra đều có lí do riêng của nó.

Lan Lan: “Dù có nát bét thì cũng có nguyên nhân cả.”

Đó là lí do vì sao khi Lan Lan rủ tôi đến nhà nó hai ngày cuối tuần, tôi từ chối thẳng thừng.

Lan Lan: “Chị yêu, dự tiệc, spa, quẹt thẻ cũng không đi??? Bao cả ba, phục vụ đây chuyền đấy!”

Tôi trả lời: “Có được chuyển thành tiền mặt không, mày gửi luôn cho tao là xong, dạo này đang cháy túi.”

“...”

Lan Lan hỏi: “Chồng mày đâu?”

Tôi: “Mấy hôm nay nhiều người hỏi chồng tao đâu thế không biết? Ờ, hiện giờ chưa cần dùng đến.”

Lan Lan cười dê: “Dùng được trên giường là ngon ấy mà.”

Tôi: “Ừ, hai hôm nay anh ấy ngủ dưới đất.”

“ ... ”

#70

Lần đầu tiên gặp Lan Lan ở trường đại học, đúng là Hitler tái thế - người toàn sát khí, mới đầu còn chẳng có ai dám bén mảng đến gần. Nhưng rất lạ là tôi và Lan Lan có thể chơi với nhau: tôi thuộc loại chậm nóng trong khi đó Lan Lan vốn rất “bạo”, mà trên lý thuyết, hai loại người như vậy không dễ gì thân quen. Sau này, Lan Lan kể rằng, nghiệp duyên của bọn tôi bắt đầu khi tôi, Cố Thanh Khê là người đến cuối cùng, và cũng là người đầu tiên nói chuyện với nó, đã thế lại còn thủ thà thủ thì rất nhẹ nhàng! Về sau hẳn thấy nó không ăn cơm lại dành một suất mang về, khi ấy tôi cứ tưởng rằng nó không có tiền mua cơm, về lâu về dài mới biết người ta 100% là phú bà.

Mấy năm sau, cứ tổ chức hoạt động phòng là trưởng phòng lại nói trước với tôi: “Thanh Khê, hôm nay bọn mình đi ăn cơm đi? Mà hỏi xem Lan Lan có đi không?”

Tôi hỏi lại: “Sao mà không tự đi mà hỏi?”

Trưởng phòng: “Bọn tao hỏi nó coi như gió thổi qua tai, mà há miệng một câu đảm bảo nó đi luôn, còn đào được một mỏ to ấy chứ!”

Hoặc lớp trưởng dò hỏi: “Cố Thanh Khê, cậu nói với Trang Lan Lan đi, về chuyện abcdxyz...”

Tôi hỏi: “Nó ngồi ngay đằng sau mình ấy, sao cậu không tự hỏi?”

Lớp trưởng: “... Tớ không dám.”

Tôi: “ ... ”

Mấy lần họp lớp, thầy hoặc cán bộ lớp nói bên trên, còn phát mấy quyển thông báo gì gì đó, yêu cầu mọi người lên lấy, phòng trưởng ngủ gật, Đạt Nhân nghe nhạc, tôi lười đứng lên nên vỗ đầu Lan Lan sai: “Đi lấy đi mà!”

Lan Lan đứng lên lấy, có cô bạn phía sau thò đầu hỏi: “Thanh Khê, cậu dám sai Trang Lan Lan đi lấy đồ cơ à?”

... Lan Lan kinh khủng lắm à? Tôi chỉ thấy nó không giỏi diễn đạt lắm thôi. Tất nhiên khi đề nghị ý kiến này với đương sự, bị khinh bỉ là chuyện trong dự kiến, Lan Lan: “Nhảm nhí, tao quan tâm đến chúng nó làm gì!”

Quan hệ của Lan Lan với trưởng phòng mới đầu không được tốt cho lắm, không biết là do tính tình không hợp hay vì bất tự khắc nhau? Trưởng phòng thuộc loại “Miệng cọt gan thỏ”, theo lời Lan Lan là: “Khi phản đối thì kêu to nhất, hơi tí là fuck nọ fuck kia, nhưng đến lúc chạy thì đảm bảo nó sẽ chạy đầu tiên! Nếu ra chiến trường, khi chúng ta quyết chí lao về phía trước, chắc chắn nó vừa đứng gào “anh em xông lên” vừa chạy về hướng ngược lại!”

Lan Lan thì khác, chỉ cần người ta không chạm vào ranh giới cuối cùng của nó, nó sẽ nhường nhịn ba phần, nhưng một khi đã động vào thì đánh luôn, không bao giờ nghĩ tới hậu quả.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lan Lan đánh nhau là năm thứ hai đại học, bọn tôi đang trên đường ra ngoài ăn cơm thì gặp mấy cậu trai trẻ, nhìn thấy chúng tôi còn huýt sáo trêu chọc, khi đó tôi đang ăn kem, một trong số đó với lại bông đùa: “Mút kem ngon không em?” Giọng rất ngả ngớn.

Chúng tôi đi mấy mét mới nhận ra rằng mình bị ghẹo.

Lan Lan hùng hổ xông ra phía sau thằng vừa trêu tôi, giơ chân đạp một phát! Khi cậu ta lặn trên đất nó còn bồi thêm mấy cú nữa!

Người xung quanh chưa kịp phản ứng, thấy người bị đá sưng cồ lên chửi bới, Lan Lan còn định xông lên nhưng trưởng phòng kéo lại, “Thôi được rồi, được rồi!” bên đám kia cũng giữ bạn lại. Coi như còn biết nghĩ, không đánh nhau thật!

Lúc đi Lan Lan ném lại một tiếng cười lạnh: “Tha ày một lần, để tao gặp cái mồm thối của mày lần nữa thì xác định đi!”

Quá mạnh mẽ.

Lan Lan có JQ với lớp trưởng.

Lớp trưởng là một chàng trai cao gầy... nhìn nho nhã điềm đạm nhưng rất sôi nổi.

Cậu ấy thích Lan Lan có điều không dám tỏ tình, hay nói vòng nói vèo với tôi, nhưng chúng tôi thường ‘ông nói gà, bà nói vịt’ lạc chủ đề... thế nên lớp trưởng niềm nở với tôi được non nửa năm thì nước mắt giàn dụa đi ôm chân trưởng phòng, trưởng phòng công khai: “Fuck, mày thích Lan lan thì thà thích bà đây còn hơn!”

Sau đó, nghe đâu lớp trưởng tìm Đạt Nhân, khi ấy tình yêu của Đạt Nhân đã dành trọn vẹn cho nhạc đồng quê Mỹ, manga Nhật, truyện H Trung và bí kíp phẫu thuật Hàn Quốc nên bạn lớp trưởng đành tay không ra về!

Còn về sau thế nào thì tôi không rõ lắm. Chắc là chưa yêu nhau, vì Lan Lan vẫn đi ăn cơm cùng tôi như thường.

Mấy lần “vô tình gặp” bạn lớp trưởng trên đường, cậu ta bắt đầu vẫy gọi nhiệt tình từ khoảng cách 50m, tất nhiên chỉ chăm chăm vẫy Lan Lan. Nhưng đáng tiếc, Lan Lan đi đường thích cúi đầu cho nên đến tận khi cơ mặt lớp trưởng cứng ngắc vẫn chưa nhận lại phản hồi, tôi không nhớ thấy vậy đành cười trừ với cậu ta.

Sau khi tốt nghiệp, có bạn lớp trưởng âm thầm hỏi tôi trên QQ: “Trang Lan Lan dạo này thế nào? Có khỏe không? Chắc có người yêu rồi nhỉ?”

Tôi nghiêm túc: “Thực ra nếu cậu muốn làm quen chân thành, nên nói thẳng ra với nó thì hơn. Lan Lan là người thẳng thắn, không thích lòng vòng, quanh co. Tổ sẽ không đi nói với Lan Lan cậu yêu thương sâu đậm thế nào chỉ vì cậu có-thể-còn-thích nó. Sao tổ biết được suy nghĩ của Lan Lan chứ? Muốn biết nó thích hay không, cậu nên tự đi hỏi, tự nhận câu trả lời. Tổ chỉ nói được một câu là, giờ Lan Lan vẫn còn độc thân.” Tôi nói rất vô tình nhưng tình cảm là chuyện của hai người, dù có bao nhiêu bạn bè vào trêu đùa ghép nối thì không hợp vẫn là không hợp, có khi còn làm người ta khó xử.

Chỉ mong nếu đã có tình, sớm sẽ về bên nhau.

#71

Mấy nay trong đầu toàn là chuyện của Lan Lan, tôi hỏi Vi Vũ: “Đàn ông bọn anh toàn thích nói vòng vo lắt léo à?”

“Không hẳn.” Vi Vũ cười dè, “Anh thích trực tiếp.”

Tôi kí đầu anh: “Trước kia anh theo đuổi em mà chẳng mập mà mập mờ?”

Vi Vũ trợn mắt: “Mập mờ cái gì? Anh thể hiện rõ ràng như thế, cố gắng như thế... Hồi cùng lớp, lần nào đi qua chỗ em, anh cũng va vào em một cái còn gì? Khi khác lớp, thỉnh thoảng đưa giấy tờ bao giờ anh chẳng đưa cho em? Giấy nào, phút nào không rõ ràng? Em nói đi, nói đi!” Vi Vũ bắt đầu ôm ngực làm bộ đau xé tim gan, mãi thấy tôi không để ý mới vui đầu trong chăn nhấm nhắng: “Anh tự tử đây!”

“...” Đúng là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.

Cứ mấy ngày Lan Lan lại gọi điện cho tôi một lần, có lần nhắc tới lớp trưởng. Tôi hỏi thế nào? Nó trả lời: “Trời Nam đất Bắc, môn không đăng hộ không đối, dù có lòng cũng chẳng có sức.”

Khi Lan Lan nói đến “môn không đăng hộ không đối”, nó hơi khó chịu, rằng, có cha nó ở đây, chuyện như vậy đừng có mà mơ! “Tao biết từ lâu rồi, nhưng những chuyện vốn không đùa được thì từ đầu đừng có dính vào.”

7. Chương 11

Chương 11: Có kiểu suy nghĩ gọi là ảo tưởng

#72

Tôi đã sớm “lĩnh giáo” trình độ ảo tưởng của Từ Vi Vũ, nhưng nói thật, so với đám bạn cùng phòng đại học của tôi, anh vẫn còn “kém” xa.

1, Ảo tưởng trai.

Đề tài của bọn tôi luôn xoay quanh ba loại: tiền, gồm cướp ngân hàng, xổ số khoa tử vi, bát tự; đàn ông, gồm thật, ảo; xuyên không, gồm thời Jurassic, cứu thế giới năm 2012.

Bản này là về đàn ông.

Trong phòng tôi, đề tài đàn ông luôn luôn do trưởng phòng gợi ý.

Thường mỗi khi nghĩ đến, nó lại lăn ra giường, mở rộng tay chân rồi gào: “Lan Lan, mang giai lên!”

Đủ kiểu thô tục.

Lan Lan chơi game không thèm quay lại, “Lần này thích loại nào?”

Trưởng phòng: “Thư sinh.”

Lan Lan: “OK! Một chàng thư sinh đến giường số 4!”

Đây là còn đỡ, lăm lăm đi trên đường, bỗng trưởng phòng chỉ vào một người phía trước, hưng phấn: “Đằng trước đằng trước, tao muốn anh đằng trước!”

Đảm bảo đó là vẻ mặt khả ố nhất, giọng điệu thô tục nhất mà tôi từng gặp = =!

Đạt Nhân thắm mỹ: “Công nhận hàng ngon.”

Lan Lan: “Chắc, thế bảo Thanh Khê đi khảo sát nhé? Đúng mục tiêu thì xuống tay luôn. Trưởng phòng, “Hàng thật giá đắt gấp ba đấy.”

Trưởng phòng: “Yên tâm, chị đây đây tiền!”

Tôi: “... Sao tao lại là người tiên phong?”

Lan Lan: “Vì cảm giác tồn tại của mày tương đối thấp.”

Tôi: “...”

Lan Lan: “Nhìn đi, Đạt Nhân chưa thành quỹ chưa ra ngoài, trưởng phòng quá bỉ ổi, tao quá nhiều sát khí. Riêng mày, không lực tấn công, mặt mũi bình thường, cảm giác rất ôn hoà, mày có lượn hai vòng quanh người ta cũng chả ai để ý, nên yên tâm, cứ đi đi!”

Tôi: “...”

Đạt Nhân: “Hay là tao ra đánh ngất anh ta rồi A Lan, mày kéo về phòng?”

Trưởng phòng: “Thế tao chờ sẵn trên giường ha!”

Lan Lan: “Quay lại ngay! Trưởng phòng, nhìn người ta cao to thể kia không kéo về được đâu, bàn tiếp đi, hay mày giải quyết bên ngoài? Cùng lắm thì giảm giá 50%.”

Trưởng phòng: “Dã chiến? Ngại lắm, người ta là khuê nữ hoa cúc[1] cơ mà.”

([1] Dân gian Trung Quốc thường gọi các cô gái chưa xuất giá (từ 16-26 tuổi) là khuê nữ, khuê nữ hoa cúc, ấu nữ hoa cúc.)

Lan Lan: “Chắc, thôi được rồi, rùa to[2], nếu thế để Thanh Khê nâng tạm một chân vậy.”

([2] Lan Lan dùng từ ‘quy’ (rùa) /guī/ đồng âm với ‘khuê’ (khuê phòng) /guī/)

Tôi...

Lan Lan: “Khê Tử, cứ yên tâm, tao tặng tiền công ày.”

Chiến dịch chính thức bắt đầu, nửa thật nửa giả. Nhiệm vụ của tôi là chỉ cần đi lên, thám thính xem người ta đang nói gì, nghe được tên của “mục tiêu” thì càng tốt, rồi quay về báo cáo kết quả, thế là xong.

Cuối cùng, tôi – thiếu nữ lượn-hai-vòng-cũng-không-ai-để-ý, vừa cất bước đi lên, còn cách ‘mục tiêu’ những mười mấy mét đã thấy người ta nghiêng đầu quay lại, rồi nhìn tôi chằm chằm.

Tôi nghĩ thầm, Lan Lan chết tiệt.

Sau đó, khi tôi đang định lượn đi như chưa từng xuất hiện thì bỗng ‘mục tiêu’ cất tiếng chào hỏi, “Hi, Cố Thanh Khê, đi học à?”

“Không... Vừa tan học.”

“Ừ, tớ phải đi học đây. Khi nào rảnh đi ăn nhé.”

“... Ừ.”

Rồi ‘mục tiêu’ đuổi theo bạn học đi mất, còn lại đám trưởng phòng riu rít chạy tới hỏi cung, “Cậu ta là ai thế? Mà quen à Thanh Khê?”

Tôi chịu.

Cho đến giờ tôi vẫn chưa nhớ ra người hôm ấy à ai?

2, Áo tướng xuyên không

Trưởng phòng: “Thời nay hết xuyên đến hoàng cung lại xuyên về lô-cốt, quá thiếu muối! Nếu được chọn, tao sẽ xuyên về thời đại khủng long.”

Lan Lan vốn đang chán đời, nghe vậy lập tức bùng bùng sức sống: “Cái này được đấy, tao thích! Khi nào thì đi để tao còn chuẩn bị!”

Đạt Nhân thẩm mỹ: “Tao muốn mang kem chống nắng, thêm cái ô nữa thì tốt. À, cả lều vải, đồ chăm sóc, đồ làm đẹp nữa!”

Trưởng phòng: “Bên ấy toàn là khủng cmn long, khủng long hàng thật ấy, bố ai thêm nhìn mặt mày làm gì.”

Tôi: “Có khi tao không đi được... tuần sau thi cấp sáu[3].”

([3] CET-6 hay College English Test-6.)

Trưởng phòng: “Cấp sáu quan trọng hơn hay khủng long quan trọng hơn?!”

= !=! Ai lại đem hai cái này so sánh với nhau?

Cuối cùng vẫn phải xuyên không.

Sa mạc này, điều hâu này, gò cát này, mặt trời chói chang, nơi nơi hoang tàn này.

Ai chọn đấy?

Trưởng phòng: “Tao chứ ai, phải chọn chỗ nào thách thức tý chứ! Chẳng lẽ còn đến nơi non xanh nước biếc, cùng khủng long hát ‘chỉ mong gặp khủng long chẳng màng đâu tiên nữ’ à?”

Lan Lan: “Anh cả, chú mày lưu manh quá~”

Đạt Nhân thẩm mỹ: “Thôi thôi, đến hết rồi còn gì! Bên kia có một động nham thạch, để tao đi thử xem có làm căn cứ được không nhé?” Đạt Nhân kéo vali màu hồng, tao nhả bước đi.

Bỏ đồ xuống, tôi chỉ đeo một túi, bên trong toàn đồ ăn, và một bài thi cấp sáu = !=!

Tôi: “Tiếp theo phải làm gì?”

Trưởng phòng nhìn bằng kính viễn vọng, “Sao chẳng thấy móng khủng long nào thế? Có một dốc núi ở đằng kia, tao đi khảo sát đây. Thanh Khê, mày có đi cùng không?”

“Tao mệt lắm, ngồi nghỉ thêm lúc nữa đã, chúng mày cứ đi đi.” Tôi ngồi dưới bóng râm của tảng đá lớn.

Trưởng phòng: “Vừa mới đến đã mệt?! Thôi, tao đi với Lan Lan, mày đừng có lượn đầu linh tinh đấy nhé. Oa ha ha ha, mình nhất định sẽ là người đầu tiên nhìn thấy khủng long!”

Lan Lan giao hành lý cho tôi, trưởng phòng mang theo một chiếc mã tấu, kính viễn vọng và đèn pin.

Tôi ngồi nhìn quanh quất khắp nơi, im lìm vắng vẻ quá.

Vì vậy, tôi bắt đầu làm đề-ing = =!

N phút sau.

Lan Lan điên cuồng chạy về phía tôi, phía sau cuốn đầy bụi đất!

Lan Lan: “Thanh Khê!!!!!! Có trai đẹp!!!!!!”

Fuck.

Lần đầu tiên tôi không nhin được, phát ngôn câu này.

Tôi dừng ảo tưởng.

“Trưởng phòng, mày khinh bỉ trai đẹp, tưởng tượng đến sa mạc để gặp khủng long cơ mà?”

Trưởng phòng nằm trên giường, nghiêng người tao nhã, quay mông về phía tôi.

“Ôi, nghĩ đi nghĩ lại, tao thấy thiếu trai đẹp là thiếu tất cả, không trai đẹp là không có gì, thời khủng long cũng không ngoại lệ. Hơn nữa bọn họ cũng là một nhóm đi tìm khủng long cơ mà, trùng hợp gặp được thôi.”

... Được rồi, làm đề cấp sáu ở sa mạc hay trên bàn học trong phòng ngủ thì cũng vậy = =!

Trở lại hoang mạc, tiếp tục ảo tưởng.

Lan Lan thở hồng hộc, chỉ tay về phía vách đá, “Vừa nãy tao với trưởng phòng chạy sang đầu bên kia vách đá, thấy có người đang bị khủng long có cánh tấn công! Tao với trưởng phòng sững sốt, vì ba điều, một, khủng long là có thật! Hai, còn có người! Ba, còn là trai cmn đẹp! Trưởng vội vàng lấy đèn pin chiếu về phía khủng long, chiếu đến đâu khủng long chết đến đó! Còn cứu được một tập đoàn trai đẹp! Tình hình là như thế, tao về trước thông báo ày, giờ phải làm gì?”

Tôi: “Đợi tý, chiếu đến đâu khủng long chết đến đó? Tao tưởng là... đèn pin?”

Lan Lan: “Trưởng phòng bảo đấy là súng laser giả đèn pin cầm tay, gọi tắt là đèn pin laser – Thanh Khê mày sao thế? Vẫn ổn chứ!”

“... Không hiểu sao tao bỗng thấy buồn nôn = =!”

“Mang thai? Chết, phải làm sao bây giờ? Từ thiếu còn đang ở Đức mấy tỷ năm sau? Liên lạc kiểu gì đây?”

“...”

Khi trở về, Đạt Nhân đã quét dọn hang đá sạch sẽ (vốn đã khô sạch rồi). Nó dựng lều, trải ga hồng nhạt làm sofa trên đất, phía trước bày một chiếc ghế xếp đặt nền lên trên. Còn bản tôn Đạt Nhân đang nằm nghiêng trên ga giường tập yoga!

Bỗng tôi có cảm giác như được xuyên trở về hiện đại, “Đạt Nhân, mày có cần thiết tập thể dục bây giờ không! Chúng ta đang ở thời tiền sử, thời tiền sử đấy! Mày chuyên nghiệp tý thì mất miếng thịt nào à?!”

Đạt Nhân sơn móng chân, “Tao chẳng có gì để làm cả, mày nói phải thế nào?”

Lan Lan: “Ôi dào sếp, thực ra so với Thanh Khê làm đề cấp sáu trong hoang mạc thì Đạt Nhân còn chuyên nghiệp hơn nhiều.”

Tôi: “...”

Trưởng phòng ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’, đành cắn răng hậm hực: “Được rồi, tất cả đi theo tao, tiếp tục tưởng tượng!” Trưởng phòng giả vờ như vừa chạy về cửa hang, bồng bồng khí thế: “Hỡi các chị em, hãy nghe đây cho kỹ! Vừa rồi tôi đã đoàn kết hữu nghị với nhóm giai cấp bên kia vách đá, từ nay trở đi chúng ta sẽ hoạt động bí mật, ngầm liên lạc với họ! Sau này rảnh rồi có thể hẹn gặp ngầm khủng long hoặc chơi đuổi bắt trong sa mạc!”

Giây tiếp theo, trưởng phòng đã tưởng tượng ra hoang mạc trong nắng chiều, cát vàng lấp lánh, một nam một nữ, một khủng long, chạy slow motion, trưởng phòng rạng rỡ: “Ha ha ha ha, đuổi em đi... lại đây đuổi em này... ha ha ha... trượt rồi, còn lâu mới bắt được em nhé.”

Lan Lan không thể chịu đựng được nữa: “Trưởng phòng, cẩn thận! Có một con rồng phun lửa đằng sau mày! Trườgrrg!!! Ôi, sao mới đây mà người đã cháy khét rồi.”

Trưởng phòng: “...”

3, Áo tưởng cướp ngân hàng

Nhóm ký túc xá trường đại học.

Thời đại học, chúng tôi từng tưởng tượng đi cướp ngân hàng rất rất nhiều lần, nhưng tiếc thay lần nào cũng có bạn tới phá hoại làm kế hoạch đến giờ vẫn còn dang dở.

Lần này, trưởng phòng quyết định phấn đấu thêm một lần nữa.

Khi chia nhiệm vụ có người đề nghị hôm nay để Thanh Khê gác bên ngoài.

Trưởng phòng: “Mày bị ỉm IC à! Để Thanh Khê giữ cửa á, có tin chưa đến năm phút đầu óc nó đã treo ngược lên cây rồi không!”

Đạt Nhân thẩm mỹ: “Hay là để Lan Lan?”

Trưởng phòng: “Địch[4]! Lan Lan?! A Đạt, nào mày mới sửa đã hỏng rồi à! Cảnh sát đến thể nào nó cũng xung phong dẫn đường cho xem! Nếu chúng ta mang theo vũ khí, chắc chắn nó sẽ nhận làm con tin! Đến lúc bị tóm cả nút rồi thì phải mông bỏ đi với một câu ‘tôi không quen chúng nó!’”

([4] là tiếng chửi đọc lái đi.)

Lan Lan: “Tiểu Phòng này, sao lại nói thế, làm người ai chẳng biết suy nghĩ cho bản thân ha ha! Nhất định tao sẽ xin giảm tội cho chúng mày trên toà.”

Tôi: “Có cướp nữa không để tao còn đi ngủ.”

Trưởng phòng: “Chúng mày nhìn đi! Còn chưa bắt đầu nó đã đòi đi ngủ rồi!!”

Tôi: “...”

Lan Lan: “Hay thế này, Đạt Nhân canh cửa, tao với trưởng phòng đeo tất, Thanh Khê giúp đỡ, được không?”

Trưởng phòng: “... Ok, chưa thử đội hình này bao giờ, làm một lần xem!”

Chính thức bắt đầu tưởng tượng vụ cướp.

Trưởng phòng và Lan Lan đeo tất.

Lan Lan soi gương, “Nhìn kinh vải mày ạ!”

Trưởng phòng: “Địch! Mày đi hẹn hò đấy à! Chuyên nghiệp vào, OK?”

Đạt Nhân thẩm mỹ: “Thôi, đừng ầm ĩ nữa, Thanh Khê ngủ đến nơi rồi.”

Trưởng phòng: “Đi đi đi, chạy chạy chạy! Cướp xong hăng ngủ. Đạt Nhân dừng xe trước cửa ngân hàng, báo tin tùy theo hoàn cảnh! Thanh Khê chờ trong ngõ hẻm bên kia, sau khi tập hợp đủ lập tức lái xe ra ngoài, đến kho hàng đã mua sẵn rồi xuống xe vào đường hầm! Mọi người nghe rõ chưa? Tao không tin lần này sẽ thất bại, Lan Lan, đi thôi!”

Tôi: “Đại ca, em nói một câu được không...”

Trưởng phòng: “Không đủ thời gian, Thanh Khê ngoan có gì đợi chúng ta giàu to rồi nói!”

N phút sau, ngục giam.

Tôi: “A Phòng, lúc ấy tao định nói với mày là, tao có cảm giác chúng mày vừa đi A Đạt sẽ báo cảnh sát...”

Đạt Nhân ngồi ngoài tắm kính, nghịch móng tay, miệng khê cười thanh nhã, “Tao không muốn chúng mày đi vào con đường tội lỗi thôi.”

Trưởng phòng, Lan Lan: “Fuck!”

Tôi: “Tao về phòng giam nhé, buồn ngủ quá.”

Đó là lần tưởng tượng cướp ngân hàng bị bắt sớm nhất trong lịch sử = =!

Sau này, khi đã tốt nghiệp, trưởng phòng làm việc trong ngân hàng, mới đi làm nó đã phát biểu: “Chuyện đau đớn nhất khi làm ngân hàng là tiền trong tay không phải tiền của mình!”

Dù như vậy, không hiểu sao trưởng phòng vẫn luôn nồng nhiệt một tình yêu ‘lạ’ dành cho ngân hàng. Rất lâu sau chúng tôi mới biết.

Mấy lần phi vụ thất bại vì – giữa chừng thì đến giờ ngủ của tôi = =!

Hôm sau xem lại phần ghi chép, trưởng phòng: “Thanh Khê đâu?? Mẹ kiếp, người tiếp ứng của chúng ta đâu?!”

Đạt Nhân: “Chắc ngủ rồi, thôi, tắm rồi ngủ đi.”

Lan Lan: “Haizz, sáng sớm mai đã phải dậy đi làm, thôi ngủ ngủ ngủ.”

Trưởng phòng: “Này, vẫn còn đang trong kho bảo hiểm cơ mà! Này này!!”

“...”

4, Chuyện than văn hàng ngày của nhóm ‘phòng kí túc xá’

Đạt Nhân: Đạo này đi đâu cũng thấy có đám cưới, quá áp lực! Phòng mình người ít chuyện nhất lại là người cưới chồng sớm nhất, Khê Tử, giao bí kíp ra đây!

Lan Lan: Thấy chưa, Thanh Khê, bao giờ mày cũng là người tiên phong đúng không. Có vẻ như tiếp theo sẽ là tao. Hai đứa kia chẳng có tí hy vọng gì.

Đạt Nhân: Mày á? Ồ, trừ khi anh người yêu mày bị mắc bệnh thêm đòn. Tao thấy may ra được trưởng phòng, cứ hứng lên là...

Lan Lan: Vấn đề ở chỗ đấy, nó hứng lên cũng bằng thừa, đối phương có hứng đâu.

Tôi:... Ở nghe bảo trưởng phòng còn đá người ta cơ mà?

Lan Lan: Nghe ai bảo?!

Tôi: Trưởng phòng.

Lan Lan, Đạt Nhân:... Ạchhhhh!

Trưởng phòng: Xin chào các người đẹp, tao đến đây! Đang nói g...

Trưởng phòng: Fuck!

Đạt Nhân: Trưởng phòng, hôm nay gọi mọi người đến làm gì? Cướp ngân hàng thì thôi nhé, vào suốt mày không chán à?

Trưởng phòng nghe thế nổi bão: Trước kia vì đứa nào nên tao phải vào trại giam? Hả! Đang cướp bóc thì đi ngủ, đi báo cảnh sát, lúc sống mái thì đòi vào nhà vệ sinh, trên đường chạy còn muốn trang điểm lại, bị bắt chả thấy đứa nào nói theo những gì bàn bạc trước, toàn “tôi bị mua chuộc, xin hãy thả tôi”! Mẹ kiếp, kế hoạch của tao chi tiết như thế, cẩn thận như thế, thất bại là do chúng mày, do chúng mày hết!

Lan Lan: Ấy ấy A Phòng, ai lại nói vậy...

Trưởng phòng: Lượn khẩn! Từ nay trở đi, tao phiêu dạt chân trời góc bể một mình, cướp ngân hàng một mình, giàu có một mình, trái ôm phải ấp một mình, ha ha ha ha ha!

Lan Lan: Cuối cùng vào trại giam một mình.

Trưởng phòng:...

5, Chuyện ngày xưa

Chỉ cần thấy có truyện 18+ thâm thúy nào đó trên mạng là phòng trưởng lại đọc to cho cả phòng cùng nghe. Và thường thì vào những lúc mọi người bất động (do ngày thơ hoặc đang mải mê suy nghĩ), tôi: “Phì!”

Trưởng phòng: “... Hóa ra Thanh Khê mới là kẻ thực sự đen tối?!”

Lan Lan: “... Ngựa đen[5] trong truyền thuyết chẳng.”

([5] Người giàu tài năng nhưng thắng cuộc cuối cùng.)

Đạt Nhân: “Địch, tao ngủ với nó bao lâu nay mà không biết!”

Tôi: “...”

Tôi: “Thực ra, có thể hiểu theo chiều hướng khác là độ cao của chỉ số IQ đấy.”

Đạt Nhân thối móng tay vừa sơn xong: “Sếp, có phải nó đang ám chỉ IQ của chúng ta thấp không?”

Trưởng phòng: “Trước nay Khê tử nó có ám chỉ ai bao giờ, toàn nói thẳng toẹt ra đấy chứ. Chẳng qua diễn đạt bằng giọng điệu dằn đặc trưng nên người khác mới hiểu nhầm thôi.”

Lan Lan: “Đã thế thì, xử nó đi.”

Tôi mồ hôi ròng ròng: “Trưởng phòng, cho em trần trối một câu cuối cùng được không?”

Lan Lan: “Đừng!! Thường thì những câu cuối cùng của Thanh Khê có thể ngăn sóng chặn gió.”

Trưởng phòng: “Mày lo cái gì, đã có tao ở đây, tao là người sống có nguyên tắc quy củ đảng hoàng! Nói mau!”

Tôi: “À, thực ra thì chẳng có gì đâu, ngày kia thi kinh tế thế giới, đề mở, tài liệu thì tao chuẩn bị xong xuôi rồi ấy mà.”

Trưởng phòng: “Xử xử cái đầu mày ấy! Ai đánh Thanh Khê ra đây tao bảo? Đạt Nhân nghiêm cấm sơn móng tay, Thanh Khê không thích mùi ấy, cả mày đây Lan Lan, hơi tí là đánh đánh giết giết, mày thấy mặt tao có giống xã hội đen không?!”

Rồi sau đó quay lại nhìn tôi, điệu dàng, “Thanh Khê này, nghe đâu Từ thiếu bảo định bay về gặp mày à, Thanh Khê nhà chúng ta quyến rũ quá đi, nhìn khuôn mặt này xem, nhìn đôi mắt to lúng liếng, môi hồng nhỏ nhắn này xem...”

Đạt Nhân: “Sếp, nói thật, sếp xứng đáng làm tượng đài bí ố trong lòng em. Bay đâu, gọi điện cho Từ thiếu báo cáo có kẻ đang ghẹo vợ người ta.”

Giờ chẳng còn nhớ được bao nhiêu, tranh thủ khi ký ức còn lưu phải chép lại một ít. Tuy rất đổi bình thường nhưng thực sự vô cùng đáng giá.

8. Chương 12

Chương 12: Trước khi cưới: Những ngày vui vẻ của đám ngốc

#73

Trong cuộc đời này, bạn nhất định sẽ gặp những người khiến bạn muốn có một cỗ máy thời gian để quay về quá khứ.

Một ngày muôn màu muôn vẻ.

Mới sáng sớm Từ Vi Vũ đã gọi đến nhắc mai là lễ thanh minh, tưởng nhớ những người đã khuất.

Ngủ căng tới 6 giờ thì di gọi điện thoại đến, bô lô ba la kể mới tìm được một bí quyết làm đẹp siêu thần bí, hỏi tôi xem có khoa học không?

Một nhóc mãi mới thuyết phục được di dừng thử, ngắt máy định ngủ tiếp thì mẹ đại nhân “đập cửa xông vào” làm một tràng rằng nghe thấy tiếng tôi nói chuyện rồi, dậy mặc quần áo ra ngoài ăn sáng mau lên.

Ăn uống trong mơ màng, chuẩn bị sẵn sàng quay về với giường yêu dấu.

Em trai phấn khởi khen trời đẹp này nọ, đòi đi đá bóng, còn nhõng nhẽo rằng nó “lạ nước lạ cái”, bắt tôi phải đi cùng. Vì vậy tôi không thể không lết đến trường cấp ba gần nhà, ngồi nhìn nó làm quen với một đồng bạn trên sân trong chưa đầy ba phút, buồn ngủ gần chết... Đang thấy lạ vì tự nhiên có mấy người nhìn mình chằm chằm thì em trai chạy tới bảo, chị, có người hỏi chị năm nay bao nhiêu tuổi?

Tôi... áo bò dẹt, tóc tai bù xù thì gọi là già hay trẻ?

Cuối cùng không chịu được nữa đành dặn dò em trai ở lại mình về trước. Vừa lò dò ra ngoài thì xém đụng phải một cậu bé đang chạy như bay, sợ tỉnh cả ngủ.

Về đến nhà, cậu em họ đã lâu không gặp gọi điện nói muốn gặp tôi, tâm sự chuyện tình yêu tình báo, tôi đợi nó nửa tiếng, nghe “tâm sự” suốt hai tiếng... đến bữa trưa, nó bảo, cha dặn em thanh minh xong phải về nhà (nhìn đồng hồ), ối, mới đây đã nói lâu như vậy, thế nào về cũng bị bố mắng cho xem!

... Ăn trưa xong xuôi, mẹ đại nhân bám theo vào phòng, thấy tôi đánh răng xong, cười tươi như hoa: “Con gái, lâu rồi chẳng sẽ chia bí mật cái gì cả, hôm nay mẹ con mình tâm sự tý nhé?”

Và thế là tôi tiếp tục ngồi “hầu chuyện” mẹ... buồn ngủ, buồn ngủ, buồn ngủ kinh khủng, cuối cùng mẹ đại nhân chốt lại một câu “sinh con gái thật sướng biết bao” rồi hài lòng ra ngoài. Đang gục xuống giường thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, bạn trai ngọt ngào: “Nhớ anh không?” Tôi: “Nhớ giường.”

#74

Hai hôm nay bỗng thấy khó chịu lạ. Trưa ra ngoài, thấy phía sau có một chiếc xe cảnh sát đi theo, tôi nhường đường nhưng nó vẫn bám sát nút, cảm giác có xe cảnh sát “hộ tống” chẳng phải hay ho gì. Không hiểu sao, lúc ấy tôi lại gờ ngón giữa lên rất hồn nhiên.

Đúng là chiếc xe đó không bám theo nữa thật; mà vượt qua, chặn trước đầu xe tôi!

Tôi hồi hận trăm vạn lần, biết thế gờ ngón cái cho xong, thật ấy.

Thấy người trên xe xuống tôi cũng xuống, sẵn sàng chịu phạt, không ngờ đối phương bước tới, vui vẻ chào hỏi: “Cố Thanh Khê, là cậu thật à?!”

Tôi nhìn kĩ người đàn ông cao to trước mặt, xoắn não mãi vẫn không nhớ ra là ai.

Cậu ta nói: “Tớ học cùng lớp với Từ Vi Vũ ấy!”

... Không hiểu sao, tôi bỗng có dự cảm xấu.

Cậu ta kể: “Nãy thấy cậu từ ngân hàng đi ra đã thấy quen quen rồi. Thế nên mới lái theo, đầu tiên còn không chắc lắm, đến khi cậu gờ ngón giữa tớ mới dám khẳng định hẳn. Chứ có cha con thằng nào dám ‘fuck’ cảnh sát đâu, ha ha! À, nghe đâu cậu với đồng chí Vi Vũ sắp cưới hả, chúc mừng chúc mừng!”

...

Tối ấy, bạn trai gọi điện đến, cười thỏa mãn, “Thấy bảo em gờ ngón giữa với cảnh sát hả, ha ha ha ha! Giỏi lắm, đến anh cũng không dám gờ ngón giữa với cậu ta! Ha ha ha ha! Yêu em quá đi!”

#75

Có hôm em trai gửi cho tôi một bức ảnh, hỏi, chị, bộ váy cưới này đẹp không?

Tôi trả lời, “Đẹp lắm.”

Em trai vội vàng nói: “Thế em mua cho chị nhé!”

Tôi nghi ngờ, “Em có tiền á?”

Em trai tự tin: “Tất nhiên, tiền thất lưng buộc bụng của em bao năm nay đấy! Chị, để em mua cho chị đi, váy cưới phải để người thân nhất mua cho chị!”

Từ Vi Vũ đứng sau lưng tôi, lạnh lùng nói: “Bảo nó đi chết đi.”

#76

Tối, Vi Vũ đi làm dầu cùng tôi, vốn không có thời gian đi cắt nên tôi nuôi tóc dài nhưng khi kết hôn phải tạo kiểu, tóc dài quá khó làm, tôi đành chọn ngày đi cắt ngắn một chút.

Nhà tạo mẫu tóc hỏi tôi muốn cắt kiểu gì? Tôi chưa kịp trả lời thì anh người yêu đang chơi điện thoại chợt ngẩng đầu lên, nói: “Cắt ngắn đi một chút, nhưng đừng ngắn quá.”

Nhà tạo mẫu nhìn tôi rồi lại nhìn Từ Vi Vũ, hỏi: “Váy chị có cần chăm sóc gì không? Hay là nhuộm, uốn? Năm nay uốn sóng to màu nâu tối đang hot đấy.”

Bạn trai trả lời thay, “Không cần. Chỉ cắt ngắn đi thôi.”

“Thế thì...”

Bạn trai tiếp tục: “Thế thì nhanh lên đi.” Sau đó cúi đầu chơi điện thoại rất tự nhiên.

“...”

Tôi nhin cười, đúng là ở ngoài càng ngày càng... lạnh ==!

Về sau, khi đang cắt tóc cho tôi, cô gái ấy thì thầm: “Chị Cố, người yêu chị kiêu ngạo thật ấy.”

Tôi định giải thích, là Từ Vi Vũ quen nói thẳng, ở ngoài chẳng mấy khi có lời thừa thãi, chắc, đúng kiểu “mặt than” trong truyền thuyết. Ai ngờ còn chưa kịp há miệng, cô gái ấy đã cảm thán một câu, “Nhưng vẫn hơn em trai chị nhiều.”

Nhớ lại lần trước đưa em trai đến đây cắt tóc, vừa vào cửa nó đã to mồm: “Gọi nhà tạo mẫu tốt nhất đến đây!” Lúc gọi đầu thì bày vẽ: “Tôi chỉ dùng dầu gội đầu XX.” Trước khi cắt tóc còn đòi hỏi: “Phải cắt kiểu YYY (một ngôi sao nước ngoài)! ” Tôi quay sang nói luôn với thợ cắt tóc: “Cạo trọc.”

“...”

Kỳ nghỉ năm ấy, em trai chôn chân trong nhà hai tuần mới dám thò mặt ra ngoài, nhưng tôi thấy đàn ông con trai phải cắt tóc gọn gàng, thoải mái mới đẹp chứ.

#77

Cuối tuần, em trai thường gọi điện cho tôi, kể về chuyện bên ấy, kèm theo n lời ca thán, trước kia là than vãn trời mưa suốt ngày, không có gái xinh (trường nam sinh), cơm canteen ăn siêu tởm, còn bây giờ thì chủ yếu là về... Từ Vi Vũ.

“Chị, sao chị cứ để Từ Vi Vũ dùng máy tính chị thế? Em nói gì với chị anh ta cũng biết hết!”

“Thực ra là chị dùng máy tính của anh ấy.”

“... Thế em mua cho chị cái khác nhé!”

“Chị có rồi.”

“... Sao chị thiên vị thế!”

“...”

Ngắt điện thoại xong chừng nửa tiếng, Từ Vi Vũ nhận được một email dấu tên.

“Tôi cảnh cáo anh không được cho chị tôi dùng máy tính của anh nữa!”

Vi Vũ lắc đầu ngán ngẩm: “Cậu ả này đúng là ngu còn cứ thích thể hiện.”

“...”

#78

Chuyện xảy ra khi tôi đang lái xe trên đường về nhà, suýt chút nữa đâm vào một chiếc Audi ở làn xe khác.

Đối phương xuống xe, là một chàng trai cao lớn, trông cũng ăn chơi. Cậu ta kiểm tra hai chiếc xe không có vết va đập xong mới đi về phía tôi.

Tôi hơi đau đầu, dù có tai nạn thì lỗi cũng không phải tại tôi nhưng vốn không thích tranh luận với người khác, nếu làm ầm ĩ lên thì tôi chỉ còn đường “bó tay”.

Đối phương rất nghiêm túc gõ cửa sổ xe tôi. Nghe nói những người đi loại xe ấy thường hơi nóng tính, không quan tâm ai đúng ai sai. Nhưng không ngờ, vừa hạ cửa kính xe xuống, cậu ta vội vã gật đầu: “Xin lỗi, vừa rồi em lái sai đường, cua hơi gấp, không để ý phía sau, may mà chưa xảy ra tai nạn. Xin lỗi, xin lỗi!”

“... Chắc, không sao. Cậu quay đầu xe lại đi, tôi lái qua rồi cậu đi cũng được.”

“OK!” Cậu ta định đi nhưng bỗng quay lại, “À, chị có biết đường đến vườn hoa XX không? Em mới tới đây, không biết đường.”

Tôi nghĩ thầm, trùng hợp thật, vườn hoa ấy ở ngay sát khu nhà tôi. Tôi hỏi: “Cậu muốn đến đó?”

“Vâng, vâng.”

Thực ra tôi không thích xen vào chuyện của người khác lắm, nhưng vẫn nói: “Hay là đi theo tôi? Tôi cũng cần đi qua đó.”

Đối phương rất cảm kích, nói cảm ơn mấy lần liền rồi chạy về xe, nhanh nhẹn quay đầu.

Và sau đó, một chiếc xe Audi trắng hổ báo bon bon đi sau tôi, với tốc độ 60yd/h, trừ khi đi trên đường cao tốc, tôi luôn duy trì tốc độ nhỏ hơn hoặc bằng 60 (đường cao tốc phải đi trên 60yd/h). Đáng thương thay ột kiếp xe thể thao!

Đến nơi, cậu ta lại xuống xe cảm ơn, cười hì hì nói: “Cảm ơn chị nhiều lắm, không có chị, chẳng biết em phải đến đây kiểu gì nữa.”

“Tien đường ấy mà.”

Tôi nghĩ thầm, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, trông ăn chơi thế kia chưa chắc đã hư hỏng. Ai ngờ khi tôi vừa khởi động xe, thấp thoáng nghe thấy tiếng cậu ta gọi điện thoại, “Địch xxxxxx mày, mày tưởng ông rảnh rỗi lắm à! Đến nơi rồi, ra đón mau!”

“...”

#79

Tôi, Từ Vi Vũ và mẹ Vi Vũ - mẹ chồng tương lai đi mua xe.

Mẹ Từ Vi Vũ là giáo viên, rất hiền lành. Lần đầu tiên gặp, bác gọi tôi là con gái rất mượt, làm tôi hơi bối rối. Vi Vũ hí hửng nói: “Hồi chưa gặp em mới chỉ thấy qua ảnh, mẹ đã gọi em là con gái rồi cơ, còn thích em hơn cả anh!”

Mẹ Từ Vi Vũ cười nhìn con trai: “Lâu lắm mới tự ý thức như thế đấy.”

Về sau, quan hệ của tôi với mẹ chồng rất tốt, mẹ tôi nói phải sống sao cho thân mà không chán. Thực ra tôi muốn dính cũng không dính được, nói đến thân, tôi thấy không cần thân thiết quá làm gì, cứ sống sao cho chân thành là được.

Lại nói đến chuyện mua xe, mẹ chồng hỏi tôi nên mua loại nào. Tôi trả lời: “Về phương diện hao nhiên liệu và an toàn, cháu thấy của Đức tốt hơn.”

Mẹ chồng cười híp mắt nói: “Đức à, thế hỏi Vi Vũ nè?”

Tôi... Mẹ chồng, ý con chỉ là xe Đức tốt hơn thôi, có nghĩa gì khác đâu.

Vi Vũ tí tởn ra ôm tôi nói: “Mẹ, Thanh Khê lúc nào chẳng thiên vị con.”

“...”

Mẹ chồng còn khuyên bảo rất chân thành: “Thanh Khê này, con đừng chiều nó quá, thằng nhóc này chuyên ‘được đằng chân lân đằng đầu’. Nếu sau này nó bắt nạt con, cứ khoe với mẹ, mẹ chỉnh nó cho!” 100 % nhiệt tình.

Hôm ấy chọn xe xong đưa mẹ chồng về nhà, tiện ăn cơm ở đó, bố Từ Vi Vũ cũng là người thoải mái, cởi mở.

Khi ăn cơm, Vi Vũ uốn éo sang phía tôi, đòi ăn thịt bò, tôi với tay gấp cho anh, một lúc sau lại đòi ăn canh, tôi đang định đứng dậy thì bố Vi Vũ nhíu mày nói: “Thanh Khê, con để nó tự múc!” Rồi nói tiếp: “Sau này nó còn dám sai con, bảo với bác, bác dạy dỗ nó cho! Thằng nhóc này toàn coi mình như ông trời, chưa mắng chưa yên!”

“...”

Tối về, Vi Vũ ngồi cạnh ghế lái ôm đầu cười, cuối cùng không nhịn được, sấn tới vuốt tóc tôi, “Em thật đáng yêu!”

Anh cố ý chứ gì?

Anh cười ha ha, nói: “Cha mẹ đều đứng về phía em, chỉ còn mình anh cô đơn lẻ bóng cần được sưởi ấm và an ủi biết bao.”

Tôi trả lời: “Về nhà em cho.”

Anh sững sờ, tai đỏ bừng nhìn ra ngoài cửa sổ, nói với cảnh vật bên ngoài: “Thật á?”

Tôi đáp: “Ừ, về đun nước tắm cho anh.”

“...”

#80

Có tối, ăn khuya trước khi ngủ, nằm trên giường, Vi Vũ sờ bụng tôi hí hửng: “Em có bụng nhỏ.”

Tôi trả lời: “Dù người mẩu ăn táo thì vẫn có như thường.” Huống hồ tôi ăn cả một bát sủi cảo to đùng.

Bạn trai cười híp mắt nói: “Anh không có, em sờ xem. Dáng người tiêu chuẩn đấy.”

Tôi sờ sờ thử... đúng là chuẩn thật.

Vi Vũ nói: “Sờ sang hai bên còn thấy cả xương.”

Tôi sờ theo, Vi Vũ “Ừ...” một tiếng, tiếp tục: “Sau đó sờ xuống dưới...”

“...”

Tôi đứng dậy, vỗ đầu anh nói: “Lao động là vinh quang.”

Vi Vũ thấy tôi xuống giường, ra cửa mới vội vàng nhảy dựng lên: “Em đi đâu đấy? Quay lại đây nhanh!”

Tôi nói đi xem TV, tiêu hóa bớt.

Vi Vũ đau đớn, “Vậy thì anh phải làm sao? Lửa cháy bùng bùng rồi!”

Tôi trả lời, “Tự dập.”

“Không dập được!”

Tôi vừa mở cửa phòng thì anh nhảy đến đóng sầm lại, còn ép tôi vào cánh cửa, trách cứ: “Đồ vô lương tâm! Sao em có thể hành hạ người ta như thế?”

Còn vừa ăn cắp vừa la làng: “Rõ ràng là em... giờ trò ở đây cơ mà?” = =!

“Nói chung là em phải chịu trách nhiệm!”

Bỗng có tiếng mẹ tôi ngoài cửa: “Hai đứa làm sao thế, tối rồi không ngủ ầm ĩ cái gì?”

Tôi đang định trả lời thì bị Từ Vi Vũ bịt miệng lại, anh đáp: “Không có gì đâu mẹ, Thanh Khê bị chuột rút, con đang mát xa cho cô ấy. Mẹ cứ nghỉ ngơi sớm đi.”

Mẹ tôi “ừ” một tiếng rồi ra ngoài.

Tôi rất buồn.

Anh vừa thả tay xuống tôi đã phê phán: “Anh dám nói dối.”

Vi Vũ cười dè: “Chẳng lẽ em muốn nói ẹ biết hai ta đang làm gì à?”

“...”

Và sau đó, tôi ngồi im lặng đọc sách. Anh cuộn một cục trong chăn, bực dọc: “Đồ độc ác!!”

#81

Đạo này tôi toàn ở nhà. Hôm nay, Vi Vũ đến đón đi ăn cơm, cuối cùng cũng có lúc hai người ở riêng, Vi Vũ nói: “Mãi mới được sờ chân bóp má, áp áp ôm ôm, động tay động chân một tí.”

Thật quá bỉ ổi.

Sau khi lên xe, anh kéo tay tôi... dán lên mặt mình, “Được rồi, cho em sờ lại.”

Nghĩ vẫn thấy hơi dị dị...

#82

Trên đường đi ngang qua một quán vịt quay, tiện xuống mua chân vịt ăn đêm.

Tôi lái xe nên Vi Vũ vào quán trước, vừa đi xuống thì nghe thấy tiếng ông chủ hỏi: “Anh muốn mua gì?” Hai giây sau, “Còn em gái?”

Tôi... cúi xuống nhìn quần yếm của mình rồi lại ngẩng lên nhìn âu phục của Từ thiếu (anh đến khi vừa tan tầm), im lặng.

Lúc ấy, bạn trai quay sang cười cười với tôi: “Em gái, thích ăn gì? Anh trai mua cho.”

“...”

Một khoảng thời gian rất dài về sau, câu cửa miệng của anh là, “Lại đây, anh trai thơm một cái.” “Lại đây, anh trai ôm một tý.” “Anh trai muốn nữa... (chưa ăn no, muốn lấy thêm cơm)” vân vân. Mặt dày như thốt. Về sau, câu nói ấy biến mất tăm mất tích nhờ một lần, trong bàn ăn, tôi thân thiết hỏi anh họ, “Anh trai, có ăn nữa không?”

...

#83

Bạn bè tôi đều hơi “kính sợ” Từ Vi Vũ. Ví dụ như nếu có ai dò hỏi chúng nó, bạn trai Cố Thanh Khê như thế nào? Hầu như chỉ nhận được câu trả lời, “Cậu ta á? Tao không dám nói lung tung.” “Bạn trai Thanh Khê à, ôi, tao cũng không biết nhiều lắm, rất bí hiểm.” “Từ Vi Vũ? Tao có quen đâu.”

Nguồn gốc của căn bệnh ấy là, có lần tôi và Vi Vũ cãi nhau, thực ra nguyên nhân chỉ bằng cái đầu móng tay: bất đồng quan điểm. Những lúc như vậy tôi thường không muốn cãi cọ nhiều, nói một lần không được thì biết ý tránh đi, tự mình nghĩ lại, đồng thời cũng để cho đối phương suy xét kĩ càng, nghĩ xong mới nói chuyện tiếp. Thế nên trong thời gian này cứ “của ai lo nấy” thôi.

Vì vậy, khi có ai hỏi tôi: “Từ thiếu nhà mày đâu?”

Tôi đều trả lời, “Dạo này đừng nhắc đến anh ấy nữa nhé, đang ‘chiến tranh lạnh’.”

Đó là lần đầu tiên chúng nó gặp phải tình huống này, sau vài phút ngỡ ngàng thì bắt đầu cùng tôi “chung mối thù”, quay sang bắt nạt Từ thiếu, chặn mọi đường tìm đến tôi (khi ấy còn chưa sống cùng anh).

Vậy nên khi đang ăn cơm với đám bạn, Vi Vũ gọi điện đến, chúng nó xung phong tra khảo giùm: “Anh là ai?” “Tôi chả biết đây là ai cả!” “Cố Thanh Khê đang chụm đầu tâm sự với một chàng nào đó rồi, anh tên là gì? Có chuyện cứ nói với tôi, tôi chuyển lời cho.”

Nghe nói lúc ấy Từ Vi Vũ ở đầu dây bên kia tuyên bố một câu, đại khái là: “Đừng để tôi biết các cô là ai, nếu không tôi sẽ lần lượt thực hiện nguyện vọng cho từng-người-một đấy!”

Về sau, một trong số đó ‘trúng chưởng’, ám ức: “Rõ ràng Thanh Khê là chủ mưu cơ mà...”

Vi Vũ “hừ” một tiếng, “Đối nội với đối ngoại giống nhau được à?”

9. Chương 13 - 14

Chương 13: Cảm ơn trời đã cho tôi kết duyên với cậu bé này suốt cuộc đời

#84

Gan của em trai tôi to đúng bằng con kiến. Hồi nhỏ, nó không dám ngủ một mình, nằng nặc đòi nhích chung phòng với tôi nên mẹ đành mua một chiếc giường tầng cho hai chị em.

Nhưng có ngủ cùng một phòng thì nó vẫn thấy sợ, nằm giường dưới, thằng nhóc luôn miệng: “Chị ơi, dưới gầm giường có con gì không hả chị?” Sau khi đổi chỗ, ngủ ở giường trên, nó lại lải nhải: “Chị ơi, hình như em thấy trên trần nhà có cái con gì í?”

Tối dẫn thằng bé đi chơi, nó nhất quyết phải nắm tay tôi bằng được mới dám cất bước, không những thế, trên đường đi còn phải “tâm sự”.

“Chị ơi, chị hát đi.”

“Hát bài gì?”

“Em dạy cho chị nhé!” Rồi nó hát, “Hai em bé, hai em bé, gọi điện thoại, này này này, cậu đang ở đâu? Ơi ơi ơi, tớ ở nhà trẻ.”

Đợi nó dạy xong, tôi hát lại cho nó nghe.

Đó là năm đầu tiên em trai đi học mẫu giáo.

#85

Có hè về quê, hoàng hôn, ngồi trên ban công tầng hai hóng gió, nó hỏi: “Chị ơi, kia là cái gì thế?”

“Là ráng chiều.”

“Thế cái dài dài trắng trắng đằng sau là cái gì?”

“Chắc là vệt khói của máy bay bay qua đấy.”

“Chị ơi, tối rồi kìa, sao Bắc Đẩu mà cô giáo nói ở đâu hả chị?”

Tôi tìm ngôi sao sáng nhất phía Bắc chỉ cho nó. Nó reo nhỏ: “Ồ, sao Bắc đẩu, sao Bắc đẩu!”

Khi đó nó mới năm sáu tuổi, tôi tầm mười ba mười bốn, nó chẳng biết gì, tôi nửa biết nửa không, nhưng chị và em vẫn luôn vui vẻ.

#86

Có ngày, thằng bé sang nhà bạn chơi, bị chó đuổi khóc lóc chạy về.

Hôm sau, nó đứng trước cổng chờ con chó kia đi qua, thấy cái là vội vàng đuổi theo, gào thét ra oai.

Rồi bức xúc: “Vào địa bàn của nó bị nó sửa, giờ qua địa bàn của em có dám há mồm nữa đâu, hứ hứ!”

Xem, có ai chấp nhặt với một con chó như thế không, đã thế còn đua đòi tranh chấp lại y như con chó ấy.

#87

Lên mười, trong khi những đứa trẻ khác mải mê chơi game, xem hoạt hình thì thằng nhóc này chỉ chăm chăm lo đi câu cá, cứ về nước là lại lăng xăng bám theo bác hàng xóm. Có lần, đang đọc sách ngoài ban công thì nghe tiếng thấy chân nó chạy huỳnh huých lên nhà, “Chị, xem cá em câu được này!” rồi vừa chạy ra chỗ tôi, máu mũi vừa chảy ròng ròng... Tôi hỏi sao lại chảy máu mũi?

Nó nghệt ra, rồi cười ngây ngô: “Em vui quá.”

Lần đầu tiên chảy máu mũi của cậu nhóc xinh xắn này không phải dành cho người đẹp nào đó, mà là dâng hiến cho một con cá to đứng bằng ngón tay, xem nó đi...

#88

Em trai tuổi chó. Trong mắt tôi, dù có hơi nghịch ngợm nhưng bản tính nó rất hiền lành và nghe lời, giống như một chú chó trung thành vậy. Nhưng mọi người, gồm cha mẹ, họ hàng, kể cả bạn bè của nó, của tôi, hay những người mới chỉ vài lần gặp gỡ đều nhận xét rằng, nó quá kiêu ngạo, coi trời bằng vung.

Tôi khó hiểu, “Chẳng lẽ vì chị nhìn em nên thấy khác mọi người sao?”

Bạn trai cười, nói: “Nó với em là ngoan như chó Bắc Kinh thật, nhưng với người ngoài thì 100% biến thành chó sói! Ngứa mắt ai thì cắn người đó, cắn xong còn phải để lại một câu, cắn mi là vì chó sói ta nể mặt mi đấy! Câu ‘Lườm ai người đó mang thai[1]’ trên mạng sang cậu ấm ấy thì phải đổi thành ‘Cắn ai người đó lây bệnh dại’ mất.”

([1] Một icon trên QQ.)

“...”

Nhớ có Tết, chị họ hàng xa đến nhà chơi nhận xét, “Người khác đụng vào nó, vuốt ve kiểu gì cũng xù lông, em đụng vào nó, có xoa thành lông chó thì cũng là âu yếm.”

#89

Tết âm năm ngoái, thằng bé về nhà, tôi đưa nó đi gặp bạn bè cấp ba (mấy ngày mới về tôi đi đâu nó cũng dính theo), bạn tôi hỏi nó, “Em trai, đồ ăn ở nước ngoài có đắt không?”

Nó trả lời: Chị đoán đi.

Đối phương hỏi: “Không đắt?”

Nó đáp: Chị đoán sai rồi.

...

Tuy vậy thằng bé vẫn rất nổi tiếng trong đám bạn tôi.

#90

Nó có khá nhiều tật xấu, ví dụ như trước khi đi tắm, thường vắt quần lót lên vai, thông báo, “Em đi tắm đây!”

Cứ nhìn nó tôi lại thấy buồn cười: “Tắm thì tắm sao phải vắt quần lên vai.”

Nó trả lời: “Thế đã là gì, em có một thằng bạn người Tây Ban Nha, nó phải đội quần lót lên đầu mới vào phòng tắm. Tắm xong mặc quần lót bên dưới rồi ra ngoài!”

Những người này... chui từ đâu ra vậy?

#91

Có lần tôi đi xe bus với nó, lúc đang đợi xe có người chụp ảnh tôi, tôi rất ngạc nhiên, và có hơi giật mình, vì thứ nhất, tôi không xinh, thứ hai, tôi không phải người lập dị! Vậy mà còn được người ta chụp ảnh?

Em trai phản ứng trước, đứng lên chỉ vào chàng trai kia ầm ĩ: “Anh làm cái gì đấy? Chụp ảnh chị tôi?? Xóa ngay!”

Chàng thanh niên ấy ăn mặc chỉnh tề, âu phục giày da hàng hiệu, nhưng nói năng chẳng mấy lễ độ, “Ai thèm chụp chị cậu! Tôi chụp phong cảnh đấy, có sao không?”

Em trai thuộc tuýp người nóng tính, bắt đầu tuôn rào rào một tràng tiếng Anh, nhưng gào cả buổi mới nhận ra người ta không hiểu = =! Bắn sang tiếng Trung: “Rõ ràng tôi thấy anh chụp ảnh chị tôi mà! Xóa ảnh ngay! Nếu không tôi gọi chú tôi đến, chú tôi là cục trưởng Cục cảnh sát đấy!”

... Sao nghe câu này giống như cha tao là Lý Cương[2] thế?

([2] Một sự kiện phát sinh từ tai nạn giao thông xảy ra vào tối 16 tháng 10 năm 2010, tại khuôn viên trường Đại học Hà Bắc, thuộc thành phố Bảo Định, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc, khi một chiếc ô tô Volkswagen Magotan màu đen húc phải hai sinh viên tại 1 ngõ hẹp. Tai nạn khiến cho cô Trần Hiếu Phụng, 20 tuổi, sinh viên từ Thạch Gia Trang bị thương nặng rồi chết tại bệnh viện, nạn nhân còn lại là Trương Kinh Kinh, 19 tuổi, bị gãy chân trái. Người lái xe trong tình trạng xỉn rượu là Lý Khởi Minh, ngay sau khi gây tai nạn đã trốn thoát khỏi hiện trường để chở bạn gái mình về khu ký túc xá nữ. Sau đó Lý bị các nhân viên bảo vệ ở trường bắt giữ, nhưng anh ta phản ứng lại và nói: “Cứ kiện đi nếu dám. Cha tao là Lý Cương”.)

Vụ việc gây nên làn sóng phẫn nộ trên các diễn đàn liên mạng của Trung Quốc. Người ta tìm hiểu và biết được Lý Cương là Giám đốc Công An của thành phố Bảo Định. Bốn ngày sau vụ việc, một cuộc thi làm thơ online với đề tài “Ba tao là Lý Cương” đã được tổ chức bởi Piggy Feet Beta, một blogger nổi tiếng ở Trung Quốc. Cuộc thi đã nhận được hơn 6000 bài tham gia, và cụm từ “Ba tao là Lý Cương” đã trở thành câu khẩu hiệu phổ biến trên các diễn đàn internet Trung Quốc. Câu nói cũng được đưa vào các bài hát, trở thành câu cửa miệng có tính châm biếm trên mạng.)

“Xóa thì xóa! Được chưa!”

Em trai nhìn người ta xóa hết ảnh vẫn chưa hết tức, lườm bà lườm bầu tiếng Anh, đại ý là: “Coi như anh thức thời, nếu không tôi đập vỡ điện thoại anh cho xem.”

So ra thì tôi thật quá dễ tính.

Một lúc sau yên vị trên xe bus, tôi nghĩ lại, hỏi nó: “Chú em là ai thế?”

Em trai: “Em nói đùa anh ta thôi!”

#92

Đầu năm 2008 tôi bị tai nạn giao thông, khi ấy không có cha mẹ bên cạnh, 120 đến bệnh viện tôi đã hôn mê, phải ở trong viện gần nửa năm. Mẹ biết tin vội vàng về. Lúc đó có rất nhiều bạn bè, người thân đến thăm nhưng vì vết thương ở chân quá đau, tâm trạng sa sút nên tôi rất thờ ơ.

Khi ấy em trai cũng bay về, nó thủ thỉ, chị, nếu chị không đi được thì em đẩy xe lăn cho chị nhé, đẩy cả đời luôn có được không!

Mất tôi đồ bưng, biết bao chuyện xúc động hay biết ơn đều từ cậu em nhỏ hơn tôi rất nhiều này dành tặng.

Nửa cuối năm 2008 tôi xuất viện. Hôm ấy, mẹ thì thăm với tôi: “Những ngày con nằm viện, hôm nào em con cũng trốn trong phòng khóc một mình.”

Tôi nhìn cậu bé mười lăm tuổi nhảy nhót phía trước, thầm cảm ơn trời, cảm ơn vì đã cho tôi kết duyên một đời với nó.

Một ngày nào đó của một năm nào đó, nhận được điện thoại quốc tế từ em trai: “Chị ơi, em mơ thấy chị đấy. Mơ được chị phơi chăn nên ngủ ngon dã man.”

Chương 14: Mùa hè thứ hai

#93

Lại một mùa hè, đầu tháng bảy, đi đón em trai (cũng coi như là chuyến du lịch cho năm nay).

Gần nửa năm không gặp, cậu em lớn tướng đã nhuộm tóc màu cà phê, tóc nó vốn hơi xoăn xoăn từ nhỏ, giờ kết hợp với kính râm đúng thành một con tắc kè hoa.

Thằng nhóc hí ha hí hửng đưa tôi đi chơi khắp nơi, bạn trai cũng đi cùng nhưng hầu như toàn nghịch điện thoại.

Mấy lần em trai quay lại nhìn, hỏi tôi: “Chị, anh ta đến để du lịch hay đến để chơi game đấy? Balabala! (vô số từ đồng nghĩa với ‘không biết thưởng thức cảnh đẹp’ vân vân)”

Anh nghe thấy, không buồn ngẩng lên, “Những cảnh này gia xem chán rồi.” (Ngân nga theo giai điệu một bài hát nào đó)

Em trai: “Thế anh đến làm gì? Thà đừng bám theo còn hơn!”

Bạn trai liếc tôi một cái, “Anh tới thăm vợ.”

“...”

Em trai xoa xoa tay, “Cái gì anh cũng nói được à! Lạnh chết đi được! Ô, nổi cả da gà này!”

Bạn trai vẫn bình tĩnh: “Nổi da gà liên quan gì đến anh. À đúng rồi, thấy facebook em bảo có bạn gái? Công khai như thế không sợ chị em phản đối yêu sớm à?”

“...”

“Là bạn nữ! Bạn nữ! Anh không nhìn thấy chữ ‘tính’ à?”

“Ồ, hóa ra là có cả ‘tính’[1] nữa cơ đấy...”

([1] Bạn nữ = Nữ tính bằng hữu. Chữ ‘tính ()’ theo nghĩa của em trai là “giới tính”, còn theo nghĩa là Vi Vũ là “tình (tình dục)”.)

Tôi: “...”

Đấy mới là ngày đầu tiên.

Mấy ngày sau còn kinh khủng hơn nhiều, không hôm nào là không cãi nhau ỏm tỏi.

#94

Ngày về, đâu đâu cũng thấy lịch bay bị hoãn.

Trong sân bay, em trai buồn bã nhìn trời qua kính thủy tinh: “Máy bay bị hoãn như những thiên thần gãy cánh vậy!”

... Trường nước ngoài của nó học internet trong nước à?

#95

Ngày đầu tiên về.

Tôi ở nhà với em trai, nghe nó lú lú nói nguyên một ngày. (Thấy hơi xúc động)

Cuối cùng em trai làm nũng: “Chị, tóc em thế này là gọn gàng sạch sẽ lắm rồi, chị đừng bắt em đi cạo trọc nữa nhé, nhé nhé nhé?”

Tôi bảo ừ.

Nó mất chữ A mồm chữ O, “... Dễ thế thôi á? Sao trước kia chị bắt em phải năn nỉ bao lâu liền? Khát nước chết đi được!”

... Xúc động đến nỗi không sót tí nào.

Gần tối, em trai bám gót hỏi tối nay ăn cơm ở đâu?

Tôi trả lời: “Hôm nay Từ Vi Vũ bảo anh ấy mời.”

Em trai nghe vậy cắt húng, “Sao anh ta phải mời?!”

Đúng lúc ấy Từ Vi Vũ đi vào, cười tủm tỉm: “Nếu em chủ động nhiệt tình như thế thì em mời nhé?”

Tôi thấy có mùi thuốc súng quanh quần đùi đây, vội vàng nói: “Chị mời.”

Tối, tôi lái xe đưa cả ba ra ngoài.

Em trai ngồi trên xe lái nhải, “Xe chị tôi lái, cơm chị tôi mời, Từ Vi Vũ, anh không thấy xấu hổ à?”

Vi Vũ: “Sao phải xấu hổ? Chúng ta đều là người của chị em hết mà.”

“...”

Cãi nhau cả một đường.

#96

Em trai về nhà là chẳng ngồi yên được bao lâu, không ồn ào muốn đi xem phim thì cũng là đòi đi đá bóng, bơi lội.

Một hôm mẹ tôi nói: “Tính tình chị em mày đúng là khác xa nhau. Chả mấy khi mẹ đuổi ra ngoài chơi mà chị mày chịu đi vui vẻ, suốt ngày cứ ru rú trong nhà.”

Vi Vũ gật đầu đồng ý: “Thanh Khê rất dịu dàng.”

“Đúng đấy, hai chị em nó cứ trông đánh xuôi, kèn thổi ngược.” Rồi mẹ tôi bắt đầu lấy dẫn chứng chứng minh, “Nếu điều khiển TV rơi, con trai nhìn thấy sẽ nhặt lên, để nghiêm chỉnh trên bàn, còn con gái chỉ liếc qua chứ không nhặt, cùng lắm thì nói ‘Mẹ, nếu mẹ muốn xem TV thì điều khiển ở đây’ rồi chỉ ra chỗ đó.”

Tôi...

Vi Vũ nhin cười: “Hình như Thanh Khê... hơi cầu thả.”

Thực ra chỉ là tôi thấy nó già rồi, cứ để nó nằm trên mặt đất là giảm được bao nhiêu phần trăm tỷ lệ rơi hỏng đấy chứ. Tất nhiên số người đồng ý với quan điểm này không nhiều...

#97

Tối, ngồi trên sofa xem TV với Từ Vi Vũ và em trai.

Em trai: “Chị, tóc chị rụng kinh quá.” Nói xong nó nhặt mấy cọng tóc trên ghế làm bằng chứng.

Tôi bật lại theo bản năng: “Sao em biết là của chị?”

Bỗng nhiên Từ Vi Vũ cười nói: “Thanh Khê, không ngờ cũng có lúc em tiểu bạch thế. Nhìn chiều dài thôi cũng đủ biết là của em rồi.”

Chậc... được rồi. Cơ mà hai người này biết đồng tâm hiệp lực từ bao giờ vậy?

Cuối cùng chưa chờ tôi đặt câu hỏi, em trai đã nổi đóa, “Ai bảo anh chị tôi tiểu bạch? Anh trắng (bạch) thì có, cả nhà anh... anh trắng nhất!”

Vi Vũ “Chậc” một tiếng nói: “OK, anh trắng, em đen được chưa, nào, tiểu Hắc, đi lấy cho Bạch gia chai nước nào.”

“...”

Tôi tiên tri được sắp có cãi nhau ở đây, chuẩn vào phòng sách bật máy tính.

Một lúc sau, Vi Vũ gật gù đắc ý đi vào, giơ tay mách tội: “Con sói này không cãi lại được thì quay sang cắn người này, có lớn mà không có khôn.”

Tôi hỏi nó đâu?

Vi Vũ trả lời: “Giám ngoài cửa, anh bảo nó có chuyện gì thì nhắn tin.”

“ ... ”

#98

Hè năm nay rất nóng, tôi bị cảm nắng một lần. Hôm sau đi cạo gió với em trai, cạo xong ra ngoài, nó soi gương thấy người mình đầy vết hồng thì mặt nhăn tít lại rồi thốt lên một câu, “Giờ thì ông mặc áo lót ra đường gặp người kiểu gì đây.”

“ ... ”

Đêm về nhà, Vi Vũ nhìn lưng tôi, chậm chạp nói, “Dù em có thành thế nào thì anh vẫn chấp nhận được.”

Tôi nghĩ trong lòng, còn trở về bình thường được anh đã bắt đầu ghét rồi, sau này mặt mũi xấu xí thật thì còn ra sao nữa?

Đang định vặn hỏi thì nghe thấy anh thở dài thườn thượt, tỏ vẻ rất đau buồn: “Xem ra anh trúng độc hết thuốc chữa rồi, hà hà.”

“Hà hà” của anh làm tôi không biết nên tức hay nên cười.

#99

Nghe em trai nói chuyện điện thoại với bạn, liến thoắng Anh Trung lẫn lộn, thỉnh thoảng còn bắn một câu “U are so two!” Mới đầu tôi còn không hiểu, về sau nghe nó nhắc lại mấy lần mới phản ứng kịp. Đúng là bó tay với nó, mới về đã học xong câu “Mày ‘hai[2]’ quá!” đây rầy trên mạng rồi, lại còn dịch sang tiếng Anh mới lăm chuyện. Dùng lăm hóa nghiệm, ngoài tôi ra, cứ thấy ai là phải làm một câu, bạn trai cũng không ngoại lệ, vừa mở cửa ra, em trai đã bĩ ổi nói, “Hi, U are so two.”

([2] Một từ phổ biến trên mạng, có nghĩa là ngốc nghếch, ngu,...)

Bạn trai liếc nó một cái, lạnh nhạt đáp: “U too.”

Ông cha ta nói “Giừng càng già càng cay” có sai bao giờ.

#100

Tối, em trai bật ba chiếc máy tính. Tôi vào phòng sách thấy thế đứng ngẩn tò te một lúc mới mắng: Em làm cái gì thế, mở những ba cái máy tính liền? Quá tốn điện.

Em trai trả lời: “PC em đang chơi game. Tiểu A nhà em để xem phim. Laptop Đài kia mẹ bảo tốc độ chậm quá nên em sửa ẹ.”

Vi Vũ bước vào thấy cảnh này, “Sao đây? Quỷ sứ đổi nghề làm hacker à?”

Em trai: “Ai cần anh lo!”

Vi Vũ mỉm cười: “Ai lo cho em, anh đang chế giễu đấy chứ.”

“ ... ”

#101

Hồi lâu lầu lầu lâu, ngồi nói chuyện với bạn bè, nhắc đến mười hai chòm sao.

Bạn: “Em mày là Xử Nữ à? Có ‘ngang’ lăm không?”

Tôi: “Nó là Bạch Dương.”

Bạn: “Chậc.”

Tôi: “Nói thế, người yêu tao là Song Tử, tao là Thiên Yết... có vẻ không hài hòa lắm.”

Bạn: “Không hài hòa chỗ nào? Trên giường?”

Tôi: “Tao mới đọc trên Baidu, buồn cười lắm. Trích này: ‘Hai người (Thiên Yết và Song Tử) thường bị ảnh hưởng bởi các nhân tố bên ngoài khi quan hệ. Nếu cả hai thoải mái, làm việc sẽ vui vẻ. Nếu cãi nhau, thường ‘chuyện ấy’ sẽ biến thành đấu trường so tài tranh đua, đôi khi không xử lý tốt có thể sẽ tạo ra khuynh hướng bạo lực và sử dụng vật gây kích thích như rượu bia, thuốc lá,... cho Thiên Yết’ Thế có nghĩa là... nếu quan hệ không hài hòa, tao sẽ say rượu, hút thuốc, và bạo lực gia đình??”

Bạn: “Phì ha ha. Cho tao gửi lời cảm thông sâu sắc đến Từ thiếu nhé... Ha ha ha ha ha.”

Tôi lau mồ hôi: “Say rượu, hút thuốc, và bạo lực gia đình... như kiểu chị cả xã hội đen bao nuôi mặt trắng ấy.”

Bạn: “Hay phết, đàn chị xã hội đen VS mặt trắng nhỏ[3], sau này mày viết một truyện kiểu thế đi!”

([3] Tiểu bạch kiểm, ý chỉ những chàng trai trắng trẻo, thư sinh thường mang nghĩa châm chọc)

Tôi im lặng thật lâu.

Lát sau, bỗng đọc được, chòm sao hợp nhất với Song Tử là... Bạch Dương.

Tôi cười bò: “Cái này còn buồn cười nữa! ‘Bạch Dương (em trai) và Song Tử (bạn trai) là một cặp đôi lí tưởng. Song Tử thuộc khí, Bạch Dương thuộc lửa đều là chòm sao dương tính, vị trí, góc sắp xếp không kị; cá tính và cách hành động khá giống nhau, dễ yêu thích, thu hút đối phương. Bạch Dương thích những thứ mới lạ, hay thay đổi, không chấp nhỏ nhặt, không ngang bướng, biết giữ quy tắc, rất hợp gu Song Tử, có thể thúc đẩy bước phát triển mới. Có điều về phương diện suy nghĩ, tốc độ của Song Tử quá nhanh, Bạch Dương đuổi theo sau rất vất vả, dễ làm cho Bạch Dương thành núi lửa phun trào.’”

Bạn: “Phì... Nói thế hai người họ là một đôi hả?”

Tôi: “ ‘Bạch Dương và Song Tử có thể yêu từ cái nhìn đầu tiên, và yêu say đắm. Họ không nghĩ đến tương lai, không muốn phí thời gian tính toán cái kết của cuộc tình này là HE hay BE’ Hóa ra hai người họ là một đôi, mà tao là chị cả xã hội đen... chắc cuối cùng chỉ có đường bị ám sát.”

Bạn: “Hay quá! Mà không được, hai người họ là tiểu công với tiểu thụ! Rồi mày là thế lực hắc ám ngăn cản tình iu đôi lứa! Chị cả xã hội đen không chiếm được tiểu công nên đã bạo lực gia đình!”

Tôi: “...”

Nó ảo tưởng siêu happy, “Vận dụng hết sáp nến, roi da, chuông đồng ấy...”

Tôi: “Tao thấy thà tác thành cho bọn họ rồi đi cướp địa bàn gây dựng sự nghiệp còn hơn.”

Nó cười âm ỉ.

Về sau Từ Vi Vũ đọc lại đoạn này, hỏi: “Người yêu em là Song Tử?”

Tôi nghi ngờ: “Anh không phải là Song Tử á?” Tính cách chia rõ ràng thế mà.

Vi Vũ hít một hơi, cắn răng nhả từng chữ: “Anh, là, Xử, Nữ!”

“...”

Thôi, thế là giấc mơ lí tưởng của ai đó với ai đó đi về nơi xa vời rồi.

#102

Nửa đêm, em trai gõ cửa phòng tôi, mở hé hé ra một tý rồi thò đầu vào, thấp giọng hỏi, “Chị, em xuống nhà, chị có cần mua đồ giúp không?”

Tôi chưa hiểu lắm, hỏi: “Đồ gì?”

“Ăn.”

“... Giờ mấy giờ rồi?”

“Rạng sáng.”

“... Không cần.” Nghiêng đầu ngủ tiếp.

Từ Vi Vũ nằm cạnh cũng bị đánh thức, khó chịu: “Nó cố ý hay mộng du thế không biết?”

Chỉ hai phút sau, có một bàn tay mò mẫm trên lưng tôi... tôi mở mắt, hất bàn tay ấy ra, “Anh làm gì đấy?”

Vi Vũ cuộn trong chăn cười: “Mộng du.” Rồi nghiêm túc nói: “Thanh Khê, khi ai đó đang bị mộng du, em không được đánh thức bất ngờ như vậy!”

“...”

#103

Từ Vi Vũ đi miền Nam còn mẹ tôi về quê.

Tối, tôi và em trai ngồi trước bàn ăn.

Em: “Chị, vùng Giang Chiết chắc chẳng có ai sống khổ sở như nhà mình đâu nhỉ?”

Tôi: “Hử?”

Em trai đau đớn: “Sáng chị em mình ăn cháo trắng với dưa chua, trưa cháo trắng với đậu nhự, tối cháo trắng với xì dầu...”

Tôi cũng buồn lắm chứ bộ.

Không có xe đi lại bất tiện, lại thêm cái thời tiết kinh khủng chẳng muốn ra ngoài. Tất cả đã tạo nên hoàn cảnh hiện giờ.

Bài học rút ra: trong nhà luôn luôn phải có một người biết nấu cơm - nếu không những người còn lại sẽ rất khổn khổ.

Cuối cùng tôi và em trai không chịu nổi cháo trắng mì tôm nữa, hôm sau ra ngoài ăn, tiện mua ít đồ.

Lúc chờ xe bus, nắng nóng gần chết chẳng thấy ma nào, đợi mãi mới thấp thoáng một chiếc xe con nghênh ngang đi qua.

Em trai: “Chị đuổi chân ra ngoài đi?”

Tôi: “...”

Em trai: “Ở nước YYY toàn thế.”

Tôi: “... Đây là Trung Quốc.” Thò chân ra chỉ có người cười vào mặt cho thôi.

#104

Tối, em trai đang nghịch máy tính bỗng chạy ra tí tởn: “Chị, ở Anh có biến động!”

Tôi “hmm”. Thấy nó hỉ hửng mãi mới nói: “Em làm sao thế?”

Nó vừa xoa tay vừa về chỗ, cười thâm thúy, “Không biết trường em có kéo dài kỳ nghỉ không, ha ha, ha ha...”

Tôi gọi nó lại kể: “Vừa nãy một chị nhìn thấy tin ấy hỏi thăm xem em đã về trường chưa? Quan tâm em lắm đấy.”

Em trai vừa thấy có người đẹp hỏi han, vội vàng: “Thật á? Ai ai ai?”

“Nó còn bảo đêm qua mơ thấy em cơ.”

Em trai then thùng, “Chị nói thật không đấy?”

Tôi nói thật mà, “Nhưng em bé quá, chắc nó không để ý đâu.”

Thằng bé ngẩn ra rồi nhăn nhó vào phòng sách, “Thế mà còn mơ thấy người ta...”

#105

Một hôm bỗng nghĩ đến, gọi em trai vào hỏi thành tích năm nay, nó trả lời: “Mấy cái thành tích ấy không quan trọng, quan trọng là ở kiến thức mỗi người tiếp thu và học tập!”

“...”

#106

Em trai về mới được gần nửa tháng mà bố đã giục mấy lần nên nó phải sang Anh sớm hơn dự kiến.

Một phút trước khi lên xe ra sân bay, cậu em quý hóa vẫn còn dính lấy máy tính chơi sủng ống, đeo tai nghe, gác chân, miệng la hét ầm ĩ: “Mày bị ngu à? (Are u stupid?) Bắn đi chứ! (Fire!) Tao phải đi giờ đây! (No time!)”

“...”

Vĩ Vũ đứng lắc đầu cảm thán: “Đúng là trời rộng lắm kẻ tài.”

Về sau, ở sân bay.

Trước khi lên máy bay, nó ngoái lại nhìn bọn tôi, bi tráng: “Em đi đây! Nửa năm sau quay lại quyết vẫn là một đấng anh hào!”

Thằng nhóc này ghét về trường đến mức nào vậy.

10. Chương 15

Chương 15: Trước khi cưới: Anh đẹp thì có đẹp nhưng quá “cặn bã”

#107

Đại khái Từ Vi Vũ là quân nhân (người trong quân đội), nhưng thuộc bộ phận nghiên cứu.

Sau khi em trai về trường, nhà cửa yên ắng hẳn (mẹ tôi cũng đi cùng).

Giữa trưa Vi Vũ gọi điện thoại hỏi tôi, “Em đang làm gì đấy?”

Tôi trả lời, “Đang định nghỉ trưa. Còn anh?” Đau chân xin phải nghỉ một tuần.

Vi Vũ: “Đang họp.”

Tôi lau mồ hôi, “Thế mà còn gọi điện cho em?”

Anh đáp, “Nghỉ giữa giờ. Tâm sự với anh týt.” Rồi Vi Vũ bắt đầu kể lể buổi họp buồn tẻ ra sao, balabala, cuối cùng chốt lại một câu: Hôm nay họp hội nghị nhân viên, nhìn một vòng anh đẹp trai nhất!

Tôi nghe xong câu cuối là câm bặt, hỏi: “Cả buổi họp anh nghĩ được mỗi thế thôi à?”

Anh cười nguy hiểm, “Không, anh còn nghĩ đến vài chuyện nữa.” (giọng điệu có vẻ rất sâu xa)

“...” Lại còn có tư tưởng không đứng đắn ==

Đang định nói tiếp thì nghe thấy bên kia có người gọi, “Từ thiếu, vào họp kìa, đang nói chuyện với ai thế? Cười rõ nguy hiểm!”

“Đang tâm sự với vợ, lượn đi.” Vi Vũ quay lại nói với tôi, “Ôi, anh phải vào rồi đấy. Hôm nay họp về tên lửa XX. Tức là loại XXXX với loại XXX...”

Tôi vội vàng ngắt lời: “Những chuyện ấy là cơ mật không được nói cơ mà!”

Vi Vũ cười: “Không sao đâu, anh có nói em cũng chẳng hiểu.”

Người đầu thế không biết?

#108

Đang xem biên lai thu tiền phạt trên mạng, tự nhiên thấy mình có hai lần vượt quá tốc độ. Mà thời gian thì vào lúc tôi không đi.

Vi Vũ thích phóng nhanh (hoặc thà không lái luôn) - bệnh chung của phái mạnh: thích đua tốc độ, nhưng kiểu gì thì kiểu, phóng quá nhanh cũng dễ làm người ta lo lắng.

Thế nên bạn trai bị cảnh cáo: “Anh có hai giấy phạt. Lần sau còn đi nhanh là em giận thật đấy.”

Vi Vũ ngẩn ra rồi nghiêm nghị thề thốt: “Từ nay chắc chắn anh sẽ không dính giấy phạt nữa.” Đây là chuyện của hứa hẹn.

Còn về thực hiện, ngày hôm sau, tôi thấy anh đang nghiên cứu một tờ giấy gì đó, ngó qua thì là vị trí sắp xếp đèn giao thông trên các tuyến đường và những nơi đặt máy đo tốc độ ngầm!

Đầu đầy vạch đen[1].

([1] Thường có trong truyện tranh, gần giống như __- |||, chỉ trạng thái bất đắc dĩ.)

Tôi hỏi, “Anh lấy cái này đâu ra thế?”

Vi Vũ cười ha ha, “Từ một thằng bạn đấy, tình yêu, chắc chắn sau này anh không bao giờ bị phạt nữa cho xem.”

Cái này... có “đầu xuống đất, cật lên trời” quá không?!

#109

Những chuyện tương tự như vậy anh làm không hề ít, ví dụ như đi trên đường cao tốc, GPS liên tục cảnh báo: Bạn vượt quá tốc độ, bạn vượt quá tốc độ...

Tôi: “Anh không để cho nó im lặng được một tý à?” Ý tôi là đừng vượt quá tốc độ nữa.

Vi Vũ ừ một tiếng rồi với tay tắt GPS đi

“...”

#110

Ra ngoài, thỉnh thoảng Vi Vũ hay mặc quân phục (khi vừa họp hội nghị xong, đến thẳng đây đón tôi). Thường thì những lúc như thế, ví dụ như khi xếp hàng mua súp mang về, luôn có người chủ động nhường chỗ cho anh. Có lần tôi cảm thán, “Anh được đối xử như người khuyết tật ấy.”

Anh nghĩ một lúc rồi chỉ vào tôi, dối: “Em kỳ thị anh đấy à!”

“...” Người khuyết tật là một trong những người tôi tôn trọng nhất. Cuộc sống của họ khó khăn hơn người bình thường rất nhiều, và cũng giàu nghị lực hơn người bình thường rất nhiều. Tôi trả lời: “Em nói thế là còn đề cao anh quá ấy. Anh tay chân đủ cả, mặc mỗi bộ quân phục thôi mà cũng có người nhường chỗ cho.”

Vi Vũ: “Làm quân nhân cũng khổ lắm chứ.” Sau đó thiếu gia ta bắt đầu kể lể con đường quân nhân gian khó ra sao, “Mặt trận đầu quân nhân tiên phong, nơi nguy hiểm nhất quân nhân xông pha, xảy ra tai nạn quân nhân chống đỡ, nằm gai nếm mật như cơm bữa, sinh lý tử biệt là lẽ thường tình, balabala...”

Chỉ cần đứng trong khu vực xếp hàng là có thể nhìn thấy một chàng trai cao to đẹp trai, mặc quân phục nghiêm chỉnh đang lái nhai như bà già.

Thực ra tôi cũng kính trọng các chiến sĩ Trung Quốc lắm chứ. Riêng anh thì... sống chung lâu mới biết, thật không kính trọng nổi. Chỉ là rất yêu thôi.

#111

Tôi là người không biết quản lý tài sản, hay nói cách khác là không biết giữ tiền. Vậy nên thường sống trong tình trạng không một xu dính túi.

Có lần đi xa tám ngày, khi về đếm trong ví còn gần \$100 và một ít nhân dân tệ. Nói chung là còn không đủ tiền thuê xe về nhà, trừ khi lái xe chịu nhận ngoại tệ.

Thế nên không thể không gọi điện thoại cho Vi Vũ, anh đang ở cơ quan (trước khi đi tôi đã nói là sẽ tự lực cánh sinh!), đồng chí Từ nhận điện thoại, vừa nghe xong lý do là bắt đầu cười âm ỉ: “Bảo em mang anh đi thì không mang, giờ không về được chứ gì, ha ha ha ha ha!”

Lúc đến đón tôi vẫn đang cười, “Ai bảo em không mang thẻ đi.”

Tôi buồn bã, “Ai biết châu Phi đắt đỏ thế.” Tính ra mua cái mũ cói để đội cũng tốn gần một trăm NDT, cuối cùng lại còn bị gió thổi bay = !

Vi Vũ vừa ôm vai tôi vừa thủ thỉ: “Em để anh lại ăn Trung thu một mình, giờ về nhà phải bồi thường đầy đủ đấy nhé!”

Tôi tặng lời: “Em mang đặc sản về cho anh đây này.”

Anh “chặc” một tiếng, “Thèm vào.”

Về đến nhà, ai đó bắt đầu lục lọi, “Đặc sản của anh đâu?”

Anh bảo không thèm cơ mà?

Vi Vũ: “Chỉ cần em mua là anh nhận hết, được chưa, lấy ra nhanh lên, mai anh mang lên cơ quan khoe!”

“ ... ”

Tôi mua, nói đúng ra là lấy... một nắm cát, đặt trong lọ nước hoa nho nhỏ mang từ nhà đi. Cứ tưởng bị chê, ai ngờ chả thấy nói gì, đã thế hôm sau thiếu gia nhà ta còn cầm lọ cát đến cơ quan khoe khoang khắp nơi thật. Chẳng hiểu anh khoe được cái gì với người ta thế không biết?

#112

Vi Vũ hẹn tôi đi gặp đồng nghiệp của anh, trước kia tôi toàn chối khéo vì thấy kể cả hiện tại hay tương lai thì tôi và các đồng chí ‘cơ quan’ anh rất hiếm khi gặp mặt, lại không có nhiều đề tài chung, dù đồng chí Từ có giải thích thêm bao nhiêu tôi nghe cũng không hiểu.

Lần này bị ép phải đồng ý vì mục đích “chính trị” (đi phát thiệp cưới). Nhưng tôi mới đi nước ngoài về, trở lại cơ quan làm việc bận tới cả mắt nên đến tận 6h chiều mới chạy được lấy người, đến nơi Vi Vũ hẹn đã muộn nửa tiếng.

Khi tôi mở cửa phòng bao, bên trong đang rất ồn ào.

Còn thấp thoáng có tiếng nói: “Từ thiếu, suốt ngày nghe chú mày khoe khoang vợ dễ thương đáng yêu thế nọ, xinh đẹp vô song thế kia! Đến giờ anh em mới được nhìn tận mắt một lần!”

“ ... ”

Có người thấy tôi mở cửa.

Tôi: “Xin lỗi, tôi nhầm phòng.”

“ ... ”

Hôm ấy, trong phòng bao, Vi Vũ cười như điên ôm tôi nói: “Vợ, hôm nay em then thùng thế!” Có người gọi tôi là chị dâu, có người gọi em dâu, thậm chí còn gọi luôn là người đẹp nên tôi hơi xấu hổ.

Khi ăn cơm, mọi người thấy Từ Vi Vũ “cướp” con tôm trong bát tôi mới phê bình, “Từ gia, mày thất đức quá, thích ăn thì tự mà gấp, ai lại giành đồ ăn trong bát vợ thế?”

Vi Vũ: “Mày biết cái mông! Cô ấy ăn là lên dị ứng ngay.”

“ ... ”

Tôi thích ăn hải sản nhưng cứ ăn là nổi mẩn, còn ngứa nữa.

Dẫu thế tôi nhất quyết không tin, rõ ràng trước kia ăn hải sản có làm sao đâu, tự nhiên lớn lên lại thành ra lắm bệnh lắm tật thế này.

Vậy nên bao giờ đi ăn tôi cũng gọi một ít hải sản, muốn chứng minh rằng dị ứng chỉ là chuyện rất tình cờ. Mỗi lần như vậy, Vi Vũ lại ngồi cạnh lặc đầu thở dài, “Em xem em có ngốc không? Lần nào ăn cũng dị ứng còn cứ hăng hái đi chịu khổ.” Nhưng Vi Vũ biết tôi chẳng thích ăn gì, chỉ một lòng yêu thương hải sản nên cũng không nỡ can ngăn, đành nói: “Thôi ăn đi, lát về anh đưa đi bệnh viện.”

Chẳng hiểu sao hôm nay nhất định không cho tôi ăn. Tôi rất buồn. Vì có người ngoài nên không tiện nói gì, đành mặc cả: “Chỉ ăn một con thôi, không sao đâu.”

Vi Vũ: “Không được, em sắp đến kỳ kinh nguyệt rồi.”

“...”

Anh hoàn toàn không sợ mất mặt, không-sợ-mất-mặt, KHÔNG SỢ MẤT MẶT à?

#113

Từ Vi Vũ nói chuyện về H trên mạng với bạn bè chẳng bao giờ tránh tôi.

Có lần một cậu bạn thất nghiệp, hỏi anh: “Từ gia, chú thấy anh đi đóng phim giường chiếu thế nào? Có kiếm được nhiều tiền không?”

Từ Vi Vũ thản nhiên trả lời: “Mày? Phim giường chiếu? Mày đóng vai giường hay vai chiếu?”

...

Đối phương giận quá hóa cười: “Từ Vi Vũ, bạn Thanh Khê nhà mày đâu, không cần mày nữa à? Ha ha ha ha có thấy đau đốn tiêu tụy không, có hận đời gặm giường trả thù xã hội không? Ha ha ha ha!”

Vi Vũ cười nói: “Ngày nào tao với Cổ Thanh Khê cũng lăn ga trải giường cả, mày bạn gái đâu chẳng thấy, thấy mỗi cái giường vậy, thôi cứ tự cung tự cấp tự hưởng thụ tiếp đi!” Không chờ trả lời, Từ Vi Vũ tắt máy tính, đứng bật dậy: “Thanh Khê, lăn ga trải giường!”

“...” Là anh ngày càng trẻ con hay ngày càng... lưu manh thế?

#114

Xem Từ Vi Vũ chat với bạn. Đại loại là cậu ta bị tổn thương tâm lý, cảm xúc không ổn định cho lắm.

Ai đó: “Anh Vũ, em đáng sợ lắm à?”

Vi Vũ: “Ừ.”

Ai đó: “Em SB[2] lắm à?”

([2] SB: Ngu ngốc)

Vi Vũ: “Ừ.”

Ai đó: “Thế giờ em phải làm sao đâyyyyy?”

Vi vũ: “2B continue[3].”

([3] Còn có thể hiểu là SB continue)

“...”

(Vốn 2B continue là To be continue, Từ Vi Vũ đổi nghĩa vô cùng thâm thúy!)

#115

Khi tôi nghịch máy tính, Từ Vi Vũ thường dính lấy sofa.

Nếu tôi đọc truyện thì anh hát: “Nỗi cô đơn, trống vắng, thất vọng của tôi bùng lên như lửa rừng cháy mãi...” (“Cô đơn” – Vạn Phương)

Tôi không chịu được ồn, quay sang xem phim. Anh lại hát tiếp: “Người có biết chăng, có hiểu chăng nỗi đắng lòng của đứa trẻ lang thang, không, người không biết cũng không hiểu, rằng đứa trẻ lang thang cũng cần được yêu...” (“Đứa trẻ lang thang” – Lữ Phi)

Tôi quay lại lườm một cái. Anh im lún. Rồi đứng dậy ra ngoài, không quên lẩm bẩm hát: “Suy cho cùng vẫn tại tôi yếu lòng, yếu lòng...”

“ ... ”

#116

Tối, hẹn Vi Vũ ăn mỳ ở cửa hàng nổi tiếng nhất trong thành phố. Tôi từng đi rất nhiều nơi nhưng chưa thấy ở đâu ngon bằng ở đây (nổi tiếng phải biết).

Nó gồm có một loạt tiệm mỳ dài nối đuôi, trang trí tương tự nhau, vô cùng giản dị, bình thường, bàn ghế đóng từ mười mấy năm trước nhưng lau dọn rất sạch sẽ.

Gần như nơi đây toàn các ông bà già, vừa ngồi ăn trong tiệm vừa nói chuyện phiếm, hơi ồn ào nhưng rất ấm cúng.

Tôi và Vi Vũ vào bữa một cửa hàng, gọi một bát mỳ thịt băm cải thìa to, hết năm đồng.

Khi đang ngồi chờ mỳ, có một đôi trẻ bước vào.

Cô gái vừa ngồi xuống đã lấy khăn tay trong túi lau bàn ghế cẩn thận, tay không may chạm vào mép bàn. Cậu trai hỏi cô ăn gì, cô gái trả lời, “Gì cũng được, em có ăn mấy đâu.” Rồi rút điện thoại ra chơi. Khi cậu bạn đi chọn mỳ, cô gái nghe điện thoại: “Chết mất, đưa tao đi ăn mỳ những mấy đồng một bát cơ đấy mà ẹ... Tới tao kể tiếp cho, cậu ta quay lại rồi, cúp nhé.”

Tôi huých Vi Vũ, hỏi anh, “Em mời anh ăn mỳ năm đồng, anh cảm thấy thế nào?”

Ai đó đang nghịch điện thoại, ngẩng đầu lên, mơ màng: “Cảm thấy gì?” Rồi bưng bưng hào hứng, mắt sáng long lanh hỏi: “Cho anh bát nhiều sườn hơn à?”

Đây rõ là... rất dễ nuôi, chỉ cần cho ăn no, thỉnh thoảng vứt vài miếng thịt là được!

#117

Hôm rồi đọc truyện, nam chính là côn đồ, đặc biệt nổi loạn, đọc rất thích, khi đọc xong tôi còn buột miệng: “Kể ra tìm bạn trai làm côn đồ cũng được đấy chứ, (*ảo tưởng*) Chàng trai siêu lạnh lùng đứng khoanh tay, miệng ngậm điếu thuốc hắt cảm nói ‘Cô ấy là của tao.’”

Vi Vũ: “Rồi sau đó được anh tận tay tiễn vào trại cải tạo.”

“ ... Ha ha ha ha.”

Không hiểu sao mỗi khi nhớ lại lời anh nói tôi thấy rất vui.

#118

Nếu có người đưa thuốc lá cho Vi Vũ, anh luôn nói: Không hút. (Không biết hút)

Đi tiệc, đang ăn nếu có ai rót rượu, anh sẽ từ chối: Đồ uống à, cảm ơn. (Không uống được nhiều rượu)

Vì thế, có người nói với anh, “Mày đàn ông đàn ông gì mà thuốc không biết hút, rượu không biết uống, thế thì còn làm ăn được gì nữa?”

Từ gia hờ hững thanh cao nói: “Tao ‘sắc’ được.”

11. Chương 16 - 17

Chương 16: Lời của “tôi”

#119

Trước kia, tình cảm giữa tôi và Từ Vi Vũ chẳng mấy nồng nàn. Chỉ thỉnh thoảng gặp gỡ, đi về cùng đường, mà thực ra đoạn đường ấy cũng không dài, ra cổng trường đi chừng 100 m đến ngã ba là đường ai nấy đi, cũng chẳng nói chuyện nhiều.

Về sau, có khi cùng lớp, có khi cùng trường khác lớp.

Lúc ấy nào có thấy đặc biệt gì đâu, cùng lắm là... thân thiết hơn bạn bình thường một tí tẹo.

Lên cấp 3, Vi Vũ nói rằng anh sắp đi nước ngoài, tôi hơi buồn thật (mà nghĩ lại, tôi có thể nói gì, làm gì được đây). Chẳng lẽ nào chẳng vậy, đi nước ngoài thì đi nước ngoài.

Khi ấy tôi nghĩ mình cũng không buồn bã lắm, ngược lại, anh có vẻ khá khó chịu.

Vẫn nhớ, ngày anh đi, tôi không ra tiễn, thậm chí cả hè năm ấy còn chẳng thấy bóng dáng anh.

Sau khi anh đi.

Có lần, tôi kéo em trai đi hát, không hiểu sao đang hát thì nước mắt tuôn rơi. Tới khi đó tôi mới nhận ra rằng, ừ, anh đã đi thật rồi. Giống như một người bạn luôn ở bên từ nhỏ đến lớn, cứ thế mà biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Hồi bé, Vi Vũ học đàn violin, tôi học vẽ - nhưng không đẹp cho lắm, và Vi Vũ đàn cũng chẳng mấy hay.

Nhưng so với thẩm họa thể dục thì ít ra Từ Vi Vũ còn có tí tế bào âm nhạc, chắc cũng có thể tạm gọi là một cậu bé tài hoa.

Sau khi đi nước ngoài, mỗi khi gọi điện thoại cho tôi anh đều “bắt tiền” trước.

Câu đầu tiên luôn là, “Tớ nạp tiền cho cậu rồi, cứ nói chậm chậm thôi nhé.”

Anh ở đó rất cô đơn, tôi cảm thấy thế. Cảnh vật nơi đây quá đổi thân quen, đường sá thuộc nằm lòng, xung quanh còn có bạn bè, người thân. Còn anh, anh ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Anh nói nhớ tôi, tôi thấy cảm động, cũng thấy đau lòng.

Khi ấy nghĩ rằng, ôi, đúng là đồ ngốc. Làm tôi đau lòng.

Có lần đến nhà Lan Lan.

Gần nhà nó có một thị trấn nhỏ chuyên làm đàn violin, là quê hương của loại đàn này.

Khi đi qua chỗ ấy, nhìn nơi nơi bán đàn violin, tôi chợt thấy rất nhớ, rất nhớ một cậu bé.

Nhớ ngày nào anh còn đeo đàn đến lớp âm nhạc, đi qua cửa sổ lớp vẽ không bao giờ quên giơ đàn khoe khoang, chào: Tiểu Khê, tớ đi... học đàn violin nhé.

Và rồi tôi kéo Lan Lan vào, nói muốn mua một cây đàn violin.

Lan Lan nói không biết chơi đàn, kéo violin thì chẳng khác gì quỳ khóc sói gào, kinh lắm, hàng xóm mắng chết.

Nhưng tôi vẫn mua một chiếc, bày trong nhà làm đồ trang trí.

Có đôi khi, tôi nghĩ lại, về mình (mạch suy nghĩ hơi loạn).

Họ nói, tôi rất lạnh lùng với Vi Vũ.

Nhưng thực ra, tôi cũng nhớ anh lắm chứ.

Không biết có phải trùng hợp hay không mà... người nhà, em trai rồi Từ Vi Vũ đều đi nước ngoài.

Chỉ còn mình tôi ở lại... Một, hai, ba, bảy năm. Tôi từng rất cô đơn. Không hiểu sao còn có tư tưởng ngớ ngẩn rằng nước ngoài có gì hay mà những người tôi yêu đều ở đó.

Về sau, bốn năm đại học đã đánh thức tôi.

Để tôi quen những cô gái rất rất tốt, những người bạn của cả một đời.

Có lần đi biển với Lan Lan.

Sau khi ăn tối trong một quán nhỏ, chúng tôi dạo trên bờ. Gần đấy có vài người đang đốt lửa trại, cả nhóm nam nữ vây quanh, trong đó có một cậu bé, à không, phải là một chàng trai, đang kéo đàn violin tặng một cô gái. Mọi người ồn ào: đồng ý đi, đồng ý đi. Bỗng tôi thấy nhớ vô cùng cậu bé violin của mình.

Rồi anh trở về, hai năm sau, Vi Vũ cầu hôn, tôi đồng ý. Tựa như đã chạy hết một đoạn đường rất rất dài, rất rất mệt. Cuối cùng cũng chạm tới đích.

Và giờ, tôi đang nhặt cánh hoa tàn[1].

([1] Nghĩa là ‘ghi chép, nhặt nhạnh những câu chuyện xưa’, thành ngữ có nguồn gốc từ tác phẩm cùng tên của Lỗ Tấn.)

Chương 17: Một trăm câu hỏi

#120

Người phỏng vấn: T (Khụ khụ)

Người bị phỏng vấn: Từ Vi Vũ (V), Cố Thanh Khê (K)

1, Tên bạn là gì?

V: Từ Vi Vũ.

K: Cố Thanh Khê.

2, Tuổi?

V: 24 (mặt không đổi sắc làm tròn)

K: 2... 6, sau này phải nghe lời chị đấy.

3, Giới tính?

V: Sao anh phải trả lời những loại câu kiểu này?

K: Nữ. Đùng đổi chủ đề, giới tính của anh là gì?

V:...

4, Tính cách của bạn thế nào?

V: Tốt.

K: Bình thường, tạm tạm.

5, Tính cách của đối phương?

V: Tốt!

K: Bình thường, cũng được, thỉnh thoảng có cảm giác như tâm thần phân liệt...

V:... Bảo người ta là Song Tử cơ mà.

6, Hai người gặp nhau lần đầu tiên khi nào? Ở đâu?

V: Còn ở đâu được nữa? Mà em định hỏi mấy cái này làm gì?

K: Hỏi chơi, trả lời đi, khi nào? Ở đâu?

V:... Em cũng không biết à?

K:... Em quên rồi.

V:...

7, Ấn tượng đầu tiên khi gặp đối phương?

V: Rất xinh.

K: Anh ấy cũng thế.

V: Em có phải người không đấy?

K:...

8, Thích điều gì ở đối phương nhất?

V: Tính cách, bề ngoài.

K: Chọn đối tượng, không kinh khủng quá là được.

V: Anh không muốn trả lời.

K:...

9, Ghét điều gì ở đối phương nhất?

V: Người thân số một, bạn bè số hai, bạn trai số ba, mẹ kiếp!

K: = =! Nói bậy, tuy rất ít.

10, Bạn cảm thấy có hợp tính nhau không?

V: Cái gì cơ?

K: Câu này anh không trả lời cũng được.

V: Có chữ “tính”? Anh muốn trả lời, nó có nghĩa là gì?

K: = =! Nói chung là không phải nghĩa mà anh muốn.

11, Bạn gọi đối phương là?

V: Tiểu Khê.

K: Thường thì gọi tên.

12, Muốn được đối phương gọi thế nào?

V: Cục cưng.

K: Như thế là được rồi, đừng gọi mấy kiểu như cục cưng các thứ.

V:...

13, Nếu được chọn, bạn thấy đối phương giống con gì?

V: Ha ha, mèo chẳng?

K: Câu này... khi thì như sói, khi thì như thỏ.

14, Nếu muốn tặng quà cho đối phương, bạn sẽ tặng?

V: Em muốn được tặng quà? Thích cái gì?

K: Em chỉ hỏi thế thôi.

V:...

15, Nếu được tặng quà, bạn muốn được tặng gì?

V: Oa, anh được chọn thật á?

K:... Cũng chỉ hỏi thế thôi.

V: Anh không muốn làm nữa.

K:...

Hơn năm phút sau.

16, Bạn không thích điểm nào ở đối phương? Thường là vì chuyện gì?

V: Được nói thật không?

K:... Được.

V:... Đằng nào cũng chẳng cần, chỗ nào anh cũng yêu hết hí hí.

K:...

17, Nhược điểm của bạn là?

V: Em đang điều tra cái gì thế?

K: Hỏi linh tinh thôi.

Anh ấy hay luyên thuyên, toàn những câu chẳng liên quan.

V: Đây gọi là... ý thức cảnh giác cao!

18, Nhược điểm của đối phương?

V: (liếc K) Không có.

K: Nói lắm.

V: Không có mà!

19, Đối phương thường làm gì khiến bạn không vui?

V: Thỉnh thoảng có, à cũng không, bé tẹo tèo tèo ấy mà, với lại anh rộng lượng lắm.

K: Những lúc thế này.

20, Bạn thường làm gì khiến đối phương không vui?

V: Anh có á?

K: Không biết (trả lời câu hỏi)

21, Hai người đang trong mối quan hệ như thế nào?

V: Quan hệ ha ha.

K: Rất tốt.

22, Lần đầu tiên hai người hẹn hò là ở đâu?

V: Trong trường ĐH của cô ấy.

23, Không khí lúc ấy như thế nào?

V: Em đến muộn, làm anh phải chờ cả nửa ngày.

K: Thật á?

V: Chẳng qua là anh không kể thôi.

K:... Thế bây giờ anh kể làm gì?

24, Quan hệ khi đó đã phát triển đến...?

V: Ăn cơm, đi lòng vòng thăm trường ĐH của cô ấy, cũng tạm tạm.

K: Như trên.

25, Địa điểm thường hẹn hò?

V: Rạp chiếu phim. Chúng mình đi ăn đi.

K: Đằng sau có mấy vấn đề anh thích đấy.

V: Thật á?

26, Bạn định tặng gì vào sinh nhật đối phương?

V: Hoa, áo ngủ

K:...

27, Là do đối phương yêu cầu trước?

V: Em đang điều tra đấy à?

K:... Có thể hiểu như thế

V: Nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu, là anh!

K: ...

28, Bạn thích đối phương nhiều đến thế nào?

V: Ha ha!

K: Rất thích.

29, Có yêu không?

V: Yêu chứ.

K: Có!

30, Bạn “bất lực” khi đối phương nói...?

V: Hầu như lúc nào cũng thế, chán chẳng muốn nói nữa.

K: Những lúc như thế này, mất hứng lắm, chẳng buồn nói nữa.

V:...

31, Nếu đối phương có dấu hiệu thay lòng đổi dạ, bạn sẽ?

V: Hờ, em chán sống á?

K: = =!

32, Có thể tha thứ cho sự phản bội ấy không?

V: Mấy cái này là thể loại gì đây! Anh không muốn trả lời nữa!

K: Sắp xong rồi. À, không thể tha thứ.

V:...

33, Nếu đối phương đến muộn khi hẹn hò từ một tiếng trở lên, bạn sẽ?

V: Chờ.

K: Đợi 5 phút, nếu không thấy đến thì đọc tiểu thuyết trên điện thoại.

34, Bạn thích bộ phận nào nhất của đối phương?

V: Thích hết.

K: Như nhau cả.

35, Biểu cảm khiêu gợi của đối phương là?

V:... Gợi cảm á (giọng điệu không hứng thú)

K:... Buổi sáng.

36, Bên nhau, khi nào bỗng thấy tim rộn ràng?

V: Oa (Oa xong là im luôn)

K: Bỗng thấy anh ấy chui ra từ sau lưng (thực ra tim đập nhanh là vì sợ =!)

37, Bạn đã nói dối đối phương bao giờ chưa? Nói dối có giỏi không?

V: Gia khinh không thèm nói dối.

K: Nói dối... mang thiện ý thì có. Ví dụ như trước khi phỏng vấn, tôi nói đây là bài điều tra nội bộ.

38, Cảm thấy hạnh phúc nhất khi làm gì?

V: Bên nhau là được.

K: Ở cùng người mình yêu là đủ rồi.

39, Đã cãi nhau bao giờ chưa?

V: Cãi nhau, cái gì đấy? Lại nhắc chuyện cũ à, mà toàn do em chọc anh cơ mà?

K:... Ôi chao.

40, Cãi nhau vì chuyện gì?

V: Nhiều chuyện nhỏ.

K: Thế anh còn âm ỉ cái gì.

V:...

41, Làm lành khi nào?

V: Cãi một lúc thì thôi.

42, Kiếp sau còn muốn làm người yêu không?

V: Để sau tính.

K: Chắc chẳng gặp được nhau đâu.

V:... Anh không muốn làm nữa!

K:...

43, Khi nào bạn cảm thấy được yêu?

V: Ha ha!

K: Khi anh ấy cười ngây ngô.

V:...

44, Bạn có cảm giác đối phương “đã hết yêu” khi?

V:... Bao giờ mới xong đây.

K: Tạm thời thì chưa. (Là câu trả lời ấy)

45, Cách thể hiện tình yêu của bạn?

V: Thể hiện cái gì, cứ yêu thôi.

K: Ừ.

46, Loài hoa hợp với đối phương nhất?

V: Nhiều lắm.

K: Cây xấu hổ.

V:...

47, Hai người có chuyện gì giấu diếm nhau không?

V: Không!

K: Có.

V: Chuyện gì thế...

K: Đã bảo là chuyện giấu diếm cơ mà.

V:...

48, Bạn cảm thấy tự ti vì?

V: Ha ha ha!

K: Hạn chế trong tính cách, không được cởi mở cho lắm.

49, Quan hệ của hai người là bí mật hay công khai?

V: Câu hỏi kiểu quái gì đây?

K: Công khai.

50, Bạn cảm thấy tình yêu của mình có thể tồn tại lâu dài được không?

V: Tất nhiên.

K: Mong là vậy.

51, Bạn là công hay thụ?

K: Anh không cần trả lời đâu.

52, Tại sao lại chọn như thế?

K:...

53, Bạn có hài lòng với cuộc sống hiện tại không?

V: Có.

54, Nơi H lần đầu tiên?

V: Ha ha ha ha, em cố tình đúng không?

K:... (làm theo mẫu ấy chứ)

55, Cảm giác khi đó?

V: Ý em là gì?

56, Nhìn đối phương khi đó?

V:...

57, Câu đầu tiên bạn nói sau khi H là?

V: (Đập đầu vào bàn) Anh chết đây.

58, Một tuần H mấy lần?

V:...

59, Với bạn, một tuần bao nhiêu lần là lí tưởng?

V: Lí tưởng? Thế thì phải mỗi ngày một lần.

K:...

60, H như thế nghĩa là như thế nào?

V: Thực tế hay lí tưởng?

K:...

61, Nơi mẫn cảm nhất của bạn?

V: Nơi nào cũng mẫn cảm.

K:...

62, Nơi mẫn cảm nhất của đối phương?

V: Eo!

K: Đây là em sợ ngứa mà!

V: Thế cũng là mẫn cảm.

63, Miêu tả đối phương khi H bằng một câu.

V:...

64, Nói thật, bạn thích H không?

V: Thích thôi thì làm được quái gì?

65, Thường hay H ở?

V:...

66, Nơi muốn H thử?

V: Muốn th...

K: Thôi thôi, câu tiếp.

67, Tắm trước hay sau H?

Đồng chí Vũ tiếp tục đập đầu vào bàn.

68, Lúc H có quy định đặc biệt gì không?

Tiếp tục đập đầu.

69, Ngoài người yêu, bạn có phát sinh QHTD với người khác không?

V: Còn lâu đi!

70, Với tư tưởng: “Không có được trái tim thì ít nhất phải chiếm được thân thể”, bạn đồng ý hay phản đối?

V: Rất ủng hộ!!

K:...

71, Không hỏi.

72, Trước hoặc sau khi H có thấy xấu hổ không?

V: Xấu hổ cái gì, gia...

K:... Sao không nói tiếp?

K:... Anh chết cho em xem.

73, Nếu bạn thân nói “Mình rất cô đơn, chỉ tới nay thôi, hãy...” rồi xin được H, bạn sẽ?

V: Tự tử!

K:... Không có bạn như vậy.

74, Bạn thấy kiến thức về H của mình có phong phú không?

V:...

75, Đối phương thì sao?

V:...

76, Khi H bạn muốn đối phương nói gì?

V: Trước đó nói I do!

K:...

77, Bạn thích vẻ mặt của đối phương như thế nào khi H?

V: Em... (Tiếp tục đập đầu vào bàn)

78, Bạn thấy ngoài người yêu ra H với người khác có được không?

V: Next.

79, Bạn có hứng thú với SM không?

V: Là gì thế?

K: Không có gì, không biết thì đừng trả lời. Em chỉ thăm dò xem anh có biết không thôi.

V:...

80, Nếu đối phương bỗng không có nhu cầu, bạn sẽ?

V: Ha!

81, Không hỏi.

82, Khi H đau đớn vì?

V: Anh chỉ cần được đau đớn thôi!

K:...

83, Cho đến bây giờ, khi H, nơi làm bạn vui vẻ nhất, lo sợ nhất là?

V: Em cố ý, rõ ràng là cố ý?

84-87 bỏ qua.

88, Đối với bạn, “đối tượng H” lý tưởng là?

V: Còn là ai được nữa?

89, Hiện giờ đối phương có phù hợp với lý tưởng của bạn không?

V: Hợp, nhưng vấn đề là, mẹ kiếp anh...

K: Được rồi không cần nói tiếp.

90, Khi H có sử dụng đạo cụ không?

V:...

91, “Lần đầu tiên” của bạn là năm bao nhiêu tuổi?

V:...

92, Đối tượng khi đó có phải là người yêu bây giờ không?

V:...

93, Bạn thích được hôn ở đâu nhất?

V: Môi.

K: Mặt là được rồi.

94, Bạn thích hôn đối phương ở đâu nhất?

V: Thân thể.

K:...

95, Khi H việc có thể làm đối phương hài lòng là?

V:... Biển.

96, Khi H bạn nghĩ gì?

V: Chẳng nghĩ cái gì cả!

97, Một đêm H mấy lần?

Đứng dậy ra ngoài!

98, Khi H, quần áo là bạn cởi hay đối phương cởi?

V quay lại: Lượn!

99, Với bạn H là?

V:...

100, Hãy dành cho người yêu bạn một câu.

V: Cố Thanh Khê, đêm đầu của chúng ta phải chờ đến khi nào đây?!

12. Chương 18 - 19

Chương 18: Kết hôn

#121

Sau khi cưới, đầu tiên là tiền dâu: đếm phong bì. Từ Vi Vũ vừa bóc vừa lẩm nhẩm đếm: “1, 2, 3,..., 9, 10, J, Q, K...” Hình như có gì đó không ổn, rồi nghe anh tiếp tục, “K, A, B, C, D,... O.”

Tôi hỏi anh được bao nhiêu rồi? Từ Vi Vũ: “Hai tám.”

Tôi rảnh rồi, tự đếm lại lần nữa thì đúng là hai tám thật, không biết là do anh đoán giỏi hay tại não cầu tạo khác người thường?

Sau đó anh đếm: “Z, Y, X, W, V...”

Cứ vài lần như vậy, lần nào cũng trúng phóc, Từ Vi Vũ liếc tôi - người đang hăng hái kiểm tra lại những phong bì anh đã đếm xong, nói: “Không nhầm được đâu, kiểu đếm 123 đơn giản sao thỏa mãn được IQ của anh!”

Có vẻ như anh có thể dìu chết được rất nhiều người chỉ bằng một câu. Và tôi cũng không phải là ngoại lệ.

#122

Sau tuần trăng mật về nhà, ngập trong đủ loại báo cáo hại não, tôi khổ sở ngồi thở ngắn than dài: “Thế này thì chết quách đi cho xong.” Từ Vi Vũ nghe vậy, tí ta tí tởn chạy lại, “Vợ, có cần anh giúp không?” Tôi im lặng hồi lâu, biết mà, cười xong cái là yêu đương ngọt ngào bay sạch?

Ngồi viết báo cáo, anh đứng đằng sau cầm đôi tạ tay nhỏ, “Vợ, nhìn cơ bắp của anh này.”

Tôi không quay lại: “Em bận lắm. Anh ra ngoài được không?”

Vi Vũ: “Em nhìn một tý thôi, rồi anh đi luôn.”

Tôi quay lại, “Rồi, nhìn rồi, ra ngoài đi. Nhớ đóng cửa nhé, cảm ơn.”

Vi Vũ: “Em đã nhìn cơ bắp của anh đâu!”

Tôi cẩn thận nhìn lại cánh tay áo xắn lên rõ cao, “Vấn đề là anh không có.”

Người nào đó mở cửa trong hai hàng nước mắt.

Sau, ra ngoài thấy anh đang đứng trên ban công nhìn về nơi xa xăm, tôi bước đến phía sau hỏi: “Dối đấy à?”

“Không.”

“Thế quay lại cười cái em xem nào.”

Anh quay lại nhếch miệng cười một cái, tôi sờ sờ mặt anh, nói: “Đi, vợ mời anh ăn cơm.”

Vi Vũ: “Viết xong báo cáo rồi à?”

“Ừ.”

Vi Vũ lẩm bẩm: “Biết mà, bao giờ anh cũng xếp hạng bét.”

“Không đi à?”

“Đi đi đi chứ!”

#123

Ăn tối xong về nhà, trên đường gặp một con mèo bị gãy chân, Từ Vi Vũ thương hại nói, nhà mình chưa có vật nuôi, hay là mình nuôi nó nhé. Tôi dặn: “Anh phải đưa nó đi kiểm tra trước đã.” Thế nên đêm hôm ấy, hai người ngốc nghếch quấn khăn quàng cổ quanh con mèo đáng thương, đưa đến bệnh viện.

Bác sĩ thú y nói: “Con mèo này già lắm rồi, còn mắc bệnh gan nặng nữa, không sống được bao lâu đâu. Thực ra bây giờ nó rất đau đớn, nếu anh chị đồng ý thì để nó chết nhẹ nhàng đi, đó là biện pháp tốt nhất dành cho nó.”

Vi Vũ nghe xong đứng đấy mắng mỗ. Con mèo xám nằm trên bàn meo meo gọi chúng tôi. Cuối cùng tấm cho nó xong, Vi Vũ ôm mèo già về nhà.

Không được bao lâu, mèo già chết. Vi Vũ rất buồn.

Thực ra, anh sống rất sâu sắc. Hơn tôi nhiều.

#124

Cuối tuần xem triển lãm ở thành phố khác, đi lên đường cao tốc được một lúc thì bị lạc, Vi Vũ xấu hổ, mò xuống xe “câu cứu” các chú cảnh sát, vừa chào hỏi thì phía sau có một chiếc xe cũng đỗ lại tìm đường, Vi Vũ hóng hớt thấy cùng đi đến thành phố ấy, chưa kịp đợi cảnh sát trả lời đã hào hứng vẫy tay với người trong xe: “Đi XX à? Anh em cùng đi!”

Nghe giọng điệu, biểu cảm, cử chỉ như dân bên này, hiểu biết nhiều lắm.

Đi một đoạn, anh lại không biết đường.

Chiếc xe phía sau phóng lên, lái xe phất tay chặn lại, “Quăng sau tôi thuộc đường, anh em cùng đi!”

Cuối cùng cũng đến nơi, nhìn đâu cũng thấy toàn người là người, kiếm chỗ đỗ xe cũng khó. Vất vả lắm mới tìm được một vị trí nhỏ nhưng với trình độ lái xe siêu kém cỏi của Từ Vi Vũ thì đành bó tay nên tôi bảo anh xuống xe để tôi đỗ.

Nhân viên thu phí bên cạnh nói: “Kỹ thuật đồng chí này được đấy.”

Vi Vũ kiêu ngạo: “Cô ấy vừa đủ tuổi đã học lái xe rồi, siêu không?”

Nhân viên thu phí tò mò: “Hai đứa là vợ chồng à?”

Vi Vũ: “Mới kết hôn ạ.”

Tôi đỗ xe xong, bước xuống, bác ấy nói: “Chàng trai, cậu biết chọn người đấy, hạnh phúc nhé.”

Về sau tôi hỏi Vi Vũ nói linh tinh với người ta cái gì.

Vi Vũ: “Anh bảo là theo đuổi em bao nhiêu năm cuối cùng mới được ăn ngọt trả bùi, kết hôn thôi.”

“Ai anh cũng nói chuyện được à?”

“Vi anh khiêm tốn, giản dị, thân thiện, dễ gần ấy mà.”

Lôi lôi kéo kéo vào phòng triển lãm, Vi Vũ nắm tay tôi: “Đồng lắm, cẩn thận lạc.”

Xem đến xế chiều, đi tìm chỗ ăn cơm, mọi nhà hàng đều chìm trong biển người chật chội.

Từ Vi Vũ sợ nhất ăn cơm nơi ồn ào, “Hay là lái xe đến đâu xa xa ăn nhé?”

Không ngờ, bước đến gần xe, chúng tôi thấy trên cần gạt nước dính một tờ giấy A4 màu hồng nhạt, ghi: Tuần trăng mật vui vẻ! Nhân dân XX nồng nhiệt chào đón hai đứa.

Vi Vũ phì cười tại chỗ, còn tôi thì dở khóc dở cười, bác thu phí này rảnh rồi và... dễ thương thật.

Chương 19: Sau khi cưới: “Thay đổi” rất nhiều

#125

Sự khác biệt duy nhất giữa trước và sau khi cưới là, Từ Vi Vũ: “Vợ ơi, nấu cơm cho anh đi, yêu cầu hợp pháp đấy!”

“Tình yêu, mua quần áo cho anh đi, anh hết quần áo mặc rồi, yêu cầu hợp pháp!”

“Vợ, tối nay xem phim nhé, yêu cầu hợp pháp đấy!”

“Thanh Khê này, hát tình ca cho anh đi, yêu cầu hợp pháp, yêu cầu hợp pháp nhé!”

Rất nhiều lần, tôi phải cố gắng lắm mới không có hành vi “xử lý” phạm pháp với anh.

“Anh ngồi yên một lúc có được không?”

“Không, tất cả các yêu cầu trên đều được ‘Luật hôn nhân Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa’ bảo vệ.”

Tôi cười lạnh một tiếng, “‘Luật hôn nhân’ còn rảnh rồi quản lý cả mua quần áo, xem phim cơ à?”

Khi lặng lẽ ra chỗ khác, anh còn không quên lẩm bẩm: “Điều ba Luật hôn nhân: Nghiêm cấm bạo lực gia đình và các hành vi ngược đãi, ruồng rẫy giữa các thành viên...”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười.

#126

Chơi game với Từ Vi Vũ, tôi chơi nick Loli, bảo anh “kéo” giúp nên Vi Vũ nhận tôi làm đồ đệ. Chơi được hai tháng, đang yên đang lành thì tên đồ hơi này đòi huỷ quan hệ sư đồ.

Loli: Em có được hỏi nguyên nhân vì sao không?

Người lớn: Không muốn bị chụp mũ ‘loạn luân’.

Loli:...

Có điều, huỷ quan hệ sư đồ xong vẫn không kết hôn được. Vì hệ thống nhắc nhở, nhân vật Loli không thể kết hôn.

Vi Vũ suýt phun máu!

#127

Ra ngoài, thấy tôi mãi tò mò ngó nghiêng một chiếc xe thể thao nổi bật trên đường, người ngồi ghế lái phụ nghiêm túc: “Nhìn biển số xe cái biết ngay. Thành phố mình có một đám con ông cháu cha chỉ biết ăn chơi trác táng, uống rượu hút thuốc rồi đi gây chuyện, chúng nó thường lấy biển số xe 777, em thấy có ngu không? Khụ, vấn đề chính là, em đừng có nhìn nữa. Thích thì nhìn anh đây này, hiện thân của cái đẹp và chính nghĩa đấy!”

Một câu đập đổ cả đồng người, còn không quên tăng bốc bản thân lên tận trời xanh.

#128

Không gì mệt mỏi bằng đi dạo phố với Từ Vi Vũ. Căn bản vì thẩm mỹ khác nhau, đôi khi tranh luận ỏm tôi chỉ vì một bộ quần áo hoặc một đôi giày. Vi Vũ: “Anh mặc bộ này đẹp không?” Tôi: “Như thằng đầu đường xó chợ.” Đại ca, không phải ai cũng mặc được sơ mi hoa đâu.

Vi Vũ: “Ô cái váy này đẹp đấy, honey, em thử đi.” Tôi: “Khi em chết.”

Tôi: “Anh mặc bộ âu phục đen kia xem?” Vi Vũ: “Nhìn như đưa đám.”

Đó là lí do vì sao tôi rất ít khi đi mua sắm với anh, bạn tôi cảm thán, “Hai đứa chúng mày có thể nhìn nhau vừa mắt đã là kỳ tích rồi.” Tôi rất đồng ý.

#129

Đang làm việc, chat QQ với Từ Vi Vũ, gõ nhanh quá nên nhầm thành: Làm không?

Vi Vũ: Giữa ban ngày ban mặt?! *icon nũng nịu*

Tôi: Em gõ nhầm, là có onl không?

Một lúc lâu sao anh mới nhắn lại: Chết rồi! *icon học máu ngã xuống đất*

Tôi: Em hỏi này, đầy tháng thì tặng gì?

Vi Vũ: Tiền?

Tôi:... Ngoài tiền ra thì tặng gì?

Vi Vũ: Trang sức?

Tôi: Cái gì ý nghĩa một tý ấy.

Vi Vũ: Máy tính, di động?

Tôi: Thôi, em hỏi nhầm người.

Vi Vũ: Khách hàng đừng đi, ở lại chat thêm tý nữa!

Tôi: Anh rảnh lắm à?

Vi Vũ: Làm xong hết việc hôm nay rồi.

Tôi: Thế đọc thêm sách, bồi dưỡng tình cảm và phẩm chất đạo đức đi, đừng để bản thân thô tục như thế nữa.

Vi Vũ:...

#130

Đồng nghiệp hay nhờ tôi mua hàng trên mạng, thẻ của tôi chưa mở dịch vụ ngân hàng online nhưng Vi Vũ đăng kí rồi nên tôi thường dùng thẻ của anh. Đó là vì sao mỗi khi mua đồ, điện thoại anh thường nhận được tin nhắn thông báo đã chi bao nhiêu bao nhiêu tiền. Có lần, vừa mua xong giúp một đồng nghiệp,

đang nhận tiền mặt cô ấy đưa thì anh gọi điện đến, nói: “Vợ, em cứ như thế là không được, cần tiền phải bảo anh chứ.”

“...”

#131

Đi dạo sau bữa cơm chiều, Từ Vi Vũ đứng sau lưng tôi nói nhỏ: “Điện thoại anh để trong túi em nhé.” Rồi thò tay mở túi tôi đang đeo, ai ngờ bị một bác bên cạnh nhìn thấy, hét rầm lên: “Có trộm!”

Từ Vi Vũ mặt nhẵn tít, quay lại, “Cháu đang cất đồ mà bác.”

Không hiểu sao tôi bật cười.

Bác ấy xấu hổ bỏ đi, tôi quay lại trêu anh: “Chắc nhìn anh gian quá nên người ta mới hiểu lầm?”

“Đâu nào? Trông anh chính trực, ngay thẳng thế này cơ mà.”

“Em chẳng thấy đâu cả.”

“Đấy là vì em không nhìn cẩn thận ấy chứ.”

Tôi nghĩ thầm, nhìn cẩn thận mới thấy anh 100% là lưu manh, tính tình thì càng...

#132

Tản bộ xong lên quảng trường xem các cô các bác khiêu vũ, bỗng có một cô gái xinh đẹp bước đến hỏi Vi Vũ: “Anh đẹp trai, cho em gọi nhờ cuộc điện thoại được không?”

Vi Vũ quay lại, “Một, nếu em muốn xin số, anh chắc chắn sẽ không cho, vợ anh đứng ngay đây này. Hai, nếu muốn lừa đảo, anh là cảnh sát đấy.”

Cô gái dứ khoát đi luôn.

Tôi nghiêng sang phía anh hỏi, “Anh là cảnh sát?”

“ ‘Đá bóng gần biên’ ấy mà.”

Tôi hỏi: “Sao anh không cho người đẹp số điện thoại?”

“Vì anh sợ vợ.”

“...”

Đứng được một lúc, thấy các cô các bác nhảy tương đối đơn giản, Vi Vũ hào hứng: “Anh lên nhảy cùng nhé.”

“Đừng làm mất mặt.”

“Còn lâu, nhìn là thấy so easy, xem này!” Rồi chạy xuống cuối hàng nhảy theo mọi người.

Cũng tạm tạm, may ra thì theo kịp.

Nhưng có đời thuở nào một chàng trai lớn đùng rồi còn mặc áo gió đứng lắc lắc giữa các bà các mẹ không, nổi bật quá tôi không nhìn được nữa mới vẫy tay, “Về mau.”

“Vợ, em cũng lại đây!”

“Nhanh, còn vào siêu thị trái cây mua nước hoa quả.”

Mãi mới gọi lại được, anh tí tởn khoe khoang: “Bác gái đứng trước khen anh nhảy đẹp lắm, còn dặn mai đến tiếp cơ mà.”

Tôi: “Thế mai anh đến một mình nhé.”

Vào cửa hàng bán hoa quả, chàng trai họ Từ lại đòi mua anh đào, tuyệt liên,... mấy thứ đắt nhất, tôi bảo: “Ăn chẳng khác táo quýt lắm, giá trị dinh dưỡng cũng tương đương.”

“Nhưng anh đào nhìn đẹp.”

“Anh mua để ăn hay để nhìn?”

“Nhìn trước rồi mới ăn chứ, hơn nữa, phụ nữ ăn anh đào còn bổ máu, dưỡng da, giải độc, nhìn đi, anh lúc nào cũng chỉ nghĩ cho em thôi.”

“ ... ”

#133

Nửa đêm có người gọi điện thoại, tôi nhấc máy, là giọng nam, không nói tiếng Trung, rất khó hiểu, nhìn kỹ lại thì là điện thoại của Từ Vi Vũ nên tôi gọi anh dậy, đưa điện thoại, anh nói được hai câu thì cúp máy, tôi hỏi: “Người ta nói gì thế?”

Vi Vũ: “Không biết, anh định bảo nói tiếng Anh nhưng nhìn đồng hồ muộn rồi nên dặn mười tiếng sau gọi lại, người không để ý giờ thế giới là người đáng ghét nhất, nhỉ?”

Tôi: “Anh ngủ không tắt máy được à?”

Vi Vũ: “Sợ có người gọi đến.”

“ ... ”

Ngủ một lúc, anh sấn tới: “Nhân đêm hôm khuya khoắt không gió không trăng, ta làm một lần đi?”

“Em buồn ngủ.”

“Làm một tý là tỉnh ngay!”

“Không ngủ đủ giấc là mai lại ngủ gật cho xem.”

“Thế xin nghỉ.”

“Không nên ‘buông thả quá độ.’”

“Ô cái này nghe hay đấy.”

“ ... ”

13. Chương 20 - 21

Chương 20: Mùa hè thứ ba

#134

Tôi vừa mở cửa phòng sách thì thấy Từ Vi Vũ đang cãi nhau với em trai... qua webcam.

Vi Vũ: “Hồi cấp 3 anh toàn cạo hết đầu thôi, đây tự tin trời sinh nghiêng nước nghiêng thành, có cạo trọc vẫn là trai đẹp. Ai như tóc em, thấy rằng không thấy mắt, chẳng khác gì thằng nhóc trong tiệm uốn xù.”

Em trai: “Tôi cắt đầu này hết 50 bảng Anh đấy!”

“Ô thế ra đầu em chỉ đáng giá 50 bảng Anh à.”

“Anh có ý gì?”

“Em còn muốn anh nhắc lại rằng đầu em chỉ đáng giá 50 bảng Anh à?”

“Tôi không nói chuyện với anh nữa, gọi chị tôi vào đây! Chị tôi đâu? Ai cho anh dùng máy tính của chị tôi! Bảo chị tôi vào nói chuyện với tôi! Còn anh đi chết đi!”

Tôi: “ ... ”

Vi Vũ quay lại cáo trạng: “Sao em trai em cứ thích mắng chửi người khác thế.”

Tôi: “Chịu thôi, nhà không dạy tốt.”

Vi Vũ: “Sao lại thế được, là do nó học dốt thôi!”

Em trai bên kia ríu rít gọi “chị chị chị” tôi vòng sang hỏi nó: “Sao?”

Em trai: “Hai hôm nữa em về, chị có muốn mua gì không?”

Vi Vũ: “Chị em cần gì đã có anh mua, không đến lượt em xen vào, nơi nào lạnh thì phần đến đây[1].”

([1] Nguyên là “ ” = Biến đi)

Em trai: “Anh đến nơi lạnh thì có ấy! À không, phải là nơi nóng cho nóng chết anh đi, hun thành heo sữa quay thì càng tốt!”

Vi Vũ: “Dù người nướng chín cũng không thành heo, đây là kiến thức căn bản, em học xong tiểu học chưa?”

Em trai: “Anh chưa học xong tiểu học thì có!”

Tôi: “Hai người im lặng một lúc có được không?”

Vi Vũ cười ha ha, “Vui lắm.”

Em trai: “Đồ mặt dày!”

Tôi: “Thôi, hai người cứ ‘yêu nhau lắm cắn nhau đau’ tiếp đi, em ra ngoài xem TV.”

Cặp vợ chồng son kia: “...”

#135

Em trai rất thân với cậu anh họ lớn hơn nó hai tuổi, cứ về nhà là lại dính lấy nhau. Có lần tôi đi qua thấy anh họ đang xoa đầu em trai, cười kiểu “chú biết anh đang nghĩ gì rồi đấy”. Nhưng em trai bốp một câu: “Anh có gì thì nói luôn đi, trán em có phải Touch Screen đâu!”

Em họ thì thào: “Bảo mày mua cái ấy ấy về cho anh mà?”

Em trai: “Cái gì cơ?”

“Chắc, cái ấy ấy.”

“Vật cấm á? Anh nghĩ em mang được lên máy bay à?”

Tôi cất giọng: “Mang cái gì?”

“Không, không, không! Chị họ, em đi đá bóng với Tử Hạo, tý ăn cơm mới về.”

Anh họ vừa ra ngoài đã thấp giọng mắng em trai: “Vật cấm cái gì? Apple là vật cấm à?! Tý thì chết, anh rể mày là cảnh sát đấy.”

Em trai: “Cảnh sát quái gì!” Phần sau không nghe rõ nhưng chắc chắn không phải ý đẹp lời hay.

#136

Em trai mới học lái xe nên khi ra ngoài, người cầm lái là nó, đi chưa được 10m Vi Vũ đã: “Làn xe bên phải, chạy làn xe bên phải!”

Em trai: “Anh nói lắm thế không biết!”

“Em không đi sai thì tội gì anh phải nói, ai bắt em ngu đâu.”

“Ở nước ngoài tôi toàn lái ở làn trái, anh ngu thì có ấy!”

“Nói không lại thì đừng chửi người ta, gà lắm, nhìn đường cẩn thận đi.”

Chưa quá 50m, Vi Vũ: “Chị gái ơi, làn bên phải!”

Em trai: “Chị chị con em anh ấy!”

Tôi: “...” Có vẻ như quan hệ hơi phức tạp.

Em trai quay sang thôi: “Chị, chị làm cho anh ta ngậm miệng lại đi, ồm chết!”

Tôi: “Chị quen rồi.”

Hai người còn lại: “...”

#137

Mẹ mới mua một con chó con, em trai rất thích vật nuôi, cứ ở nhà là yêu chiều đủ kiểu. Có một sáng, đi qua phòng nó, cửa đang mở, còn cậu em tôi ngồi trong phòng nói chuyện với chó con, “May I help you?... No? OK, Can you help me?” Mặc quần áo - ỉng...

Nghỉ hè em trai ở nhà, không biết làm gì nên chơi game giết thời gian, mẹ tôi thấy thế hỏi: “Nó còn cứu chữa được không?”

Tôi chưa kịp trả lời thì cửa phòng sách bật mở, em trai gọi với ra, “Con tính cả rồi, hai người cứ yên tâm!”

Tối, tôi tò mò hỏi: “Em tính cái gì?”

Em trai: “Chơi game phải cầm bằng hai tay, giờ tay em lên cơ đến nơi rồi.”

“...”

Tối dắt chó đi dạo với em trai, cả đường chỉ nghe thấy nó thủ thủ, “Hôm nay mày ăn no chưa?”

Chó: “Gâu.”

“Chưa no à, tao bảo mày ăn nhiều vào sao mày không ăn? Bao giờ cũng thế, lúc cho thì không ăn, tỳ lại kêu, chỉ khổ thân tao!”

Tôi nghe vậy bật cười.

Em trai tiếp tục: “Mày phải ngoan vào nhé, sau này mới được hưởng thụ.”

Chó: “Gâu gâu!”

Em trai: “Ng ngoan lắm! Gọi một tiếng đại ca xem nào.”

Chó: “Ặ Ặ Ặ gâu.”

Em trai: “Giỏi! Tỳ về tao dạy mày chơi game nhé.”

Chó: “Gâu gâu gâu!”

Tôi: “...”

#138

Em trai chat với bạn, tôi đứng sau nhìn một lúc, thấy nó nói: You mum’s (sau mới biết là ‘mẹ cậu’) balabala (toàn tiếng Anh). Đối phương trả lời: Phải là your mum...

Em trai: “Em ghét nhất là khác biệt văn hoá!”

Tôi vỗ đầu nó: “Nói năng để ý một tỳ.”

Em trai quay lại: “Ồ, ở lớp, em là đứa văn minh nhất đấy.”

“Chị không tin.”

“Thật mà, em không bao giờ nói fuck luôn, toàn nói shit.”

Tôi cầm nín, đúng là “kẻ tám lạng, người nửa cân”.

#139

Đi siêu thị với Từ Vi Vũ và em trai, tuy chẳng được mấy lần, nhưng lần nào cũng được phen “chấn động”.

Vi Vũ: “Em đẩy xe đi.”

Em trai: “Anh nhìn em giống chân cu li đẩy xe lắm à?”

Vi Vũ: “Cũng phải, rồi, thế ngồi trong xe đi.”

Em trai: “Anh đi chết, đi chết luôn đi!”

Tôi dứt khoát đẩy xe đi trước.

Mua nước trái cây, em trai: “Hè nhiều nước trái cây lắm, mua nhiều nhiều tý chị nhé?”

Vi Vũ: “Không tiêu không biết tiếc tiền.”

Em trai: “Tôi bảo chị tôi tiêu chứ có bảo anh đâu, nói lảm làm gì!”

Vi Vũ: “Giờ anh với chị em là vợ chồng hợp pháp, sử dụng tài sản chung.”

Em trai: “Thế thì tôi là em trai hợp pháp! Anh đi chết đi!”

Vi Vũ: “Suốt ngày bảo anh đi chết, em không còn câu nào mới hơn à?”

Em trai: “Chị!!”

Tôi đang bận chọn táo.

Mua hải sản, Vi Vũ: “Thanh Khê, mua tôm đi, anh muốn ăn tôm.”

Em trai: “Em không ăn hải sản đâu, ăn cái là lên dị ứng luôn.”

Vi Vũ: “Em dị ứng liên quan gì đến anh.”

Em trai: “Tôi nói với anh à! Chị, em không ăn hải sản.”

Vi Vũ: “Anh muốn ăn!”

Tôi: “Mua cả hải sản lẫn thịt bò, hai người của ai ăn nấy được chưa?”

Em trai và Từ Vi Vũ gần như đồng thanh, “OK, vốn chuyện rất đơn giản, tại anh/em cứ phức tạp hóa lên đấy!”

Mua vật dụng hàng ngày, Vi Vũ: “Dầu gội đầu sắp hết rồi phải không, mua thêm nhé?”

Em trai: “Em chỉ dùng loại XXX.”

Vi Vũ: “Em không ở nhà anh, ai quan tâm em dùng loại gì, mà dù em có ở, anh cũng không mua cho em.”

Em trai: “Tôi nói với chị tôi anh cứ xen vào làm gì!” Lại bắt đầu khua môi múa mép.

Nói đi nói lại, cãi mãi không hết cũng coi như là kỳ tích phải không?

#140

Em trai ở nhà (nhà bố mẹ tôi) bỗng nảy ra ý tưởng nuôi cá vàng, hôm ấy nhà chỉ có mình Vi Vũ, thấy anh ra ngoài, nó miễn cưỡng lắm mới nhờ anh mua hộ năm con, còn “công tư phân minh” đưa tiền trước.

Hôm ấy về, tôi nghe thấy tiếng nó: “Đền tiền!”

Hóa ra trên đường mua về chết mất hai con.

Em trai: “Anh đền tiền đi, chết hết cá của tôi rồi!”

Vi Vũ thản nhiên đáp lại một câu: “Đầu tư quá mạo hiểm.”

Em trai: “...”

Ba con còn lại nuôi trong bể cá rồng của cha mẹ tôi, năm phút sau, ba em cá vàng yên vị trong bụng cá rồng.

Vi Vũ: “Gặp nhiều người ngu rồi nhưng chưa thấy ai ngu như vậy, em không biết cái gọi là ‘cá lớn nuốt cá bé’ à?”

Em trai sắp tức điên: “Tôi bảo anh mua bể, anh nói nuôi trong ấy được rồi, nuôi cùng nhau càng dễ sống cơ mà!”

Vi Vũ: “Nói thế mà em cũng tin à? Rõ ràng anh còn nói, cá rồng cùng thời đại với khủng long, môi trường lúc tốt lúc xấu, khủng long còn bị tuyệt chủng đủ thấy cá rồng kinh khủng thế nào, vậy mà em còn dâng mấy con cá vàng nhỏ nhoi yếu ớt đến tận miệng chúng nó. Do sự ngu của em hại chết chúng nó cả thôi, ôi mới tàn nhẫn làm sao.”

“Anh đi chết đi!!” Phòng ngủ thành bia đỡ đạn của nó, cửa sập cái ụpnh!

Tôi nhìn Từ Vi Vũ, anh cười: “Anh mua bể cá nhưng trên đường làm rơi vỡ phải đi tìm túi, chạy 50m mới xin được túi nilông trong cái cửa hàng bé tý, lúc đổ nước vào thì đã chết mất hai con rồi.”

Đây gọi là... tình yêu thâm lắng sao?

Ngày hôm sau, Vi Vũ mua lại cá vàng cho em trai, có cả bể cá, “Không cần tiền của em, gọi một câu ‘anh rể’ là được.”

Em trai: “Lượn!”

Vi Vũ: “Cái thằng này.”

#141

Em trai lái xe, tốc độ vẫn rùa bò như cũ, Từ Vi Vũ không ngừng xoáy vào vấn đề này. Anh làm dáng nằm dài trên ghế sau châm chọc: “Anh đạp xe còn nhanh hơn em lái.”

Em trai: “Thế anh xuống mà đạp xe, ai bắt ngồi đây đâu!”

“Thế thì phải có xe đạp chứ, với lại anh đang nằm, không phải ngồi.”

Em trai mắng: “Boring!”

Từ Vi Vũ: “Ồ còn chơi tiếng Anh cơ, vợ, yêu cầu phiên dịch.”

Tôi hoàn toàn bó tay.

Từ Vi Vũ: “Cố Tử Hạo, cái tên này chẳng liên quan gì đến chị gái cả! Vì chị sinh ra có màu tím à? Rồi gió xuân lồng lộng? Chị sinh vào mùa xuân[2]?”

([2] Cố Tử Hạo, ‘Tử’ nghĩa ‘màu tím’, ‘Hạo’ nghĩa ‘rộng lớn, tràn đầy’)

Em trai: “Anh xuân thì có ấy!”

Vi Vũ: “Nói chuyện đằng hoàng với em, em cũng chửi, em là giống gì thế?”

Tôi: “Nhắc nhở một tý, em cùng cha cùng mẹ với nó đấy.”

Vi Vũ: “Tre đẹp đầu tiên cũng là măng xấu.”

Em trai: “Anh mới là măng xấu ấy!”

Tôi: “Em lái xe đi, Từ Vi Vũ anh bớt nói vài lời được không.”

Vi Vũ: “Không nói thì anh hát nhé? Em gái Tử thích nghe bài gì?”

Cãi nhau đến tận nhà hàng.

#142

Vừa ngồi xuống, Vi Vũ đang gọi đồ thì em trai có điện thoại, toàn nói bằng tiếng Anh, người phục vụ đứng cạnh tò mò nhìn sang, Vi Vũ: “Thấy chưa, ra nước ngoài chỉ giỏi mỗi thế.”

Em trai ngắt điện thoại xong bắt đầu cãi tay đôi, “Bạn tôi không biết tiếng Trung, được chưa, mà anh cũng đi du học Đức còn gì? Hừ, Đức, quê của Hitler, tôi khinh.”

Vi Vũ lắc đầu nhìn nó, “Vô văn hóa thật là đáng sợ, quê của Hitler không phải ở Đức, ông ta sinh ra tại Áo.”

Em trai: “...”

Tôi: “...” Được phổ cập giáo dục.

#143

Hè năm ấy tôi bỗng được thành phố thưởng cái gì gì đó... Trước khi lên nhận giải, nghe thấy em trai hỏi Từ Vi Vũ: “Chị tôi được giải thưởng mà anh không thể hiện gì à?”

Vi Vũ: “Tôi qua anh cố gắng thể hiện rồi, chẳng qua em không thấy thôi.”

Tôi: “...” Đừng có nói mờ ám như thế chứ? Hôm qua anh chỉ vượn cổ vịt hát mấy bài thôi mà!

#144

Hết hè, em trai về trường.

Từ Vi Vũ với nó vẫn tiếp tục đấu võ mồm ở cự ly xa. Và tôi là loa truyền tin.

Nhận xét mới nhất của em trai dành cho Từ Vi Vũ là: Đồ tà môn ma đạo đeo mặt nạ chính nghĩa.

Tôi chuyển lời, Vi Vũ nghe xong cười lạnh: “Không đánh lại được thì nói xấu cay độc à, vẫn còn non lắm.”

Em trai nghe xong, hừ lạnh: “Cây lớn bắt nạt bé, anh hùng hảo hán cái vẹo gì!”

Từ Vi Vũ nghe xong, cười lạnh: “Nói bao nhiêu lần rồi, ông đây không phải anh hùng.”

Em trai nghe xong, mắng: “Bảo anh ta đi chết đi!”

Từ Vi Vũ nghe xong, cười lạnh: “Tưởng thế nào ai dè chỉ biết chửi suông, quá kém.”

May mà hai người họ không ở cùng một nhà, chứ không một ngày cãi nhau, ba ngày đánh nhau tôi cũng chẳng lấy làm lạ.

Mà mình có vẻ hơi giống “người xấu” thì phải?

Chương 21: Về “Du lịch”

#145

1, Đi chơi với bạn bè

Thời cấp ba, tôi có một cô bạn, nhìn rất dễ thương nhưng khá nóng tính. Có lần đi du lịch bằng xe buýt, trên xe chật kín người, nó bị giẫm vào chân, kêu lên: “Ai đấy, chịu trách nhiệm đi!”

Quay lại thì thấy một bạn nam, nó: “Cho cậu đạp một lần nữa, coi như vừa nãy tôi chưa nói gì.” Ai ngờ cậu trai cao to ấy trả lại một câu “địu dằng như nước”: “Mình không nỡ.”

Bạn tôi shock.

Đến lúc xuống xe, cậu bạn kia cũng xuống cùng, còn gọi với con bé lại: “Người đẹp, cho tớ số điện thoại đi?”

Nó không quay lại, giơ mỗi ngón giữa.

Phía sau vang lên: “1, rồi bao nhiêu nữa?!”

Lần này cả tôi và nó đều im bật.

Hai đứa chạy lẹ, vừa chạy vừa cười đến dưới chân núi mới dừng, quay lại không thấy cậu ta đâu, nó thở: “Giật cả mình, cao to kinh khủng.”

“Chắc cậu ấy trêu thôi.”

“Mong là như vậy, tao không thích loại ấy, chị đây kết kiểu thư sinh như Từ Vi Vũ nhà mày cơ.”

“...” Chỉ tôi, người hiểu Từ Vi Vũ rất rõ, mới thấy từ ‘thư sinh’ chẳng liên quan gì đến anh cả.

Chơi chán rồi về, vừa xuống xe thì nhìn thấy Vi Vũ ngồi cạnh chậu hoa ở ngưỡng cửa nhà tôi, tay cầm một điều thuốc lá đang chăm chú nghiền cứu.

Tôi bước tới hỏi: “Cậu hút thuốc?”

Anh nhảy lên, “Ôi, giật cả mình, sợ chết đi được! Tôi không hút thuốc, vừa nãy đi học thêm XXX cho nên tôi xem tý thôi. Hôm nay Chủ nhật, cậu được nghỉ không ở nhà mà đi đâu thế?”

Tôi bảo đi leo núi ở một thành phố gần đây.

Anh bóp điều thuốc kia nói: “Cậu rảnh thật đấy, tôi thì bận gần chết. Tối nay đi ăn không? Bún gạo nhé?”

“Tối nay tôi về quê.”

“Chắc, chán thế, thôi tôi về đây.” Anh ném điều thuốc dúm dó vào trong chậu hoa, nói: “Mai gặp lại ở trường. Bye.”

Rồi tôi đứng nhìn anh chậm chạp bước đi.

Khi ấy, mới chia ban tự nhiên xã hội xong, nghĩ lại một lúc thôi thì vẫn cứ theo.

#146

2, Du sơn ngoạn thủy cùng đoàn

Mùa hè, đi leo núi theo tour với một đôi bạn mới cưới.

Suốt ba tiếng đồng hồ đi đường, đôi vợ chồng trẻ ngồi sau ngọt ngào, chồng: “Đói à? Có cần ăn vặt không? Khát không? Uống hộp nước nhé? Ồi, em ngồi cạnh cửa sổ nắng lắm, anh che giúp em nhé cưng. Tình yêu, buồn ngủ thì cứ tựa vào vai anh.”

Ghé trên. Người đàn ông ngồi cạnh tôi: “Đói quá, vợ, tìm đồ cho anh ăn đi. Khát chết đi được, em để nước ở đâu đấy, tìm cho anh đi. Khiếp, sao nắng gắt thế, vợ, anh mượn mũ nhé? Tình yêu, anh buồn ngủ, cho anh tựa...”

Cả đường đi tôi không ngừng suy nghĩ, có phải mình yêu nhầm người rồi không?

Đến nơi, cả nhóm lục tục xuống xe, tôi đẩy đầu người ngồi cạnh: “Đến nơi rồi, dậy nhanh.”

Từ Vi Vũ mở mắt ra nói: “Anh mệt lắm, em kéo anh dậy đi.”

Tôi dứt khoát xuống xe. Anh tí ta tí tởn xuống theo, đầu đội mũ vành của tôi, ngẩng lên nhìn trời: “Mình sắp tan chảy ra đến nơi rồi.” Tôi đỏ khốc đỏ cười.

Chơi hai tiếng, đoàn du lịch chuẩn bị ăn cơm trưa.

Đồ ăn rất bình thường, gạo không trắng lắm, tất nhiên không thể thiếu được công đoạn soi mói, bình phẩm của người như Từ Vi Vũ: “Đồ ăn chán quá, thà nhịn đói còn hơn.” Đôi vợ chồng trẻ ngồi cạnh, anh chồng nghe vậy mới nói: “Anh em, cậu ăn vặt no rồi chứ gì? Vừa nãy thấy nhóp nhép suốt cả đường.”

Vi Vũ: “Hâm mộ anh được vợ cho ăn thì nói thẳng ra đi.”

Đồng chí nọ: “Tiểu bạch kiểm trắng trợn, đây khinh nhé!”

Vi Vũ cười ha hả, “Nhìn cái bản mặt ghen tị xấu chưa kìa.”

Tối đến khách sạn, đôi vợ chồng ấy đến rủ bọn tôi chơi bài nên cả bốn người tụ tập “chiến” ở phòng ăn tầng dưới.

Đang chơi thì Vi Vũ: “Vợ, tha cho anh, tha cho anh đi.”

Tôi: “Xin lỗi, em và anh không đội trời chung.”

Vi Vũ: “Tiền thắng là của cả hai cơ mà.”

Anh chồng của đôi kia quay sang tâm tình với vợ: “Cưng, tiền của anh đều là của em.”

Cô vợ đáp: “Đợi anh có tiền rồi hẵng nói.”

Chồng: “...”

Vi Vũ: “Phì, người đẹp sắc sảo quá!”

Cô gái này dễ thương thật.

Đi du lịch về, Từ Vi Vũ tắm xong chạy tới cọ cọ, “Ồ ngoài không dám nhố nhăng, giờ về nhà rồi, cũng làm một lần đi, anh ghen sắp chết rồi.”

Tôi đang phân loại quần áo bỏ vào trong máy giặt, nghe vậy đẩy anh nói: “Đừng có vớ vẩn.”

“Ai bảo vớ vẩn, quá nghiêm túc ấy chứ, cũng tới đây nào!” Rồi quả quyết cởi quần áo ném trên mặt đất.

Sao tôi lại thấy hành động này rất đáng giận?... Lờ từ đáy lòng người chịu trách nhiệm giặt quần áo trong nhà.

#147

3, Đi du lịch riêng với Từ Vi Vũ

Đến nơi, vừa vào khách sạn thì điện thoại trước giường reo, Vi Vũ tiện tay nhấn nút nghe, có giọng nữ vang lên: “Xin hỏi ngài có cần phục vụ gì không ạ?”

Vi Vũ: “Phục vụ gì?”

Đối phương: “Dịch vụ gì cũng có.”

Vi Vũ: “Có mua đồ ăn ngoài không?”

Cô gái hơi ngập ngừng một chút rồi nói: “Chỉ được chọn người.”

Vi Vũ: “Vậy thôi, dạ dày tôi không tốt, ăn ngoài chắc ợ ra rắm luôn.”

Đối phương cúp điện thoại không hề do dự.

Tôi nằm bên kia xem TV, quay sang hỏi: “Nếu em không ở đây thì anh có thử không?”

Vi Vũ: “Em không ở đây thì anh còn chẳng buồn làm cái trò cười này ấy chứ. Sao, có thấy chồng em ngày càng hài hước không?”

“Là giỏi mồm mép tán tỉnh thì phải?”

“Không sủng giả[1].” Nhìn tôi quẹo rừ rồi nhảy dựng lên cởi quần áo, “Thế thì sủng thật nhé?”

([1] Từ ‘hoa khang’ (dẻo mỗ, mồm mép ngọt ngào) /huāqiāng/ đồng âm với ‘hoa thương’ (vũ khí cổ, giống giáo nhưng ngắn hơn; còn có thể hiểu là ‘sủng giả’).)

“...”

Ngoài khu du lịch có một quán nước nhỏ, chủ quán là một bà lão già tóc bạc trắng, khi trả tiền bà hỏi bọn tôi: “Các cháu không phải người địa phương đúng không?”

Vi Vũ ngạc nhiên: “Sao bà biết ạ?”

Bà lão cười hài lòng nói: “Đầu tiên không biết, hỏi xong nghe trả lời vậy là biết liền.”

Chắc bà lão ngồi bán hàng một mình buồn quá nên mới bắt chuyện tán gẫu dăm ba câu, Vi Vũ thán phục: “Bà nên đi hỏi cung tù nhân, đảm bảo hai câu là ra luôn sự thật!”

“Ha ha, bà có biết hỏi cung gì đâu, chỉ biết mở quán nước này.”

Lúc chúng tôi đi, bà lão đang hát làn điệu nào đó, không to nhưng rất rõ, làm người nghe thấy rất dễ chịu, Vi Vũ bảo đó là tuồng Côn Sơn.

Đi được chừng 10m thì Vi Vũ nói: “Khi về già, chúng ta quy ẩn trong một thị trấn nhỏ nhé, mình sẽ mở một cửa hàng, ờm em thích ăn hoa quả à, thế thì ta bán hoa quả. Khi anh hỏi, ‘Bà nó ơi, dưa hấu để đâu rồi’, em sẽ trả lời, ‘Ồ trong thùng mận đây ông nó’. Rồi hát hò này, uống trà này, ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn, tay nắm tay cùng nhau luân hồi, hẹn kiếp sau gặp lại.”

“...” Hẳn là lên kế hoạch từ lâu lắm rồi đây.

14. Chương 22 - 23

Chương 22: Về “Cãi nhau”

#148

Trên đời làm gì có đôi người yêu nào chưa cãi nhau bao giờ, tất nhiên tôi và Từ Vi Vũ không là ngoại lệ.

Lần đầu tiên cãi nhau là khi chia lớp tự nhiên xã hội đã viết ở phần trên. Khi ấy anh rất giận, bớ tôi mấy ngày. Mặt bí xị ra, gặp “thớt” nào cũng chém.

Chiến tranh lạnh mấy hôm cho đến một buổi trưa, thấy anh ngồi trong nhà ăn, tôi nghĩ cứ “nghe” như vậy cũng khó chịu, thà chết sớm siêu sinh sớm cho xong, nên quay sang bảo với bạn là mình ăn ở bên kia. Mấy đứa bạn cũng âm thầm cổ vũ: “Thanh Khê, thực ra Từ Vi Vũ nhà mày dễ dụ lắm, chỉ cần mày nhõng nhẽo một tý, đảm bảo cậu ta ngoan ngoãn ngay, rồi sáng nào cũng lại Thanh Khê dài Thanh Khê ngắn cho xem.”

Tôi nghĩ thầm: Một khi cậu ta đã bướng thì chẳng thua kém ai tý nào.

Khi tôi đi qua, anh nhìn thấy nhưng quay phắt đi. Lòng tôi lạnh một nửa, cũng hơi bực mình, mới đầu còn có tư tưởng rất dõ hơi: thích chiến tranh lạnh thì chiến tranh lạnh, đây mà lạnh thì chắc chắn dài hơn đấy nhiều.

Đứng được 30s định cầm đĩa đứng lên thì bỗng anh quát: “Đi đi cái gì, ngồi xuống cho tở!”

“...”

Tôi nhích một bước nhỏ, anh sải một bước dài, cuối cùng luôn luôn hòa thuận.

#149

Lần thứ hai cãi nhau khi đang học đại học năm hai.

Anh đến thăm vào lúc tôi đang đắm chìm trong chồng đề ôn thi cấp sáu, anh báo đến nơi, tôi “ừ ừ” qua loa còn thời gian cụ thể chỉ nhớ mang máng, trong tiềm thức cứ nghĩ rằng tôi thi xong anh mới về.

Một ngày trước khi thi, cũng là ngày anh đến, điện thoại hết pin nhưng tôi lười sạc, chỉ một mực tập trung học. Hôm ấy tìm mãi không thấy tôi, anh vừa quát vừa giận, lại không biết tôi ở phòng nào.

Gần tối, tôi từ thư viện về nhà, thấy ai đó mặt xị như cái bị đứng cạnh đài phun nước, tôi hơi chột dạ.

Anh nhìn thấy tôi, sững sốt rồi lập tức lao đến, đánh phủ đầu: “Cậu cố tình phải không? Tắt máy cả một ngày! Tở còn tưởng cậu bị làm sao! À không, cậu thì làm sao được, tở có đứng chờ chết mệt ở đây cậu vẫn sống yên yên lành lành!” Đại loại là thế, còn có thêm mấy câu kiểu gây chân đến nơi rồi blah blah, nói chung là có tủi thân, và cũng có tức giận.

Tôi bị mắng ù cả đầu, rồi bỗng dưng muốn khóc.

Vi Vũ nhủu mày, nói chậm lại: “Cố Thanh Khê, cậu khóc cái gì thế? Tở mới là người phải khóc chứ!”

Để anh đợi lâu, đau lòng nên mới khóc.

#150

Còn bây giờ, cãi nhau cơ bản là sấm to mưa nhỏ, ví dụ:

Sáng, đánh thức Từ Vi Vũ dậy ăn sáng, tôi gọi hai lần không thấy trả lời mới mò vào phòng hỏi, anh cuộn chân lẩn hai vòng rồi mè nheo: “Em mang vào đây đi.”

Tôi không nhịn được cười lạnh một tiếng, “Thế anh nhịn đói luôn nhé.”

Gần như mọi cuối tuần, ăn sáng xong tôi đều đi dạo chợ hoa chim - sở thích của người già.

Đi chợ hoa mua được một ít giống dâm bụt về thì nhìn thấy Từ Vi Vũ đang chơi bóng rổ trên sân bóng của khu, cuối thu mà còn mặc mỗi cái áo mỏng dính.

Anh thấy tôi, hí hửng chạy lại, rồi cười he he nói: “Anh đói.”

Tôi không nhịn được lại cười lạnh một tiếng, ô, sao tự nhiên mình thành vua cười lạnh thế này, nói: “Anh lên giường nằm đi, đợi em mang lên cho.”

Ai đó: “...”

Những người lười biếng cần nghiêm trị.

#151

Hoặc rõ ràng cố tình gây sự, ví dụ như:

Một bạn nam lâu lâu không liên lạc gần đây thường tìm tôi nói chuyện, còn hỏi tôi: Đã kết hôn chưa? Có đối tượng không? Hay là suy nghĩ về tớ một tý?

Từ Vi Vũ sau khi biết được, nói rất chậm: “Anh muốn ‘xử’ cả nhà cậu ta.”

“Cậu ấy chỉ thuận miệng hỏi thế thôi.”

Vi Vũ: “Anh cũng chỉ thuận miệng nói thế thôi.”

Rồi hai người ăn cơm tối bình thường, ăn xong anh hỏi: “Thằng kia tên gì, nhà ở đâu?”

“Không biết, em không thân lắm.”

“Ít nhất cũng phải biết tên chứ.”

“Hình như họ Dương. Sao anh nhất định phải để em nhớ đến cậu ta thế?”

“...”

#152

Đôi khi thì như sau:

Có người nói: “Thích hỏi rõ từ gốc đến ngọn rồi lại không chịu nổi sự thật” là bệnh chung của phụ nữ.

Tôi nói với Từ Vi Vũ: “Nếu một ngày nào đó anh phản bội tình yêu của chúng ta, hãy chủ động nói thật với em, em sẽ đánh anh một lúc, chia tay rồi không ngày gặp lại.”

Vi Vũ nhìn tôi thật lâu rồi nói: “Nếu một ngày nào đó em phản bội tình yêu của chúng ta, hãy chủ động nói thật với anh... anh sẽ chết trước mặt em, rồi không ngày gặp lại.”

Được, coi như anh giỏi.

Nói xong, anh quay phắt lại, lên mạng.

Tôi vào lấy sách, đi một vòng sau lưng anh, anh nói: “Màn hình phản quang thấy em đấy, đừng có làm mất quỳ với anh, hừ hừ.”

Tôi: “Em chỉ ‘nếu’ thôi mà, anh giận đối cái gì?”

Vi Vũ: “Anh không giận, là KHÓ CHỊU thôi.” Đặc biệt nhấn mạnh từ “khó chịu”.

Tôi: “Thế em xin lỗi nhé?”

Vi Vũ: “Đền thiệt!”

Tôi ấn luôn đầu anh xuống bàn.

Anh cười ha ha, “Thôi thôi, không làm, tha cho anh, oái, vẹo cả cổ rồi!”

Sau khi được thả, anh ngồi xoa cổ, nhìn tôi u oán: “Vẹo cổ mang ra ngoài chỉ mất mặt em thôi.”

Tôi: “Thế thì không mang nữa, cơm trong nhà ăn chán, phở bên ngoài thiếu gì.”

Vi Vũ: “Em không sợ chết thì cứ ăn thử xem.”

Tôi: “Sợ lắm. Được rồi, anh chơi đi, em đi tắm.”

“Tắm? Anh cũng tắm!”

“Thế anh tắm trước, em chơi máy tính.”

“Sao phải phân chia rạch ròi thế, cùng nhau cùng nhau chứ, gái trai hợp tác việc làm ngon ơ!”

“...”

#153

Lại lại là:

Viết văn bản mới, khi mở ra hệ thống tự động xuất hiện bảng xếp hạng các mẫu đơn đứng đầu trong trang web, xếp thứ nhất là “Đơn thỏa thuận li hôn”, được tải hơn sáu trăm nghìn lần.

Vì tò mò nên tôi cũng tải xuống đọc thử. Điều 1: Hai bên nam nữ tự nguyện ly hôn, Điều 2: Xử lý tài sản, Điều 3: Xử lý nợ nần, Cuối cùng: Chữ ký... Hóa ra thủ tục ly hôn dài dòng như vậy.

Đọc xong tắt đi. Mở ra file bên cạnh tiếp tục gõ tổng kết công tác.

Hôm sau lên lớp xong về nhà, thấy Từ Vi Vũ đang ngồi trên sofa trong phòng khách, mặt mũi nghiêm túc lạ thường.

Tôi hỏi: “Anh ăn tối chưa?”

Không thấy trả lời.

Tôi: “Vừa nãy em gọi điện thoại sao anh không nhận? Nếu chưa ăn em làm sủi cảo nhé?”

Vẫn không thấy trả lời.

Tôi có tí xiu cảm giác hình như anh đang giận dỗi, thế nên dò tới hỏi: “Anh sao thế?”

“Không sao.”

“Nghe giọng điệu đã thấy khó chịu rồi.”

Anh đứng lên nghiêm túc hỏi: “Chúng ta cưới nhau được bao lâu rồi?”

“Hơn nửa năm.”

“Em có chuyện gì không hài lòng với anh không?”

Thấy tôi ngẫm nghĩ một lúc, anh giận luôn, “Còn phải nghĩ?! Không hài lòng thật à!”

Tôi hết nói, “Anh hỏi em cơ mà?”

“Em đừng có mơ, hừ!”

“Anh làm sao đấy?”

“Em tải đơn thỏa thuận li hôn về làm gì?”

“Hả?”

“Đơn thỏa thuận li hôn!”

“À... em tiện tay tải xuống.”

“Tiện tay làm gì?”

“Chỉ xem một tý thôi.”

“Xem làm gì?!”

“Tò mò chứ sao.” Tôi nghĩ ngợi, rồi thêm vào, “Đừng có nói là anh tưởng em muốn ly hôn đấy nhé?”

Anh sững sờ rồi quay lại lần đùng ra sofa, bật TV, cầm túi hạt dưa trên bàn, bắt đầu cắn...

Sao tôi bỗng dưng muốn đánh anh?

Chương 23: Những người họ hàng đáng yêu

#154

Anh họ Từ Vi Vũ là sinh viên trường Bắc Đại, nghe nói từ cấp 3 đã được cử đi học, nhân vật “trâu bò” số một. Về sau, lần đầu gặp ông anh họ này, anh ấy nói với tôi: “Em gái, có đối tượng không giới thiệu cho anh với?” Tôi tò mò hỏi Từ Vi Vũ: “Anh họ anh cao ráo đẹp trai như thế mà chưa có người yêu à?”

Từ Vi Vũ nói: “Anh ta Ngũ Hành thiếu đức[1].”

([1] Anh họ là Từ Khuyết Đức.)

“...”

#155

Sau này, khi thân thiết hơn, có lần đến nhà chơi, tôi nghe thấy anh nói chuyện với Từ Vi Vũ: “Anh em phải giúp nhau tí chút, bảo mày đi xem người họ anh tí thôi chứ có bắt mày ngoại tình đâu mà lo.”

Vi Vũ: “Nói rồi, đây không rảnh.”

“Là vợ chú bảo chú đi với anh đấy, em dâu dặn mày đừng có ‘rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt’”

“Vợ em? Sao anh không nói sớm! Đi.”

“...”

Tôi chỉ đề nghị, hay là để Từ Vi Vũ làm quân sư cho anh thử xem, chứ có nói gì liên quan đến ‘Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt’ đâu?

Khi bọn họ về nhà, Vi Vũ ở dưới đỗ xe, anh họ lên trước nói: “Em dâu ơi, xin lỗi nhé, hôm nay mượn uy của em sai chồng em lái xe, mời cơm, và mua ít hoa quả cho cô gái kia... cuối cùng cô ta thích nó luôn!”

Tôi không biết nói gì, “Rồi?”

Anh họ: “Tất nhiên anh không thể để xảy ra chuyện này, không hề do dự hy sinh bản thân, nói, thật ra anh và chồng em mới là một đôi.”

Giờ thì tôi hoàn toàn câm nín.

Vừa lúc ấy Từ Vi Vũ đi lên, người chưa thấy đâu đã thấy tiếng: “Từ Khuyết Đức, hỏng hết cả thanh danh của ông, ông đây thiên mày!”

Sau đó chàng sinh viên giỏi giang nhảy lên nhảy xuống, chạy khắp phòng hô cứu mạng!

#156

Đi sắm Tết với Từ Vi Vũ và ông anh họ Bắc Đại.

Vi Vũ lái xe, đường tắc nập người, anh họ ngồi bên lái nhai: “Vượt qua cái xe kia! Nhanh, sắp đến đèn đỏ rồi, đi bằng tốc độ ánh sáng mau!”

Vi Vũ vui vẻ nói với tôi: “Em thấy chưa, so với anh ta thì anh văn minh hơn nhiều, nhỉ?”

Anh họ: “Văn văn cái gì, mày đi như bò ấy, tỳ về anh lái.”

Vi Vũ: “Em không có ý kiến, anh hỏi vợ em ấy.”

“Em cũng không có ý kiến, điều kiện tiên quyết là nếu bị phạt, hai người tự xử lý.”

Anh họ giỏi giang trả lời: “No vấn đề!”

Đường về, anh họ lái, dọc đường đi chỉ nghe thấy tiếng hét của Vi Vũ: “Vượt qua cái xe kia! Nhanh, sắp đến đèn đỏ rồi, đi bằng tốc độ ánh sáng mau!”

Hai con người này chỉ được cái mồm to y như nhau.

#157

Con trai của chị gái của anh họ của Từ Vi Vũ, vừa tròn bốn tuổi. Cậu bé đặc biệt yêu... điện thoại của Vi Vũ, căn bản vì điện thoại anh lắm trò chơi. Một kỳ nghỉ, anh họ Bắc Đại nhét thằng bé vào nhà chúng tôi rồi “đánh lẻ”.

Trưa, tôi và Vi Vũ dẫn thằng bé đi ăn cơm, trong nhà hàng đông nghịt người, thằng bé kéo quần Từ Vi Vũ nói to: “Chú chú, cháu muốn chơi chim nhỏ của chú, nó đâu rồi!”

Cả nhà hàng im ắng lạ.

Vi Vũ đầu đầy vạch đen, rút điện thoại trong túi ra rồi nghiêm trang nói to hơn: “Cháu thích chơi game ‘Angry Bird’ trên điện thoại chú đúng không? Đây cho cháu chơi!”

Rồi thằng bé cầm điện thoại, chơi “Angry Bird” rất vui vẻ.

Về đến nhà, Vi Vũ la ó: “Anh muốn xóa cái trò chết dẫm này!”

#158

Làm bài tập ngữ văn cùng một cô em họ thường tạo áp lực rất lớn. Tắc ở một bài viết theo ví dụ, tôi đang vắt óc suy nghĩ thì con bé lanh chanh: “Chị, chị, em biết làm bài này, để em làm cho.”

Vi Vũ vừa vào phòng nghe vậy liền bắt đầu chế giễu, “Phí công mấy năm làm học sinh chuyên văn quá đấy. Sang một bên đi anh làm cho xem.”

Và một tay anh chống mép bàn, cúi đầu nghiên cứu chừng 5 phút rồi ngẩng lên biện hộ: “Hơi khó một tí... khụ, anh học tự nhiên cơ mà.”

Cuối cùng em gái chốt lại: “Anh chị đều ngốc hết!”

“...”

Vi Vũ: “Xùy, anh đã kể cho em suýt chút nữa thì anh là trạng nguyên lớp lý chưa.”

Em gái: “Trạng nguyên là cái gì?”

Vi Vũ: “Dân trâu bò.”

Em gái làm bộ sợ hãi: “Ngư Ma vương?”

Vi Vũ: “Không phải, thực ra là Tôn Ngộ Không.”

Em gái: “Oa, anh Vi Vũ là Tôn Ngộ Không, thế gậy Kim Cô của anh đâu?”

Vi Vũ: “Nấu chảy ra bán để mua nhà làm đám cưới.”

Em gái che miệng cười trộm, “Em ứ tin, biết thừa anh nói dối rồi nhé. Tôn Ngộ Không, Ngư Ma vương chỉ có trên TV thôi, cả Trư Bát Giới nữa, là giả hết.”

Tôi thương cảm nhìn Từ Vi Vũ, “10x bây giờ, kể cả thể vận hội Olympic Bắc Kinh năm 08 hay đảo Điếu Ngư, cái gì chúng nó cũng biết hết. Thôi, tắm rửa rồi ngủ sớm đi.”

Vi Vũ tuôn trào hai hàng lệ chạy đi.

#159

Cô em gái này, chắc xem nhiều phim chiến tranh trên TV quá, có hôm đến nhà tôi chơi còn mang cả một lá cờ nhỏ nhỏ cắm trên đĩa, vừa vào nhà đã hô to: “Đả đảo giặc ngoại xâm!”

Vi Vũ đứng đấy phối hợp: “Anh là giặc ngoại xâm á? ĐỪNG, tôi bị oan! Tổ chức phải tin tôi!”

Em gái bình thần nhìn người đang diễn kịch với nó, chê bai: “Anh Vi Vũ, anh trẻ con thế.”

Vi Vũ: “...”

Về sau, em gái kiên quyết yêu cầu tôi phải tham gia vào trung đoàn của nó, nó là đội trưởng, tôi là người cầm cờ, mỗi khi tiếng kèn vang lên, tôi phải chạy đầu tiên.

Tôi giải trình: “Chị chạy chậm lắm, được một lúc thể nào cũng bị vượt qua cho xem.”

Vì thế em gái miễn cưỡng tìm Vi Vũ, anh nghiêm nghị nói: “Anh làm người vấy cờ cho em thì chẳng khác nào ‘dao trâu mổ gà’ cả, tổ chức, tôi yêu cầu đưa xe tăng chủ chiến loại ZTZ-99 vào sử dụng, nó trang bị ba kiểu đạn, lần lượt là đạn xuyên thép đuôi cánh tách vỏ ổn định, đạn phá giáp và lựu đạn. Vận tốc ban đầu của đạn xuyên thép đuôi cánh tách vỏ ổn định là 1760m/s, cự ly bắn 2300m, đối với xuyên giáp bọc thép cùng chất có độ dày 600 mm trở lên, vận tốc ban đầu của đạn phá giáp là 1000m/s...”

Em gái: “Đồng chí Vi Vũ, yêu cầu đồng chí nghiêm túc hơn được không?”

Vi Vũ: “...”

Cuối cùng Từ Vi Vũ giương cao cờ xung phong đứng đằng kia.

#160

Em họ rất quý cậu em trai tôi, cứ thấy em trai ở nhà là phải dính lấy bằng được, cứ anh ơi dài anh ơi ngắn. Tuy em trai rất “chảnh” nhưng nói chung là vẫn quan tâm đầy đủ.

Quan hệ của hai đứa tốt đến mức nào á?

Vừa vào nhà, em họ: “Lão Cố, anh ở đâu thế?”

Em trai: “Ô, lão Vương nhà ta đến rồi đây à!” Em gái họ Vương. Rồi hai người tay nắm tay, xem TV thôi xem TV, ăn vặt nào ăn vặt, mình chơi game đi thôi mình ngồi cạnh cổ vũ.

Vi Vũ đến đón tôi, thấy thế mới nói: “Em gái Tử, chơi game thì chơi game còn dạy hư bạn nhỏ như thế à, đạo đức của em chết đâu rồi?”

Em trai mặc kệ, tiếp tục chơi game.

Vi Vũ đứng tựa vào cửa phòng sách, vầy vầy em họ, “Nào, cô bé xinh xắn lại đây.”

Bình thường em họ cũng thích chơi với Từ Vi Vũ đang khó xử thì nghe thấy em trai mắng: “Anh đừng đứng ở cửa được không? Ngứa mắt chết đi được!”

Vi Vũ thấy em trai chuyển sự chú ý sang đây, bắt đầu “chiến”.

Khi về tôi nói với ai đó: “Có câu này em giữ trong lòng lâu rồi, thực ra giữa hai người mới gọi là tình yêu chân chính phải không?” Kiểu mỗi lần bị lơ đi nhất định phải liều mạng chứng minh cảm giác tồn tại.

Cứ tưởng rằng lần này tôi là người kết thúc đề tài một cách hoàn hảo.

Ai ngờ Từ Vi Vũ đắm chiêu nhìn cửa sổ, buồn bã nói: “Đúng vậy... Nhưng, khi muốn quay đầu lại thì đã muộn rồi...”

15. Chương 24 - 25

Chương 24: Ghét nhất là khác biệt văn hoá

#161

Truyện cười khi Từ Vi Vũ đi du học 1:

Vì người nước ngoài không ăn chân gà nên ở siêu thị bán rất rẻ. Có lần, anh mua nguyên một túi to dùng vác về phòng ngủ, đang nấu nướng thì một cậu bạn cùng phòng người nước ngoài nhìn thấy, tò mò hỏi đây là cái gì.

Khi ấy Vi Vũ mới sang, nói chưa trôi chảy, không biết dùng từ gì đành bập bọ: “This is fingers (Đây là chân gà, tên tiếng Anh của ‘gà’ anh ấy không biết nói).” làm cậu bạn người nước ngoài được phen hốt cả hoảng. Lúc nói chuyện với tôi, Vi Vũ còn đặc biệt khinh thường họ, “KFC, McDonald của họ toàn bán gà, thế mà không cho người Trung Quốc ăn chân gà.”

Tôi nghĩ, đúng là KFC, McDonald không bán chân gà thật.

Tôi hỏi: “Ồ đó người ta không thích ăn chân gà à?” Ngon thế cơ mà.

Vi Vũ: “Những người tớ quen thì không, nhưng lúc tớ nướng xong bọn họ cũng xúm lại xuýt xoa khen thơm quá! Thế nên tớ vừa ăn ngon lành vừa hỏi chúng nó ‘Thơm không, thơm không’, hà hà hà.”

“...”

#162

Truyện cười khi Từ Vi Vũ đi du học 2:

Có lần ăn cam, Vi Vũ dùng máy bóc cam cầm tay, một cậu bạn không biết người nước nào nhìn anh làm nhao nhao bằng ánh mắt dành cho yêu quái. Sau khi quả cam tách thành mấy múi, bạn Vi Vũ nhà ta còn thuyết trình một bài về dụng cụ này, cậu bạn kia cảm thán rằng người Trung Quốc quá đáng sợ. Bạn Vi Vũ rất vui.

#163

Truyện cười khi Từ Vi Vũ đi du học 3:

Trường ĐH Oxford có phòng ăn buffet rất tiện, đồ ngon, giá rẻ, nhưng yêu cầu phải mặc trang phục nghiêm chỉnh mới được vào, trang phục nghiêm chỉnh là gì? Là âu phục khoác thêm áo choàng.

Có lần, Vi Vũ đến Oxford chơi với bạn, được đưa đến phòng ăn ấy.

Từ Vi Vũ nói: “Ôi, tỳ nữa tớ còn tưởng mình xuyên vào ‘Harry Potter’!” Rồi kể lể cậu bạn anh phát điên phát ngộ với cái quy định ăn uống ấy, không biết bao nhiêu lần vì không mặc bộ đồ mà phải nhịn ăn. Từ Vi Vũ thông cảm, “May mà anh không học ở Oxford.”

Tôi mỉa: “Có mà anh không thi được ấy?”

Vi Vũ: “Chắc, anh mà cố gắng á, Oxford, Cambridge chỉ là con ruồi!”

Tôi: “Thế sao anh không cố gắng? Hay vẫn như trên, không cố được?”

Vi Vũ: “Còn vì sao nữa, anh lo mình xuất sắc quá, em lại bị áp lực, sợ yêu anh là với cao chứ sao.”

“...” Tôi nói, “Anh đánh giá bản thân quá cao rồi.”

“Tình yêu, đừng đi! Anh sai rồi! Đại nhân, tiểu nhân không dám nói năng cuồng nữa!”

#164

Có lần em trai gọi điện cho tôi, mếu máo: “Đợt trước mẹ gửi chân giò Kim Hoa[1] đến trường cho em ấy? Bạn em nhìn thấy hỏi đây cái là gì, em trả lời leg... leg, thế là suýt nữa bị gọi điện báo cảnh sát!”

([1] Chân giò hun khói Kim Hoa là đặc sản Kim Hoa, Chiết Giang.)

“Rồi sao?”

“Chị không thương em cái gì cả!”

“Do trình độ tiếng Anh của em kém cỏi cơ mà.”

“Nhưng khó dịch từ tiếng Trung sang lắm?”

“Có phải Jin Hoa leg không?”

#165

Khác biệt văn hóa vùng miền. Khi ăn cơm, bỗng tôi nhớ đến một cuộc đối thoại khá dễ thương, quay sang nói với Từ Vi Vũ đang ngồi đối diện: “Nào, vào trong bát của em đi[2].”

([2] Một trong những từ phổ biến trên mạng, bắt nguồn từ quảng cáo sôcôla sữa viên M&M. Trong quảng cáo, một người đàn ông đi lấy sôcôla, cầm bát nói với viên sôcôla M&M: “Mau vào trong bát!” Viên sôcôla nói: “Ông vào trong bát thì có ấy!”

Có thể xem ở đây.)

Không ngờ, ai đó nhăn nhó một tý rồi nói: “Thích hấp hay kho tàu?”

Đây là sự khác biệt rõ ràng sao?

Ăn một lúc, anh hỏi: “Câu vừa rồi của em nghe quen quen, ở đâu ấy nhỉ? À, trong quảng cáo trên TV.”

Và, ngày hôm sau.

Sáng, rửa mặt xong bôi kem, Từ Vi Vũ: “Muốn có làn da hoàn hảo, chỉ có thể dùng Đại Bảo.” Dù rõ ràng loại kem ấy không phải Đại Bảo[3].

([3] Một thương hiệu mỹ phẩm Trung Quốc.)

Đến cạnh bình nước rót một cốc nước tinh khiết Wahaha[4], “Trong mắt tôi chỉ có em.”

([4] Một loại nước tinh khiết đóng chai do Vương Lực Hoành làm đại diện quảng cáo. Có thể xem ở đây.)

Tối gọi đầu, Từ Vi Vũ: “Tóc siêu mềm tung bay trong gió, tự tin là chính em[5].”

([5] Quảng cáo dầu gội đầu Rejoice.)

Trước khi kiss, anh đang nhai viên ngậm, “Muốn thử hương miệng thơm tho không nào?” [6]

([6] Quảng cáo viên ngậm của Cao Viên Viên. Có thể xem ở đây.)

Tôi sắp phát điên: “Em sai rồi. Anh về bình thường được chưa?”

Anh trả lời: “Hay mà... Được rồi.” Lấy ra một chiếc “áo mưa”, “Để anh nói câu cuối cùng, ‘Cuộc sống hạnh phúc khi có một chiếc áo mưa.’” [7]

([7] Quảng cáo BCS.)

Chương 25: Sau khi cưới: Không làm thì chết

#166

Ngày nghỉ đầu tiên, Vi Vũ đứng nói chuyện điện thoại với bạn: “Xe tao bị đổi một linh kiện hơn bốn nghìn đồng thành một cái khác chưa đến bốn đồng! Đồ lừa đảo.”

Đối phương nói gì đó xong, anh cười lạnh, “Gia không có tiền.” Dừng một lúc, “Nhưng vợ anh có, hà hà.”

Tôi nghĩ thầm, mình bao giờ chẳng nghèo rớt mùng tơi, “phất lên” từ khi nào vậy? Đang băn khoăn thì nghe thấy anh phán tiếp: “Chuẩn, anh đang chê chú không được vợ chiều đây, thì sao? Ha ha ha ha ha! Sướng quá!”

... Cuồng ngược?

#167

Cần sửa xe, Vi Vũ gọi đến cửa hàng 4S[1] hẹn trước: “Hello, một chiếc XXX, biển số... Chiều nay đến.”

([1] Cửa hàng 4 trong 1, chọn hình thức kinh doanh về ô tô là chính, gồm có bán xe (Sale), linh kiện lẻ (Sparepart), phục vụ sau khi bán (Service), thông tin phản hồi (Survey). Gọi tắt là cửa hàng 4S.)

Đầu dây bên kia im lặng một lúc: “Xin lỗi, quý khách gọi nhầm máy rồi, đây là trung tâm phục vụ quản lý gia đình, xin hỏi quý khách cần gì ạ?”

Tưởng rằng anh sẽ ngắt máy, ai ngờ lại nhiệt tình hỏi: “Bên ấy phục vụ những gì?”

“Người giúp việc theo giờ, các kiểu hỗ trợ gia đình.”

Thế là anh gọi một người giúp việc theo giờ mai đến nhà tổng vệ sinh rồi hài lòng cúp máy.

Tôi nhìn anh một lúc, không thể không nghi ngờ anh cố tình “gọi nhầm máy”? Lười đến thế là cùng!

Một ngày sau, đưa người giúp việc ra ngoài xong, Vi Vũ đang nằm ườn trên ghế xem TV thì có đồng nghiệp gọi đến, anh lười biếng nhấn loa ngoài, đặt điện thoại lên bàn. TV vẫn còn bật, giọng nữ vang lên: “Anh đừng đi, em sai rồi, xin anh đừng đi!!”

Người đầu dây bên kia nhỏ giọng hỏi: “Anh cãi nhau với vợ à?”

Vi Vũ: “Không.”

Người kia: “Ôi, may quá, làm em giật cả mình, đang định bảo nếu anh cãi nhau với vợ thì mai đừng đến cơ quan, kéo lại giận cá chém thớt, đe dọa tính mạng của mọi người.”

Tôi ngồi cạnh, im lặng.

Lát sau mới hỏi Từ Vi Vũ: “Anh hay xả giận ở cơ quan à?”

“Đâu.” Anh bào chữa, “Anh chỉ bảo mỗi câu là: Một ngày nào đó, nếu anh ly hôn, chúng mày nhớ giấu hết vũ khí trong cơ quan đi nhé.”

“...”

#168

Quốc Khánh, nhà tôi với nhà Từ Vi Vũ đi ăn cơm.

Đang vào nhà hàng thì nghe thấy Vi Vũ thủ thỉ với bố: “Bố xử lí giấy phạt hộ con nhé?” Bố chồng quả quyết: “Không.”

Sau đó vào chỗ ngồi, anh bắt đầu chúc rượu cho bố, đến tận khi say khướt, bố Vi Vũ mới vỗ vai con trai: “Dù uống say, bố vẫn nghiêm về công lý.”

Vi Vũ đặt luôn chai rượu xuống, quay sang bố tôi: “Bố, bây giờ con ở rể còn kịp không?”

Chẳng biết sợ người lớn cái gì cả. Trước nay bố tôi vốn rất nghiêm túc, cuối cùng vẫn không nhịn được bật cười.

Đúng là đồ dở hơi.

Trên đường về nhà, tôi đề nghị: “Anh uống rượu mà, để em lái xe cho, cứ nghỉ ngơi đi.”

“Có hai cốc thôi, với lại đang trong thành phố, lo gì.”

“Hơn một nửa giấy phạt của anh là nhận trong thành phố đấy.”

Vi Vũ u buồn: “Ai lại nói thẳng ra thế, à đúng rồi, vợ, anh mượn bằng lái của em được không? Có khi anh không đủ điểm...”

“...” Tôi nghiêm túc phê bình, “Lần sau anh phải chú ý hơn đấy!”

“Tất nhiên rồi!”

“Nếu lại bị phạt thì sao?”

“Thì mượn tiếp của em!”

“...” Nói bao lâu cuối cùng thành nước đổ đầu vịt hết.

#169

Nghỉ lễ, đi chọn xe cùng bạn Từ Vi Vũ, không hiểu sao với đám bạn của anh và cả của tôi, anh lại là “chuyên gia ô tô”. Vào cửa hàng, nhìn quanh một vòng mới thấy Vi Vũ đang đứng trước một chiếc xe con màu đen, hỏi: “Xe này thế nào?”

Nhân viên bán hàng: “Chắc chắn có thể lái được!”

Mọi người xung quanh im bật, ngay cả nhân viên bán hàng cũng nhận ra mình vừa phát ngôn một câu “thiếu năng” nhưng riêng Vi Vũ rất lấy làm lạ, gật gật đầu, ra chiều nghiến cừ: “Ừm, được đấy được đấy.”

“ ... ”

#170

Tối vào nhà tắm công cộng. Tôi tắm xong trước, chờ Từ Vi Vũ ngoài phòng khách đến nửa tiếng vẫn chưa bóng hồng xuất hiện.

Về sau mới biết anh ngắt trong đó... được người ta đỡ đến phòng thay đồ. Khi nhân viên nam đang sấy cho anh bằng máy làm lạnh, đồ đồ hơi ấy mơ mơ màng màng tỉnh lại, còn không quên âm ỉ: “Tôi không cần phục vụ đặc biệt!” Nghe nói lúc đó mọi người xung quanh được bữa cười no.

Sau khi lên xe, anh dán lấy tôi, gấp tay áo làm bộ lau nước mắt, “Người ta bị nhìn hết cả rồi, vợ, về nhà em phải an ủi trái tim bé nhỏ của anh.”

“Em có nhìn đâu.”

“Bình thường toàn một mình em nhìn còn gì!”

“ ... ”

Trên đường đi, anh còn lăm lăm bầm như chị Tường Lâm: “Bị nhìn hết rồi, haizzz, phải làm sao bây giờ, bị nhìn thấy sạch rồi, chán đời quá, phải làm sao bây giờ, không một mảnh vải che thân, quá xấu mặt, sao có thể yêu được nữa đây...”

Tôi hỏi: “Có cần phóng đại đến thế không?” Lại còn chán đời, hết yêu...

Anh lập tức cao giọng: “Có, thân thể này sinh ra chỉ để cởi cho em xem, bây giờ...” Tôi ngắt lời: “Bố mẹ, ông bà và cả người lớn nhà anh nữa, chắc đây người nhìn thấy anh khỏa thân rồi còn gì? Đây là hồi nhỏ, lớn lên, chẳng phải anh kể khi học đại học còn vừa tắm vừa đo ấy ấy à? Chậc, đi so với người nước ngoài anh không thấy tủi thân sao?”

Vi Vũ: “Nói! Cô là ai?! Vợ tôi đâu?!”

“ ... ”

#171

Đôi khi, tôi thường đặc biệt lười, không muốn động đây, giặt quần áo, nấu cơm cũng ngại, nhưng nghĩ quần áo thay xong vứt đấy thì không ổn nên đành gọi Từ Vi Vũ vào phòng sách, ra giá: “Cho anh một trăm, đi giặt sạch quần áo.”

Từ Vi Vũ im lặng, tưởng anh khó chịu ai ngờ còn lên tiếng mặc cả: “Người ta rẻ mặt như thế à?”

“Hai trăm?”

Giặt xong anh hí hửng chạy đến: “Quý khách có cần phục vụ trên giường không, chỉ cần một trăm là được.”

Tôi: “Không cần.”

“Năm mươi, năm mươi!”

“ ... ”

“Cho thêm tiền, thêm tiền!”

“ ... ”

#172

Tối Từ Vi Vũ lên mạng, đọc được bài báo về một người “cuồng thẩm mỹ”.

Vi Vũ: “Có cần chờ bây luôn bây giờ không? Bộ phận quan trọng nhất còn phẫu thuật công khai, mấy chỗ kia động dao động kéo đã là gì? Giờ tin tức ngày càng nhảm nhí.”

“ ... ”

#173

Soi gương lúc rửa mặt, anh xoay một vòng, ngắm nghía rồi tự nhủ: “Ôi khuôn mặt này 3600 không có góc chết nào.”

Tôi đang đánh răng bên cạnh thấy thế liền chỉ vào cằm anh, “Chỗ này có bọt, chắc là ở góc chết nên không nhìn thấy rồi.”

“ ... ”

#174

Một hôm Từ Vi Vũ dậy sớm sờ túi quần áo tôi, tôi hỏi: “Anh tìm gì thế?”

Vi Vũ: “Vợ, cho anh ít tiền đi.”

Tôi nghĩ thầm, đâu đến nông nổi ấy, hỏi: “Có phải anh giấu em làm chuyện gì mờ ám không?”

Vi Vũ nhìn tôi nguy hiểm, “Giờ em mới biết à?”

Đầu tôi bỗng xuất hiện một câu “ăn chơi bài bạc”, anh tiếp lời: “Anh thầm lặng đưa hết cả kho báu cho em rồi còn gì? Vốn định phần đầu làm chồng ngoan thời đại mới, không giữ lại ỉn xu nào, để rồi một ngày chợt em nhận ra, nhào đến ôm anh ‘Ông xã em number 1’! Nhưng sáng nay hiện thực nhắc nhở ‘ông xã’ rằng, nhà ăn cơ quan phải tự trả tiền, vậy nên, đại nhân, tiểu nhân chỉ xin đúng mười đồng tiền cơm thôi.”

Tôi im lặng một lúc, “Anh nhét vào bộ quần áo nào?” Và thế là sáng tinh mơ hôm ấy có hai người lục tung đồng áo khoác tìm xiền.

#175

Chị họ tôi là giảng viên đại học, bình thường cứ rảnh rồi tôi lại đến nghe chị giảng bài. Có hôm nổi hứng đến ngồi lớp chị nhưng không dặn trước. Một cậu bạn bên cạnh nói nhỏ: “Bạn này, hình như cậu trốn mấy tiết rồi phải không?”

Tôi chẳng biết phải trả lời thế nào đành cười trừ không nói, nhưng cậu ta rất kiên nhẫn hỏi tiếp: “Cậu không học lớp bọn tớ à?”

Tôi trả lời: “Mình chỉ đến nghe thôi.”

Cậu ta nói luôn: “Còn đến nghe chương trình đại học? Hay cho tớ số cậu đi, thỉnh thoảng điểm danh hộ tớ, tớ mời cậu đi ăn.”

Người ngồi cạnh bật cười, “Nó tán cậu đấy!”

Cậu bạn đỏ mặt cãi lại, “Không phải.”

Biết là ý của cậu bạn này không phải như thế, chỉ muốn nhờ điểm danh hộ thôi, nhưng tôi vẫn giải thích với đám bạn đang âm thầm ủng hộ cậu ta theo đuổi tôi, “Mình đăng ký kết hôn rồi.”

Một ngày sau, chị họ kinh ngạc kể cho tôi, trường chị ấy có học sinh đã kết hôn!

Tôi: “ ... ”

#176

Đi xem phim với Từ Vi Vũ và một đôi vợ chồng (người chồng là bạn của Vi Vũ).

Phim đang chiếu, bạn Từ Vi Vũ thốt lên, “Chắc chắc, tội phạm IQ cao đây.”

Từ Vi Vũ chậm chạp nói: “Tội phạm thì công nhận nhưng IQ cao thì chẳng thấy đâu.”

Bạn: “Ông anh không thấy bộ phim này rất sâu sắc à?”

Vi Vũ: “Chín người mười ý, với mày thì chắc nó có chiều sâu.”

Bạn: “Chị dâu ơi em bảo này, có phải chồng chị đang chê bai em không?”

Tôi: “...” Tôi không giỏi nhìn người nên từ chối phát biểu ý kiến.

16. Chương 26 - 27

Chương 26: Cuộc sống của họ

#177

Bạn cấp 2 kết hôn, gặp lại một nhóm bạn tôi đã gần như quên hết. Hôm ấy đưa Vi Vũ đi cùng (anh ấy không học cấp 2 với tôi), vào khách sạn vừa ngồi xuống thì có người chạy lại đón, “Cậu là Cố Thanh Khê phải không? Bảo sao nhìn quen đã man. Nghe nói kết hôn rồi à?” Từ Vi Vũ đứng cạnh tiếp lời, “Kết hôn với tôi!”

Bạn kia cười nói: “Đúng là trai tài gái sắc, trai tài gái sắc.” Rồi hỏi bọn tôi, “Có sang kia ngồi không, toàn bạn cũ cả, ra gặp mặt nhau tí?”

Vi Vũ: “Nhưng không thân thiết lắm.” Tôi không nhịn được thâm buồn nôn, căn bản là không quen chứ gì?

Bạn kia nói: “Có gì đâu, ăn một bữa là thân ngay ấy mà, đi đi.” Vậy nên chúng tôi chuyển bàn, có một cậu bạn, rõ ràng cấp 2 gây lăm, giờ thì tròn như hòn bi ve, có cô bạn ngày xưa bé tẹo, nay lại cao dong đồng... Tôi thâm cảm thán, những người trong ký ức khi xưa đều thay da đổi thịt, không biết trong mắt họ, liệu tôi thay đổi như thế nào?

Nhìn họ, tôi bỗng thấy rằng, thời gian như thoi đưa, mười năm, sao mà nhanh đến thế.

#178

Hết đám cưới bạn cấp 2 của tôi thì đến đám cưới bạn cấp 3 của Vi Vũ, tôi tỏ ý hay là không đi nữa, cậu bạn kia bị điều đi tỉnh khác làm việc rồi định cư luôn ở đấy, mở sang tận tỉnh khác chỉ để ăn một bữa cơm, quá khổ. Nhưng Vi Vũ nói, “Có đưa bạn cũng sang đấy mà, hay chúng mình đi nhờ. Đằng nào chẳng là cuối tuần, coi như du lịch một hôm, nào, đi cho vui vui thôi mà.”

Cuối cùng, hôm khởi hành, bạn Vi Vũ bị đau tay nên tôi phải lái xe. Giấy phạt của Từ Vi Vũ mới bị xử lý, không những đánh dấu mà còn thu hồi bằng lái nên tôi không dám để anh lái trên đường cao tốc. Khi về, vốn là vợ của cậu bạn kia lái thay, không ngờ có ấy vui quá uống say bết nhè chè xôi nên tôi đành lái về.

Cho vui vui thôi? Rõ ràng một ngày mệt gần chết.

Về nhà ngâm chân, Vi Vũ chạy đến rửa chân cho tôi, nói: “Vợ, xin lỗi em, để anh mát xa cho.”

Tôi có máu buồn, đụng vào cái là run cả người, cười: “Xin anh đấy, tha cho em đi.” Rồi lau chân leo lên giường.

Anh đi đổ nước xong về hỏi: “Hay là mát xa eo nhé?”

Tôi sợ, “Anh chơi một mình đi, em ngủ trước.”

Ngủ một lát, tỉnh lại thấy người bên cạnh đang xoa bóp bắp chân tôi nhẹ nhẹ, đúng là có dễ chịu hơn hẳn.

Tôi nói: “Anh cũng ngủ đi.”

“Còn sớm.”

“Thế thì đừng bóp chân nữa.”

“Không sao đâu.”

“Em ngủ đây.”

“Ngủ đi.”

#179

Bạn ngồi cùng bàn cấp 2 sinh con gái, cuối tuần, tôi và Từ Vi Vũ đi thăm.

Vi Vũ nhìn em bé nửa ngày rồi hỏi: “Sao nhìn nó chẳng giống ai thế?”

Tôi lờ anh lại, “Mới sinh đã nhìn ra cái gì đâu.”

Bạn thân nằm trên giường nói chuyện với tôi, Từ Vi Vũ đứng cạnh tán gẫu với cha đứa nhỏ.

Cha đứa nhỏ hỏi: “Khi nào hai người mới sinh con?”

Vi Vũ: “Tạm thời chưa nghĩ đến.”

Cha đứa nhỏ: “Sao thế, sinh sớm đi? Định nghĩ đến bao giờ.”

Vi Vũ: “Haizz, cảm giác trẻ con sẽ thành cái ấy ấy vào buổi tối... anh biết đấy... chướng ngại vật ấy mà.”

Anh có thể để ý đến hoàn cảnh một chút được không?!

#180

Hồi cấp 3, vì cùng thích tranh Trung Quốc nên quen được một người bạn tri âm, sau khi đi xem “Triển lãm các tuyệt tác thư pháp Trung Quốc thời Ngũ Đại Tống Nguyên” về, nó nói, chữ “Bảo tàng XX Mỹ” trên mỗi bức tranh nhìn ngứa mắt lắm, nhưng chẳng là gì so với một đồng người đứng xúm xít chụp ảnh xung quanh, dù không có đèn flash nhưng ánh sáng ấy cũng chẳng tốt đẹp gì. Họ chụp lắm ảnh vậy thôi, về nhà được mấy người mở ra xem lại.

Niềm an ủi duy nhất là, trước bức “Tranh vệt năm màu” có chàng trai nói rất nghiêm túc với một ông chú đang chụp ảnh: “Đây là báu vật quốc gia, nếu bác thích, hãy thưởng thức lâu hơn một chút, đừng xúc phạm nó.”

Bạn tôi: “Nhìn mắt với màu lông con vệt ấy, nước mắt tao đã chảy ròng ròng, nghe bạn nam kia nói xong, tao suýt phát điên phát ngộ. Quá tuyệt vời, vẫn còn tồn tại người biết quý trọng tranh cổ như thế.”

Đây là báu vật quốc gia, nếu bác thích, hãy thưởng thức lâu hơn một chút, đừng xúc phạm nó.

#181

Ngày Quốc tế Phụ Nữ, mấy gian hàng băng vệ sinh trong siêu thị chật ních người, tất nhiên 99% là phụ nữ, thỉnh thoảng cũng có mấy đồng chí nam nhào vô giành giúp người yêu.

Đứng ngoài nhìn một lúc, tôi quyết định từ bỏ, nhưng “tri âm tranh Trung Quốc” thì không, nó gào một câu: “Nể mặt tôi hai tuần đến một lần, nhường nhịn nhau tí đi!” Rồi lao vào.

Một lúc lâu sau nó mới lết ra, than thở: “Quá nóng.”

Tôi nhìn nửa giỏ băng vệ sinh, cười, “Chắc đủ dùng nửa năm đấy.”

Bạn thân cười mắng: “Chia ày một nửa. Thôi đi nào đi nào, chọn ít hoa quả, rau dưa, sữa chua rồi về, ra ngoài vào 8/3 đúng là sai lầm[1].”

([1] 8/3 - tam bát, có nghĩa là ngu ngốc.)

Tôi: “Từ Vi Vũ bảo tao mua chai nước súc miệng nữa.”

Bạn thân: “Đến đánh răng cũng lười cơ á?”

Tôi lau mồ hôi, “Ăn trưa ở cơ quan xong anh ấy muốn súc miệng.”

Bạn thân: “Tao bảo này, mày hơi chiều chồng quá đấy.”

Tôi không hiểu lắm, “Một chai nước súc miệng liên quan gì đến chiều?”

Bạn thân: “Nhìn nhỏ cẩn thận là ra lớn, nói thật, từ cấp 3 cậu ta theo đuổi mày tao còn chả để tâm.”

Tôi ngạc nhiên, nó chưa từng nhắc đến chuyện này, “Vì sao?”

Bạn thân: “Cậu ta đứng ở cửa sau lớp mình gọi mày đi ăn cơm, mày nói đi ăn cùng tao rồi; cậu ta kéo bạn gọi bè, mục đích chính là muốn rủ mày đi hát, mày nói không biết hát các cậu cứ đi đi; cậu ta hỏi cuối tuần này mày có muốn ôn bài cùng không, mày nói tớ quen đọc sách ở nhà rồi; cậu ta mua đồ ăn sáng ày, mày nói vừa mới ăn xong... Khi ấy tao còn tưởng người ta sẽ phải tay bay luôn cơ. Nói thật, nếu tao là Từ Vi Vũ, bị hành hạ như vậy là kệ xác mày luôn.”

Tôi: “...”

Bạn thân tiếp tục: “Vậy nên tao không nghĩ là chúng mày có thể cùng nhau đi tiếp, đã thế sau này cậu ta còn du học - càng thêm không thể. Hồi ấy tao từng nói, chắc mười năm sau họp lớp cấp 3, mày đưa con gái, Vi Vũ mang con trai, hai người lướt qua nhau, ‘hi’ một tiếng là đã qua cả một đời.”

Tôi: “Nhưng khi ấy ai dám nghĩ xa, mới tí tuổi...”

Bạn thân: “Tí cái đầu mày, tầm ấy mấy đôi lớp mình abc cả rồi, mày thì biết cái gì, có cập nhật tin tức bao giờ đâu. Nhưng chuyện mày với Từ Vi Vũ yêu nhau, cuối cùng còn thành đôi làm khối người rụng kính.”

Tôi: “Ừ, bọn tao ‘công đức viên mãn’ phần nhiều phải cảm ơn anh ấy.”

Bạn thân: “Phì, còn ‘công đức viên mãn’! À mà hồi cấp ba, lớp mình có mấy đứa kết Từ Vi Vũ nổ măt, nhưng giờ nghe đâu kết hôn cả rồi.”

Tôi: “Thế à.”

Bạn thân: “Mày không hỏi là ai à?”

Tôi: “Tầm tuổi ấy, thích ai đó là chuyện rất đơn giản, chỉ cần đẹp trai một chút, giỏi thể thao một chút, hoặc trưởng thành, biết nói năng, hay ngồi gần mình một chút là đổ cái rầm. Kiểu thích ấy, ‘tình yêu’ chiếm được bao nhiêu, cùng lắm là để ý nhiều hơn bình thường một chút. Bấy giờ mày đi hỏi chúng nó, có khi Từ Vi Vũ là ai chúng nó cũng không nhớ ấy?”

“Chắc chắn còn nhớ!” Bạn thân cười âm ỉ, “Mày phải tin vào năng lực của chồng mày chứ, có dạo tao gặp bạn XXX trên đường, nó kể hình như Từ Vi Vũ kết hôn với mày, ôi, tuy muốn chúc mừng lắm nhưng yêu thăm cậu ấy bao lâu, nghe kể vẫn thấy buồn buồn. Nó còn nói khi đang mang thai nữa cơ.”

“...”

#182

Mới đây trưởng phòng từ chức ở ngân hàng, tính đóng cửa thi công chức, thẻ sẽ thi đến năm 35 tuổi.

Hỏi: “Sao lại là 35 tuổi?” Đáp: “Vì sau 35 tuổi không được thi nữa.” Đây gọi là phần đầu đến giây cuối cùng chẳng?

Mà người ‘yêu trai đẹp không yêu giang sơn’, ‘cày chả biết, viết không hay’ như trưởng phòng lại âm ỉ đòi thi công chức?

Lan Lan sâu sắc cảm nhận: Nghe trưởng phòng nói thi công chức là tao đã thấy thương tiếc thay cho nước nhà rồi, nếu nó thi đỗ là công khai bôi nhọ chính phủ!

Hai người này thù sâu hận nặng đến thế nào vậy!

Một hôm, trưởng phòng gọi điện cho tôi, diễn đạt bằng gào và thét, “Khó khăn lắm mới phải lòng một người, tại sao vừa mới làm quen đã giới thiệu bạn gái cho tao! Tao nam tính hóa đến mức ấy cơ à? Chưa từ bỏ ý định, tao quyết tâm ‘thẹn thùng e lệ’ hỏi xem anh ta thấy mình thế nào? Anh ta nói, anh rất thích chủ nghĩa độc thân của em! Chủ chủ cái đầu anh!”

Trưởng phòng: “Thanh Khê, tao phải làm gì bây giờ?!”

Tôi: “Mày bảo tương lai không yêu đương gì hết, một lòng một dạ hướng về kỳ thi công chức mà?”

Trưởng phòng: “Ừ, nhưng vấn đề ở chỗ, tao chỉ được cái ‘to còi’. Công chức là ước mơ không thể thành sự thật, nghĩ đi nghĩ lại, thấy lấy chồng có vẻ chắc ăn hơn.”

Tôi: “Tuỳ mày thôi.”

“Khê tử, mày không quan tâm đến tao đấy à!” Khi trưởng phòng đang cố tình gây sự, Từ Vi Vũ đón điện thoại của tôi nói: “Được rồi, chúng tôi đi ngủ, tắt máy đây.” Rồi quả quyết ngắt máy, anh khó chịu: “Sao cô ta đáng ghét thế không biết?”

Rồi, chừng nửa tiếng sau, trưởng phòng lại gọi đến, tôi nghe máy, “A lô?”

“A lô a lô?”

“A lô?”

“Khụ khụ, chúng mày không abc xyz à, phí công tao tính thời gian gọi lại.”

“...”

Người ồn ào cả ngày hôm nay vì đau dạ dày lăn đến cạnh tôi, lạnh giọng nói: “Chặn số điện thoại cô ta đi!”

#183

Đạt Nhân thẩm mỹ cũng đi xem mặt. Nó hỏi người ta có nhà chưa, có xe chưa, công việc thế nào? Đối phương không trả lời mà vặn lại: “Vậy cô nói trước xem cô có gì đi?”

Đạt Nhân thẩm mỹ: “Tôi có trứng.”

Lần xem mặt ấy thất bại là việc không ngoài dự định.

Đạt Nhân thẩm mỹ: “Xem mặt, đầu tiên là nhìn ngoại hình, xác định trong ba giây. Rồi hỏi đến tình hình kinh tế, trả lời hay không phục thuộc vào vấn đề thái độ, nhiều hay ít là vấn đề của khả năng; năng lực cao hay thấp, thái độ tốt hay xấu là cách thể hiện tính cách và sự tự tin về bản thân. Anh ta á, vừa hỏi một câu đã thái độ như kiểu ai nợ nần gì nhiều lắm không bằng, là vì không tự tin hay do tâm lý vặn vẹo, thấy phụ nữ ai cũng ham tiền hám của? Nói chung, phụ nữ cưới chồng là phải giặt quần áo, nấu cơm rồi sinh con cho chồng như bà già mặt vàng giết lợn, sinh con xong lại đi làm, rồi dần dần quý ông chồng chê bai, chán cơm thèm phở, bị bắt quả tang thì anh áp lực lớn lắm, kiếm tiền khó lắm, em giỏi thì thử mà xem! Hơ, thế anh thử đẻ con rồi vừa nuôi con vừa đi làm đi, có áp lực đến muốn tự sát không, buồn cười thật đấy!”

Tôi: “Tình yêu, dạo này mày bị quan thế?”

Đạt Nhân thẩm mỹ: “Chắc vậy. Tất nhiên có những gia đình hạnh phúc, ví dụ như mày với Từ Vi Vũ.”

Tôi: “Tao thấy gần như lí do là vì sinh con cả, thế thì không sinh nữa là xong.”

Đạt Nhân thẩm mỹ: “...”

#184

Bạn ấu thơ chơi với tôi từ bé đến lớn đi du học, sắp lên tiến sĩ, có lần nó gọi điện cho tôi, kể: “Nếu thời gian có thể quay lại, lên cấp 3 tao nhất định sẽ bỏ học đi lấy chồng.”

Tôi nghĩ, có được thì phải có mất, nếu cấp 3 nó bỏ học đi lấy chồng, sau này lời nó nói với tôi sẽ là: “Nếu thời gian có thể quay lại, tao nhất định sẽ học hành đàng hoàng.”

Ai biết được liệu con đường này có phải là lựa chọn tốt nhất?

Vậy nên, những người bạn của tôi ơi, cho dù đang bước trên con đường nào, hãy cứ đi thật vững, có thể phong cảnh ven đường lúc đẹp lúc xấu nhưng nếu đẹp cứ trải nghiệm, xấu cứ bước qua, hãy để nhiều kiểu người, nhiều loại chuyện làm phong phú thêm cho cuộc sống của mình nhé.

Chương 27: Sau khi cưới: Lòng tự trọng của anh đâu?

#185

Những lúc mặt Từ Vi Vũ bỗng dày bất thường, tôi hỏi: “Lòng tự trọng của anh đâu?”

Anh “một cười trăm vẻ nhiên nhiên[1]” nói: “Hết sạch từ khi yêu em rồi.”

([1] Trích “Trường Hận Ca” - Bạch Cư Dị, bản dịch Tấn Đà.)

Sau này, những bạn bè, đồng nghiệp “gục” trước đủ kiểu hành động tự mãn được thực hiện dưới lốt thanh cao như trăng sáng gió mát của anh, cảm thán: “Vũ, lòng tự trọng của chú bay đi đâu hết rồi!”

Anh quay lại cười, “Không, là lòng tự trọng của mày chứ.”

Nói chung, số cuộc điện thoại tôi nhận được về chủ đề “lòng tự trọng” của Từ Vi Vũ không chỉ dừng lại ở một.

“Em dâu, em phải giành lại công bằng cho anh, à đúng rồi, anh là đồng nghiệp cùng phòng với Từ Vi Vũ, họ Lưu, bị nó xâm hại vô nhân đạo! Già rồi không tự bảo vệ được, muốn nhảy sông nhưng trong nhà còn có mẹ già, con nhỏ...”

“...”

Sau, tôi hỏi anh: “Sao anh lại xâm hại đồng nghiệp Lưu?”

Vi Vũ: “Cút! Cậu ta rảnh rồi sinh nông nổi, uốn a uốn éo quanh phòng anh, ngứa mắt nên gọi người mang còng tay đến trói vào ghế cho cậu ta ngồi yên tỵ thôi.”

“...”

#185

Cơ quan Vi Vũ tổ chức chơi CS nhân vật thật, tôi bị kéo đi, từ chối kiểu gì cũng vô dụng. May mà có khá nhiều người đưa người nhà đi cùng.

Chia đội trước khi ra sân, theo hình thức bốc thăm, tôi và Vi Vũ ở hai phe đối địch. Anh kéo tay tôi nói: “Vợ, anh là người có tổ chức, có kỷ luật nên nếu anh có làm gì, kính mong... đại nhân không chấp tiểu nhân, về nhà đừng bắt anh quỳ bần phỉm nhé.”

Phía trước có người gọi: “Vũ, anh lên mề thế! Ra đây tập trung nhanh!”

Vi Vũ: “Ầm ỉ cái gì, anh mày đang bận khẳng định phẩm chất quân nhân!”

Bắt đầu chiến đấu, chưa được bao lâu, tôi đã bị dí “súng ngón tay” chặn lại.

Từ Vi Vũ từ phía xa lao tới, “Đội tỵ! Tù binh ấy để anh!”

Tôi nhìn trời, Từ Vi Vũ chạy đến, nhìn đồng đội mình tha thiết, rồi, giết anh ta.

Đồng đội: “...”

Tôi: “...”

Vi Vũ: “Ôi, không thể xuống tay với người đẹp được.”

Tôi - không phải người đẹp - thật lòng nói: “Hay là anh bắn em một phát xử lý luôn đi, em muốn về uống trà tiếp.”

#186

Nghe nói, có lần sau khi tan tầm, Từ Vi Vũ đi ăn cơm với đồng nghiệp, chủ đề chính trong bữa ăn là buổi diễn tập của quân đội Mỹ hai hôm trước. Thỉnh thoảng lại “bắn” mấy từ ngữ chuyên ngành kiểu “hỏa tiễn”, “sức mạnh”, “đầu bắn”,... rồi thì “Nếu gặp phải quân mình thì sao?” “Chưa biết ai thắng ai thua.” “Thử nhiều mới biết!” vân vân và mây mây.

Vì thế, rất nhiều người trong cửa hàng âm thầm nhìn bọn họ.

Cuối cùng, khi các-phần-tử-trí-thức ra quầy thanh toán, ông chủ xua tay, dừng cảm nói: “Anh em, các cậu sắp lên chiến trường đánh giặc rồi, bữa này tôi mời! Nghe các cậu nói, vũ khí đã phát triển đến như vậy... Chắc...” Ông chủ không đành lòng quay đi.

Lúc Vi Vũ kể cho tôi, mặt mũi buồn rầu, “Sau ‘bữa cơm cuối cùng’ miễn phí, bọn anh không dám mặt dày đến nhà hàng ấy nữa...”

#187

Trích dẫn vô vãn vãn kiểu lưu manh của Từ Vi Vũ:

Uốn éo nửa vòng trên giường, nhìn tôi đăm đũa đưa tình, “Phát hiện nghi vấn trùng kịch độc ‘nam hoan nữ ái tán’, hơi vị cô nương đi ngang qua, xin hãy giải độc giúp tại hạ... Ấy ấy, cô nương ai lại bỏ đi như thế chứ!”

Đang bận rộn trước máy tính, người nào đó chạy tới: “Xin được thất thân.”

Đang phơi quần áo, anh vòng vòng, ngu ngơ nói: “Nhà thần quen, hãy nhận thần tôi đi. Chỉ cần chăm chỉ cày cấy, đảm bảo năm sau sẽ được mùa bội thu, không lo lỗ vốn.”

Tôi: “...”

Tất nhiên, chủ yếu toàn là nói luyên thuyên.

#188

Ra ngoài gặp bạn bè, thấy có người mãi mê ngắm gái, Vi Vũ khinh bỉ: “Lòng tự trọng của chúng mày đâu hết rồi?” Còn thêm thắt, “Thích thì về mà nhìn ‘cây nhà lá vườn’ ấy, nhìn của nhà người khác cũng có làm được quái gì đâu!”

Có lần tôi không nhịn được hỏi anh, “Đàn ông các anh không hề có tình cảm thật lòng à?”

Vi Vũ cười dè: “... Tình[2]... cảm... anh có hết chứ, tất nhiên, chỉ có với em!”

([2] Chữ “tình()” Từ Vi Vũ dùng ở đây mang nghĩa liên quan đến “tình dục”.)

#189

Định gọi điện thoại cho trưởng phòng, ai ngờ gọi nhầm, đã vậy câu “a lô” đầu tiên còn không nghe rõ nên tôi cứ hồn nhiên liến thoắng: “Mày cần giới thiệu đối tượng không? Là con một nhưng tính cách ổn lắm, vóc dáng cũng được tuy chưa đạt yêu cầu 1m8 của mày. Thế nào, muốn xem mặt thử không?”

Người ở đầu giây bên kia: “Nhưng... tôi thích phụ nữ.”

Xem điện thoại, là một người đàn ông, cùng họ với trưởng phòng, trong danh bạ xếp ngay bên dưới.

Tôi bối rối nói nhầm máy.

Anh ta cười to: “Tôi tin, vì tôi có yêu cầu bạn gái 1m8 đâu. À, chồng em nói cậu ta còn đang phát triển? Em bồi bổ kiểu gì thế? Chia sẻ ít bí quyết đi, tôi chỉ cần thêm 5cm nữa là đạt tiêu chuẩn rồi.”

Tôi cũng rất muốn biết lí do tại sao nên tối về hỏi Từ Vi Vũ: “Anh còn đang phát triển á?”

“Chính xác! Hai hôm nay ngủ anh cứ thấy chân hẫng hẫng.”

Tôi lau mồ hôi, “Đấy là thiếu canxi mà?”

Vi Vũ: “...”

#190

Chat online với Từ Vi Vũ, tôi có việc phải ra ngoài nên bảo anh: “Em sẽ quay lại sau ít phút nữa.”

Lát sau về, thấy màn hình chỉ chít chữ: “Ghét nhất là ‘quay lại sau ít phút nữa’ của quảng cáo.”

“Em mà đi thì đừng có về nhé!”

“Đi đi! Giải thì đi đi! Ra khỏi cửa rồi thì đừng có về nữa!”

“Anh biết trước nay trong chúng ta chỉ có mình anh cố gắng!”

Tôi trả lời: “Sao không có câu kinh điển nhất ‘Yêu thương không thể quay về’?”

Từ Vi Vũ: “Hệ miễn dịch của em max rồi à...”

#191

Ăn tối no nê rồi đi dạo, lúc qua đường có xe vượt đèn đỏ xẹt qua người tôi, Từ Vi Vũ vội vàng kéo tôi lại, nhìn theo biển số xe kia rồi lẩm bẩm: “Chờ nhận giấy phạt gấp đôi đi con!”

Sau khi qua đường tôi hỏi anh: “Nếu xe đâm vào thật thì anh sẽ làm gì?”

Vi Vũ: “Thế mà phải hỏi, đẩy em ra, anh lặn xuống ăn vạ rồi em đi đòi tiền, bám thành kia không chết không tha!”

Tôi im luôn, “Lừa người ta là không tốt?”

“Chúng ta thực hiện luật ATGT nghiêm chỉnh như thế, người đâm vào là bị mù chứ còn gì, loại như thế thì sao phải nhịn, lừa cho nó chết! Về sau tiền sinh hoạt bắt nó trả, ốm gọi cho nó, muốn ăn gì cứ bấm điện thoại là xong, hừ hừ.”

“Anh định hẹn hò đấy à?”

#192

Từ Vi Vũ nói chuyện điện thoại: “Khi anh đã nói ‘không thích’ thì chúng mày đừng phí nước bọt, năn nỉ kiểu gì gia cũng không đồng ý đâu! Nói lảm, một, làm anh càng không thích, hai, anh vẫn ‘không thích.’”

Một lát sau tôi hỏi: “Anh cứ nói mười câu thì chín câu phải có ‘không thích’ nhỉ, unhappy sir?”

Vi Vũ: “Nhưng với em lúc nào anh cũng là happy sir, viết tắt H sir!”

Anh có hiểu H nghĩa là gì không đấy?

Có hôm tôi thuận miệng hỏi anh, “Happy sir, điều gì khiến anh happy?”

Vi Vũ: “H!”

“...”

#193

Tối xem TV, dạo gần đây, phía Bắc mưa lớn, còn chỗ chúng tôi cứ nắng chang chang, tôi than: “Sao chẳng chia sẻ tí tẹo mưa nào ỉnh thế?”

Từ Vi Vũ nghe xong, gật đầu nói: “Đúng rồi, mưa móc chia đều[3] chứ!”

([3] Nguyên “mưa móc quân ân”: Không quá yêu chiều một số người hoặc quá lạnh nhạt một số người, đối xử tất cả ngang bằng nhau.)

Bạn: “Một câu đủ để chứng minh người làm chủ trong nhà!”

Vi Vũ: “Anh nắm quyền làm chủ kinh tế nhé!”

Tôi: “... Nhưng em là người quyết định tâm trạng của anh.”

“...”

17. Chương 28 - 29 (hết)

Chương 28: Một mảnh ký ức

#194

Thời cấp 3, có hôm về nhà muộn sau buổi tự học. Đang rất trong sáng đi cùng Từ Vi Vũ trên con đường nhỏ đèn đổ bóng mờ mờ thì bỗng gặp một nhóm học sinh trường khác, tay cầm dao hăm dọa: “Bạn ơi, cho bọn này ít tiền tiêu vặt đi?”

Lúc ấy Vi Vũ thì thầm: “Chạy!” Sau đó vắt chân lên cổ lao như tên bắn, được vài mét quay lại thấy tôi vẫn còn ngây người ở đó, sợ sệt vội vàng móc tiền. Từng nghe đến chuyện trấn lột giữa đường rồi, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải.

Từ Vi Vũ thấy tôi ngẩn ngơ đứng đấy đành quay về, nắm tay kéo đi, tôi còn nghe thấy tiếng chửi đồng từ phía sau: “Thằng nhóc này to gan phết đấy, còn dám chạy qua chạy lại cơ à!”

Tôi rất muốn cười, nhưng trong tình huống lúc đó thì cười không nổi.

Bọn kia đuổi theo một lúc, đến khi lên đường lớn, dù còn nghe thấp thoáng tiếng chửi nhưng không bị bám theo nữa.

Tưởng rằng rồi sẽ còn gặp chuyện đáng sợ hơn, nhưng cuối cùng, cho đến giờ, khi tôi sắp ba mươi tuổi, vẫn chưa thấy đâu.

Về sau tôi hỏi Từ Vi Vũ, “Có phải khi đó anh âm thầm làm gì không? Sao không thấy bọn ấy đến tìm nữa?” Lén đưa tiền? Hay gọi người đến dẫn mặt? Cách gì anh cũng có thể làm.

Từ Vi Vũ ngụy hiểm nói: “Em nghĩ nhiều thôi, sau hôm ấy là cuối tuần đúng không? Em đi cắt tóc với bạn, cắt ngắn, còn anh đêm hôm đó ngủ đê bẹp kính phải thay bằng kính áp tròng. Chúng nó không nhận ra là phải... Em không biết thôi chứ nghe nói bọn gốc ấy còn tìm mình đấy, ‘nữ tóc dài, nam đeo kính’, ha ha ha ha một lũ ngu đần độn vào công!”

“...”

#195

Lớp mười, một tiết kiểm tra toán - môn tôi học khá được.

Làm xong bài, nhìn thời gian vẫn còn nửa tiếng mà tôi không thuộc kiểu thích nộp bài trước khi hết giờ gây sự chú ý, lại thêm tối qua ngủ không ngon, hơi buồn ngủ nên gục đầu xuống đánh một giấc.

Khoảng năm phút sau, xung quanh có tiếng người đi lại.

Giọng của Vi Vũ: “Tránh ra tránh ra, mắt hết không khí bây giờ.”

“Cậu ấy ngất à? Anh Vũ, công xuống phòng y tế nhanh.”

“Biết rồi biết rồi.”

“Vũ, có cần hô hấp nhân tạo trước không?”

“Để tao xem thử, xem thử.”

Tôi ngẩng đầu lên, “...”

Mình chỉ làm xong sớm, nằm nghỉ ngơi một chút thôi mà các bạn.

#196

Chia ban xong, Vi Vũ trốn học sáng đi chơi game với đám bạn cùng lớp, nghe đâu bị bắt quả tang đang trèo tường về khi đã chơi thỏa thích.

Ngày hôm sau, nhóm học sinh ấy bị thông báo phê bình trước toàn trường, còn bắt đọc bản kiểm điểm trên chương trình phát thanh.

Khi loa trước phòng học vang lên tiếng Từ Vi Vũ, giọng anh còn mang tiếng cười: “Khụ khụ, xấu hổ quá! Em Từ Vi Vũ, hôm qua vì xúc động nhất thời đã sa chân vào con đường tội lỗi, xin hứa sẽ không bao giờ tái phạm nữa, em sẽ chăm chỉ học tập không ngừng phấn đấu, học theo tư tưởng chủ nghĩa Mác Lê-nin, tư tưởng Mao Trạch Đông, xây dựng lý luận chế độ xã hội chủ nghĩa đặc sắc của dân tộc, không ngừng cải thiện nâng cao kiến thức, kỹ năng vì dân phục vụ...”

Có tiếng cầu nhau từ phía sau, “Từ Vi Vũ mày chép đơn xin vào đoàn của tao!”

Vi Vũ: “Đừng ồn ào! Lần này, em thực sự rất ăn năn, kính mong thầy cô tin tưởng em. Ngoài ra, ai đó ban xã hội, Happy Valentine’s Day!”

Có người ở sau đùa: “Thầy cô ơi, có học sinh công khai yêu sớm!”

Vi Vũ: “Tao có nói rõ ai đâu? Đây là chúc các thầy cô khoa xã hội Valentine vui vẻ, tất nhiên là cả các thầy cô khoa tự nhiên nữa! Chúc thầy cô hàng năm có ngày nay, tuổi tuổi có sáng nay! Rồi, tiếp theo là ai? Nhanh nhanh lên nào!”

Tôi: “...”

Giờ nghĩ lại thấy anh quá buồn nôn.

#197

Thời đại học, buồn điện thoại.

Từ Vi Vũ kể lể: “Dạo này anh đang nghĩ xem nên đặt tên cho con chúng ta như thế nào.”

Tôi: “Có sớm quá không?”

“Không hề, nghĩ sớm một tí mới yên tâm chứ.”

“Vậy anh đã nghĩ ra chưa?”

“Chưa, thế nên giờ mới gọi em ra cùng bàn bạc.” Sau đó anh nói rất nghiêm túc, “Đầu tiên phải chọn họ, Thanh Khê, em gả cho anh hay anh đi ở rể?”

“...”

#198

Vi Vũ từng được tổ tình bởi... một người đàn ông, trong chuyến du lịch, khi đang dạo phố Scotland thì một ông chú nhìn rất thô tục đi ngang qua Từ Vi Vũ bỗng gào tướng lên: “I Love You!” Và điều đó đã để lại bóng ma tâm lý trong lòng đồng chí Vi Vũ, suốt một khoảng thời gian dài, trước khi đi ngủ, anh luôn nói với tôi: “Ôm anh đi, hành hạ anh đi, để anh quên ký ức kinh khủng ấy.”

“Anh bảo không đọc tiểu thuyết cơ mà?”

“Hôm về nhà bà ngoại em, có xem hai tập phim thần tượng với bà. ”

Sức công phá của phim thần tượng thật mãnh liệt, tôi hỏi: “Anh muốn bị hành hạ thật à?”

“Ừ đến đây đi!”

“Roi da nhé?”

“...”

“Không thì cán chổi?”

“...”

“Hay là thích chổi lông gà?”

“...”

Chương 29: Chúc mừng năm mới

#199

Khi mẹ gọi điện đến tôi không nhận máy được nên lát sau phải gọi lại, tôi: “A lô, mẹ, mẹ vừa gọi cho con đấy à?”

Mẹ: “Ừ.”

Tôi: “Có chuyện gì ạ?”

Mẹ: “Không có gì đâu.”

Tôi: “Ồ...”

Mẹ: “Con có chuyện gì à?”

Tôi: “Con cũng không có gì đâu.”

Và thế là hai người cúp điện thoại.

#200

Tổng vệ sinh trước thềm năm mới, mẹ, mẹ chồng, và cả hai bác của tôi đều đến giúp đỡ.

Từ Vi Vũ cũng tối mắt tối mũi, bận rộn lau đồ trang trí trên cao, đang hăng say làm việc bỗng tôi nghe thấy tiếng mẹ hô: “Cẩn thận!”

Quay lại thì thấy Từ Vi Vũ đang lau một bộ sứ Thanh Hoa dự lí hồng, mua ở hàng bán dạo, không đắt nhưng nhìn rất đẹp, và cũng rất to... Nhìn bình tròn bự chẳng từ từ rơi xuống, tôi cứ ngỡ rằng Từ Vi Vũ sẽ đỡ lấy bằng tốc độ “tia chớp” nào đó, ai ngờ, anh tránh đi, hai chân một trước một sau vươn thành nửa đường cong, lộn trên không đúng nửa vòng...

Bình hoa vỡ tan trên mặt đất, còn anh, rất tự nhiên, đứng quay lưng về phía mảnh vụn.

Bốn người lớn sững sốt nhìn tên ngốc ấy.

Tôi cũng ngẩn ngơ tại chỗ.

Rất lâu rất lâu sau, mẹ tôi bật cười, sau đó bác và mẹ chồng cũng cười theo.

Tối ấy, Vi Vũ ôm tôi, mặt như đưa đám: “Thường những người đi huấn luyện quân sự đều là thiên thần gãy cánh mà!”

#201

Năm mới đi chúc tết. Hôm ấy đến thăm một nhà họ hàng xa ít qua lại, bố mẹ và em trai đi trước, từ chỗ tôi và Vi Vũ đi xa hơn nên khi đến nơi, mọi người đã tập trung đông đủ.

Em trai vừa thấy tôi đã cuống quýt vẫy tay, “Chị, ở bên này!”

Vi Vũ đi theo chào hỏi cha mẹ tôi, rồi quay sang em trai: “Hôm nay cậu em nhìn ăn chơi nhỉ?”

Nó mặc kệ Vi Vũ, nói chuyện với tôi: “Chị, sao chị đến muộn thế?”

Vi Vũ: “Tắc đường.”

Em trai nhìn tôi hỏi: “Tối nay chị có về nhà không?”

Vi Vũ: “Tất nhiên là có, không về nhà thì về đâu?”

Cuối cùng nó cũng chịu quay sang nhìn Từ Vi Vũ, lại còn cố tình hỏi: “Ồ? Anh cũng đến à?”

Giọng Vi Vũ hơi run run: “Đúng đấy.... Ta đã chờ ở đây một nghìn năm rồi... cuối cùng cũng có người nhìn thấy ta... chờ nhà người ăn xong, ta sẽ theo người về nhà...”

Em trai nhỏ tức đến mặt đỏ bừng.

Mà người thân xung quanh, kể cả chủ nhà, đều nhìn chằm chằm ai đó.

Từ Vi Vũ còn tủm tỉm nói: “Gia chỉ dọa nó tí thôi.”

Mọi người đều phì cười, kể cả người luôn nghiêm nghị như bố tôi.

#202

Năm mới chơi bài thắng một nghìn.

Bạn A: Thanh Khê may mắn dã man.

Bạn B: Năm nay lỗ kinh khủng, số đen thui! Mà từ trước đến nay bọn mình rủ đánh bài có bao giờ thấy Thanh Khê ho he gì đâu. Mày đánh với ai thế? Lại còn thắng hơn một nghìn đồng?

Tôi: Từ Vi Vũ ấy mà.

Bạn A, B: Mẹ kiếp!

Tôi cảm thấy mình cần phải giải thích, anh có thả cửa nào cho tôi đâu, căn bản là do số anh xui xẻo.

#203

Năm mới bắn pháo hoa. Em trai đứng trên ban công, Từ Vi Vũ ở dưới, em trai hô: “Anh châm lửa đi!”

Từ Vi Vũ: “Châm cái vẹo, gọi vợ ra đã.”

Tôi đứng trong cửa kính, “Lạnh lắm, hai người cứ chơi đi.”

Em trai: “Chị tôi sợ lạnh không thích ra, anh nhanh nhanh tí đi, kì kèo mè nheo cái gì!”

Vi Vũ: “Nói lắm, có giỏi thì xuống đây!”

Em trai: “Xuống thì xuống!”

Sau đó nó chạy huỳnh huych xuống nhà. Tôi đợi nửa ngày chẳng thấy ngoài cửa sổ sáng lên, chỉ sợ hai người kia đấu đá nhau dưới nhà nên đành đẩy cửa ra ngoài. Bỗng nghe thấy có tiếng nói nhỏ, rồi sau đó bầu trời ngập tràn pháo hoa rực rỡ muôn màu.

Dưới nhà ai đó ầm ỉ: “Chúc mừng năm mới! Vợ!”

“Happy New Year! Chị!”

“Glückliches neues Jahr!”

“Nuovo Anno Felice! Chị!”

“Em nói tiếng chim đấy à?”

“Anh nói tiếng chim thì có, đấy là bạn tôi dạy tôi!”

“Bạn em người nước nào?”

“Người Ý!”

“Thằng đó lừa em rồi!”

“Anh lừa tôi thì có! Tôi khinh!”

...

Tôi: “...”

Cuộc đời này không cần đại phú đại quý, chỉ mong hàng năm có ngày nay, tuổi tuổi có sáng nay.

Lời cuối sách: Tôi nhặt cánh hoa tàn

Thực ra trước kia viết bài văn này chỉ với mục đích ghi lại những mẩu chuyện ngọt ngào trong cuộc sống, để sau này về già còn có cái để nhớ.

Nhưng không ngờ nó lại có cơ hội được xuất bản, vì dù sao đây cũng là tiểu thuyết mang hơi hướng tự truyện cá nhân. Nhiều độc giả nói rằng đọc xong thấy rất ấm áp và vui vẻ, nghĩ kỹ lại, nếu xuất bản có thể để cho nhiều người đọc hơn nữa, không chỉ vậy sau khi đọc xong còn có thể hé miệng tủm tủm cười thì đúng là một chuyện đáng làm. Vì thế khi biên tập nhắc tới chuyện xuất bản sách, tôi hơi xúc động.

Về tên sách xuất bản là “All In Love” thực ra tôi rất thích, hỏi ý kiến ai đó, anh cũng hả hê: “Cuối cùng cũng nhận được một lời tỏ tình nồng nàn như vậy!” Tôi chảy mồ hôi.

Còn khi hỏi em trai, câu đầu tiên nó nói là: “Chị cứ thế em xấu hổ lắm.” Sau đó không quên nhắc nhở, “Nhớ chia một nửa nhuận bút cho em!” Quá tư bản chủ nghĩa.

Có lẽ nhiều người thích cái tên cũ - “Nhật cánh hoa tàn” hơn, nhưng “All In Love” cũng hợp với giọng văn lắm, còn có thể gọi tắt là “Ngập tràn”, nghe rất dễ thương.

Viết “All In Love” cũng thoải mái, có vài chuyện là vừa nhớ vừa viết, mỗi khi nghĩ đến lại bật cười, những người bạn cùng tôi nô đùa nhốn nháo, cùng tôi “lướt gió tung mây”, trong sách có câu “trong cuộc đời này, bạn nhất định sẽ gặp những người khiến bạn muốn có một cỗ máy thời gian để quay về quá khứ”. Chính là họ. Duyên phận đã để chúng tôi được gặp nhau trên quãng đường đời dài và rộng, được kết bạn, cùng trải nghiệm cuộc sống, tuy bạn bè không phải người bên ta trọn đời nhưng ai nói đôi khi liên lạc, thỉnh thoảng gặp nhau không phải thứ tình cảm gắn kết vĩnh hằng?

“All In Love” ngoài viết về tình bạn, là viết về những tên ngốc quanh tôi. Có người nói, ngốc có cái vui của ngốc, đúng vậy. Chính nhờ ngốc nên mới cung cấp được nhiều cảm hứng sáng tác cho tôi đến thế. Em trai cứ “bật” ra câu nào là tôi lại: Đợi týt, để chị ghi lại đã. Những lúc ấy, nó luôn tủi thân hỏi, chị, sao chị cứ viết về em mãi thế, người ta lắm xấu hổ lắm í.

Tôi trả lời, để cho bao cô gái mỉm cười là giá trị của em, em phải cảm thấy vô cùng vinh hạnh mới đúng, Không biết tôi đã nói câu đó bao nhiêu lần.

Cuối cùng nó chấp nhận, được rồi, thế để em làm hạt dẻ cười của các cô gái ấy đi.

Thằng bé này dù có lớn thế nào thì vẫn rất nghe lời, còn một tên siêu ngốc khác - Từ Vi Vũ bản thực tế. Nói thật, người nào đó ngoài đời, chưa chắc đã có ưu điểm của Từ Vi Vũ nhưng nhược điểm thì đủ cả (do chính miệng anh nói). Động một tý là cáu kỉnh, ba ngày bốn bữa lại làm bộ đáng thương, thường thường xin an ủi, khi bị “dồn đến chân tường” thì rất nguy hiểm. Tôi luôn tự hỏi, rõ ràng trước nay mình luôn thích kiểu đàn ông trưởng thành, chín chắn, biết quan tâm, không hiểu sao “sở thích” và “kỵ sĩ chiếm tim” lại khác nhau một trời một vực. Sau này nghĩ lại, cũng phải thôi, hầu như những chuyện trên đời đều “không được như mong muốn” *cười*.

Trong “All In Love” có ba thứ tình cảm đáng trân trọng nhất, ba thứ tình cảm mà chúng ta đều có: Tình thân là thứ duyên phận lớn nhất ông trời ban tặng; tình bạn là quãng thời gian bạn luôn muốn được quay trở lại; tình yêu là lời thề ước trọn đời. Tôi ghi lại ba thứ tình cảm ấy, thành “All In Love”, không thể không nói đây là quyển sách tôi viết vui vẻ nhất và nhẹ nhàng nhất.

Nếu bạn đang đọc quyển sách này và mỉm cười, tôi đã nhận được món quà hồi đáp tốt đẹp nhất, tuyệt vời nhất rồi.

Thực ra “All In Love” cũng chỉ là một hạt dẻ cười mà thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/all-in-love>